Praktisk håndbog for kompetente myndigheder: Haagerkonventionen af 2007 om international inddrivelse af børnebidrag, Haagerprotokollen af 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt, og EU's forordning om underholdspligt fra 2009

Oktober 2013

Ansvarsfraskrivelse: Denne praktiske håndbog er udarbejdet inden for rammerne af et projekt vedrørende forbedring af det internationale retslige samarbejde vedrørende underholdspligt, som ledes af det rumænske justitsministerium, under tilskudsaftale JUST/2010/JCIV/AG/0026, og er udarbejdet med økonomisk støtte fra EU under programmet om civilret. Det rumænske justitsministerium er alene ansvarligt for indholdet af dette dokument, og det afspejler ikke nødvendigvis Europa-Kommissionens holdning.

Forfattere

Philippe Lortie, førstesekretær, Det Permanente Bureau under Haagerkonferencen
Maja Groff, ledende juridisk sagsbehandler, Det Permanente Bureau under Haagerkonferencen

Deltagende eksperter

Ian Curry-Sumner, konsulent, *Voorts Juridische Diensten*, Nederlandene
Michael Grabow, dommer ved familiedomstolen, Berlin, Tyskland
Hannah Roots, administrerende direktør, Maintenance Enforcement Programme, British Columbia, Canada

Fodnoter og tekst om rumænsk lovgivning:

Viviana Onaca, direktør, justitsministeriet, Rumænien
Ioana Burduf, rådgiver, justitsministeriet, Rumænien

Indholdsfortegnelse

Side

INDLEDNING: HAAGERKONVENTIONEN AF 2007 OM INTERNATIONAL INDDRIVELSE AF BØRNEBIDRAG OG EU-FORORDNINGEN OM UNDERHOLDSPLIGT FRA 2009 XI

A. Hvad denne håndbog omfatter (og hvad den ikke omfatter) xi
B. Opbygningen af håndbogen xii
C. Sådan anvendes håndbogen xiii
D. Andre informationskilder xiii
E. Inden du går i gang xv

CHAPTER 1 - INTRODUKTION TIL KATEGORIER AF ANMODNINGER OMHANDLET I HAAGERKONVENTIONEN AF 2007 OG FORORDNING (EF) NR. 4/2009: ANMODNINGER VIA CENTRALMYNDIGHEDER OG DIREKTE ANMODNINGER 16

I. Ordningen for samarbejde mellem centralmyndigheder 16
A. Introduktion til ordningen for samarbejde mellem centralmyndigheder 16
B. Centralmyndighedernes specifikke opgaver 16
II. Kapitel 1 – Oversigt 17
III. Beskrivelse af anmodninger omhandlet i Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 18
A. Oversigt over anmodninger omhandlet i konventionen og forordningen 18
1. Anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet af en eksisterende afgørelse 19
2. Anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdspligt, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat 21
3. Anmodning om at få truffet en afgørelse 22
4. Anmodning om ændring af en eksisterende afgørelse 23
B. Anmodning om særlige foranstaltninger 24
C. Oversigt over direkte anmodninger til kompetente myndigheder omhandlet i konventionen og forordningen 25
A. Formålet med dette kapitel 27
B. Begreber anvendt i denne håndbog 27
I. Formålet med dette kapitel 40
II. Generelle forhold, der er fælles for Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 41
A. Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009: ingen virkning på familieforhold 41
B. Andre internationale instrumenter eller aftaler vedrørende underholdsbidrag 41
III. Anvendelsesområde for Haagerkonventionen af 2007 42
A. Oversigt: Konventionens materielle anvendelsesområde 42
B. Centralt materielt anvendelsesområde – underholdspligt 43
1. Børnebidrag 43
2. Ægtefællebidrag 43
3. Forbehold og erklæringer 44
4. Virkning af forbehold om begrænsning af konventionens anvendelsesområde 44
5. Virkning af erklæringer om udvidelse af konventionens anvendelsesområde 45
6. Eksempler 45

C. Den Europæiske Unions erklæringer og forbehold med hensyn til konventionens materielle anvendelsesområde 48
1. Børnebidrag – barnets alder 48
2. Ægtefællebidrag 48
3. Andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer 48
4. Aftaler om underholdsbidrag 48
D. Konventionens geografiske og tidsmæssige anvendelsesområde 49
1. Generelle og indledningsvise bestemmelser 49
2. Overgangsforanstaltninger og koordinering med andre instrumenter 49
IV. Anvendelsesområde for forordning (EF) nr. 4/2009 50
A. Forordningens materielle anvendelsesområde 50
B. Forordningens geografiske anvendelsesområde 50
1. Ikrafttræden og overgangsbestemmelser 51
2. Koordinering med andre instrumenter 51
V. Andre faktorer, der afgør, om konventionen og forordningen finder anvendelse 52
1. Har parterne deres opholdssted i kontraherende stater eller medlemsstater? ... 52
2. Er den anmodende person en bidragspligtig eller en bidragsberettiget? 53
3. Har den anmodende person en afgørelse om underholdsbidrag? 54
4. Hvor blev afgørelsen om underholdsbidrag truffet? 54
5. Hvor har den bidragsberettigede sit sædvanlige opholdssted? 55
VI. Sprogkrav i Haagerkonventionen af 2007 55
A. Sprogkrav til anmodninger og dokumenter 55
B. Undtagelser til oversættelseskrav 56
VII. Sprogkrav i forordning (EF) nr. 4/2009 56
A. Sprogkrav til anmodninger og dokumenter (artikel 59 og 66) 56
B. Forordningens oversættelseskrav i forbindelse med bestemte anmodninger 57
VIII. Legalisering i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 57
IX. Fuldmagt i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 58
X. Underskrifter og bekræftede kopier af dokumenter i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 58
A. Konventionen 58
B. Forordningen 58
XI. Beskyttelse af personoplysninger og fortrolige oplysninger i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 58
A. Konventionen (artikel 38-40) 58
B. Forordningen (artikel 61-63 og artikel 57, stk. 3) 60
XII. Faktisk adgang til procedurer og retshjælp i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 61
A. Oversigt 61
1. Faktisk adgang til procedurer/domstolsprøvelse i henhold til konventionen og forordningen 61
2. Retshjælp 61
B. Krav om gratis retshjælp 63
1. Anmodninger, der fremsættes af en bidragsberettiget 64
2. Anmodninger, der fremsættes af en bidragspligtig 67
3. Slægtskab eller genetisk test 68
C. Faktisk adgang til procedurer og retspraksis i [navn på stat] 69
XIII. Foreløbige og sikrende foranstaltninger i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 69

A. Centralmyndighedens bistand i forbindelse med foreløbige foranstaltninger i henhold til konventionen og forordningen 69
B. Bestemmelser om foreløbige og sikrende foranstaltninger, som kun findes i forordningen 70
1. Foreløbige foranstaltninger, der træffes i afgørelsesstaten 70
2. Foreløbige eller sikrende foranstaltninger i andre stater end afgørelsesstaten ... 70
3. Foreløbige foranstaltninger under en verserende anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet/fuldbyrdelse af en afgørelse i en anden medlemsstat, jf. kapitel IV, afdeling 1 og 2 71
XIV. Andre konventioner og forordninger om forkyndelse af dokumenter og optagelse af bevis i udlandet 71
A. Oversigt 71
B. Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965 72
C. Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970 73
D. Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område 73
E. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) 74
XV. Vurdering af købekraftsparitet: grænseoverskridende regulering af underholdsbidrags størrelse 74
A. Indledning 75
B. Forordningens artikel 3: Generelle bestemmelser 76
C. Forordningens artikel 4: Valg af værneting 76
D. Forordningens artikel 5: Kompetence baseret på sagsøgtes fremmøde 77
E. Forordningens artikel 6: Subsidiær kompetence 77
F. Forordningens artikel 7: Forum necessitatis 77
G. Forordningens artikel 8: Begrænsning af sagsanlæg 78
H. Forordningens artikel 9: En sags anlæggelse ved retten 79
I. Forordningens artikel 10: Prøvelse af kompetencen 79
J. Forordningens artikel 11: Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse 79
K. Forordningens artikel 12: Litispendens og artikel 13: Indbyrdes sammenhængende krav 79
L. Forordningens artikel 14: Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler 80
A. Lovvalg ifølge Haagerkonventionen af 2007 og Haagerprotokollen af 2007 81
B. Lovvalg ifølge forordning (EF) nr. 4/2009 og Haagerprotokollen af 2007 81
C. Anvendelse af protokollen og sammendrag af dens bestemmelser 82
1. Universel anvendelse 82
2. Protokollens anvendelsesområde 82
3. Anvendelsesområdet for den lov, der finder anvendelse 83
4. Generel lovvalgsregel 83
5. Særlige regler til fordel for visse bidragsberettigede 83
6. Særlig regel for ægtefæller og tidligere ægtefæller 84
7. Parternes lovvalg 84
8. Offentlige organer 85
9. Fastsættelse af underholdsbidragets størrelse 85
A. Indledning 86
B. Adgang til og undersøgelse af udenlandsk lov globalt og inden for EU 86
1. Landeprofilen i henhold til Haagerkonventionen af 2007 86
2. Oplysninger om nationale love og procedurer i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009 86

3. Andre globale og europæiske onlineressourcer til at finde frem til og undersøge udenlandsk lovgivning 86
C. INTRODUKTION TIL GLOBALE RETLIGE OPLYSNINGER: 87
D. LINKS TIL RETLIGE OPLYSNINGER: 87

CHAPTER 7 - BESKRIVELSE: INSTITUTIONER, DER RÅDER OVER BETYDELIGE BIBLIOGRAFISKE SAMLINGER AF GLOBALE RETLIGE OPLYSNINGER PÅ INTERNETTET. NOGLE AF DISSE INSTITUTIONER TILBYDER OGSÅ UDTALELSER OM UDENLANDSK LOVGIVNING OG FORSKNINGSTJENESTER. 88

1. Adgang til og undersøgelse af udenlandsk lovgivning via traktater om retsligt samarbejde eller andre ordninger 88
I. Oversigt og generelle principper 91
A. Generelle principper 91
B. Oversigt over procedurer 91
C. Hvornår anvendes denne anmodning? 93
D. Eksempel 93
E. Hvem kan indgive en anmodning? 94
II. Proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse – sammendrag 94
III. Procedurer 96
A. Indledende kontrol af modtagne dokumenter og andre forberedelser 96
1. Indledende gennemgang af dokumenterne 96
2. Er en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse den rigtige anmodning? 96
3. Er det "åbenbart", at konventionens krav er opfyldt? 96
4. Tjek dokumenterne for udførlighed 97
5. Skal der indhentes oplysninger for at finde frem til sagsøgtes opholdssted? 99
6. Hvis dokumentationen ikke er udførlig 99
7. Hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger 100
B. Afgørelse om eksigibilitet eller registrering foretaget af den kompetente myndighed 100
1. Erklære afgørelsen for eksigibel eller registrere afgørelsen til fuldbyrdelse 101
2. Afvise at erklære afgørelsen for eksigibel eller registrere afgørelsen til fuldbyrdelse 101
3. Fuldbyrde afgørelsen 102
4. Underrette den anmodende person og sagsøgte 102
5. Indsigelse mod anerkendelse og fuldbyrdelse fra sagsøgte eller den anmodende person 102
C. Anerkendelse og fuldbyrdelse – resultater af anmodning 104
1. Anerkendelse og fuldbyrdelse 104
2. Andre resultater 104
D. Kommunikation med den anmodende stat 105
IV. Andre aspekter: anerkendelse og anerkendelse og fuldbyrdelse af anmodninger 106
A. Anmodninger om anerkendelse fremsat af en bidragspligtig 106
1. Generelt 106
2. Hvornår kan denne anmodning anvendes af en bidragspligtig? 106
3. Procedurer 107
4. Begrænsninger af anerkendelse af ændrede afgørelser 107
B. Aftaler om underholdsbidrag 107
1. Vigtige forskelle 107
2. Procedurer 108
3. Afslutning af anerkendelses- og fuldbyrdelsesprocessen 108
V. Anerkendelse og fuldbyrdelse – øvrige forhold 108

A. Retshjælp 108
B. Forhold i forbindelse med fuldbyrdelse 109
Valutaomregning 109
C. Relevante undtagelser og forbehold 109
VI. Yderligere materialer 110
A. Praktisk rådgivning 110
B. Tilknyttede formularer 110
C. Artikler i konventionen 110
D. Relaterede kapitler i håndbogen 111
VII. Tjekliste – Anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse 111
VIII. Ofte stillede spørgsmål 111
IX. Oversigt 113
A. Typer af modtagne anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse 115
X. Yderligere materialer 117
A. Praktisk rådgivning 117
B. Tilknyttede formularer 117
C. Relevante artikler 117
XI. Ofte stillede spørgsmål 117
I. Oversigt og generelle principper 119
A. Generelle principper 119
B. Oversigt over procedurer 120
C. Hvornår anvendes denne anmodning? 122
D. Eksempel 122
E. Hvem kan indgive en anmodning? 123
II. Procedurer: Indledende forhold, der gælder for anmodninger efter både afdeling 1 og afdeling 2 i forordningens kapitel IV 123
A. Indledende kontrol af modtagne dokumenter 123
1. Indledende gennemgang af dokumenterne 123
2. Er en anmodning om anerkendelse eller om anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet den rigtige anmodning? 124
3. Er det "åbenbart", at forordningens krav ikke er opfyldt? 124
4. Tjek dokumenterne for udførlighed 124
5. Krævet dokumentation og information 124
6. Anmodning om supplerende dokumenter 127
7. Indhentning af oplysninger om sagsøgtes opholdssted 127
III. Procedurer: Anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet truffet den kompetente myndighed 127
a) Bestemmelser, der gælder for både afdeling 1 og 2 i forordningens kapitel IV (afgørelser fra medlemsstater, der er bundet og ikke bundet af Haagerprotokollen af 2007) 128
1. Foreløbig eksigibilitet (artikel 39) 128
2. Påberåbelse af en anerkendt retsafgørelse (artikel 40) 128
3. Fuldbyrdelsesprocedure og betingelser for fuldbyrdelse (artikel 41) 128
4. Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet (artikel 42) 128
5. Ingen forrang til inddrivelse af omkostninger (artikel 43) 128
b) Procedurer efter forordningens kapitel IV, afdeling 1: medlemsstater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007 128
6. Anerkende afgørelsen 128
7. Anvende nødvendige sikrende retsmidler 129
8. Fuldbyrde afgørelsen 129
9. Underrette sagsøgte og anmodende person 129
10. Sagsøgtes ret til at anmode om fornyet prøvelse i domsstaten (artikel 19) 129
11. Anmodninger om afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen 130
12. Ingen virkninger på familieforhold 130

B. Procedurer efter forordningens kapitel IV, afdeling 2: medlemsstater, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007 130
1. Oversigt over procedurer efter afdeling 2 ... 130
2. Anerkendelse (artikel 23) ... 131
3. Afgørelse om eksigibilitet (artikel 26-30) ... 131
4. Meddelelse af afgørelsen om anmodningen (artikel 31) ... 132
5. Appel af afgørelsen om anmodningen (artikel 32-34) ... 132
6. Grunde til afslag på anerkendelse (artikel 24) ... 132
7. Udsættelse (artikel 25) ... 133
8. Udsættelse (artikel 35) ... 133
9. Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler (artikel 36) ... 133
10. Delvis eksigibilitet (artikel 37) ... 133
11. Ingen form for skat, afgift eller gebyr (artikel 38) ... 133
12. Fuldbyrdelse ... 133
C. Kommunikation med den anmodende stat 134
IV. Andre aspekter: anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet ... 134
A. Anmodninger om anerkendelse fremsat af en bidragspligtig 134
1. Generelt ... 134
2. Hvornår kan denne anmodning anvendes af en bidragspligtig? ... 134
3. Procedurer ... 135
4. Begrænsninger af anerkendelse af ændrede afgørelser ... 135
B. Retsforlig og officielt bekræftede dokumenter 135
V. Anerkendelse og anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet – øvrige forhold ... 136
A. Retshjælp 136
B. Forhold i forbindelse med fuldbyrdelse 136
Valutaomregning ... 136
VI. Yderligere materialer ... 136
A. Praktisk rådgivning 136
B. Tilknyttede formularer 137
C. Artikler i forordningen 137
D. Relaterede kapitler i håndbogen 137
VII. Tjekliste – Anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse ... 137
VIII. Ofte stillede spørgsmål ... 138
IX. Direkte anmodninger: oversigt ... 139
I. Oversigt – Anmodninger om fuldbyrdelse af en afgørelse truffet eller anerkendt i [navn på stat] i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009 ... 140
A. Hvornår anvendes denne anmodning? 140
B. Eksempel 141
C. Vigtig forskel – anmodninger om fuldbyrdelse af en stats egen afgørelse 141
II. Behandling af anmodninger om fuldbyrdelse ... 142
1. Tjek, at dokumenterne er udførlige ... 142
2. Er det "åbenbart", at konventionens eller forordningens krav ikke er opfyldt? 146
3. Indhentning af oplysninger om sagsøgtes opholdssted ... 146
4. Hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger ... 147
5. Start fuldbyrdelsesproces ... 147
III. Yderligere materialer ... 147
A. Praktisk rådgivning 147
B. Tilknyttede formularer 147
C. Relevante artikler 147
D. Relaterede kapitler i håndbogen 148
IV. Tjekliste – Modtagne anmodninger med henblik på fuldbyrdelse ... 148

V. Ofte stillede spørgsmål ... 148
VI. Direkte anmodninger om fuldbyrdelse af en afgørelse truffet eller anerkendt i [navn på stat] ... 149
I. Oversigt ... 150
A. Hvornår anvendes denne anmodning? 150
B. Eksempel 150
C. Hvem kan anmode om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag? 151
D. Fastsættelse af afgørelse om underholdsbidrag, når en eksisterende afgørelse ikke kan anerkendes 151
1. I henhold til konventionen ... 151
2. I henhold til forordningen ... 152
II. Behandling af modtagne anmodninger om at få truffet en afgørelse i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009. 152
A. Generelt 152
B. Flowdiagram 153
C. Trin i processen 154
1. Indledende gennemgang foretaget af centralmyndigheden i [navn på stat] ... 154
c) Fastlæggelse af sagsøgtes/den bidragspligtiges opholdssted ... 155
d) Start afgørelsesproces ... 156
2. Fastsættelse af afgørelsen om underholdsbidrag – kompetent [retslig] [administrativ] myndighed ... 156
III. Yderligere materialer ... 159
A. Praktisk rådgivning 159
B. Tilknyttede formularer 159
C. Relevante artikler 159
D. Relaterede kapitler i håndbogen 159
IV. Tjekliste – Modtagne anmodninger om at få truffet en afgørelse ... 160
V. Ofte stillede spørgsmål ... 160
VI. Direkte anmodninger om at få truffet en afgørelse ... 162
I. Oversigt – Ændring af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 ... 164
A. Generelt 164
B. Hvor kan der indgives en direkte anmodning eller anmodning om ændring, og kan der indgives en anmodning i henhold til konventionen eller forordningen? 165
II. Procedurer — kompetent [retslig] [administrative] myndighed ... 167
1. Er det "åbenbart", at konventionens eller forordningens krav ikke er opfyldt? 167
2. Er dokumenter og oplysninger udførlige? ... 167
3. Ufuldstændige dokumenter? ... 168
4. Indledende overvejelser ... 168
5. Hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger ... 168
6. Behandling af anmodningen om ændring ... 169
7. Når afgørelsen er truffet ... 170
III. Tjekliste – Modtagne anmodninger om ændring ... 170
IV. Yderligere materialer ... 171
A. Praktisk råd vedrørende alle anmodninger eller direkte anmodninger om ændring 171
B. Tilknyttede formularer 171
C. Relevante artikler 171
D. Relaterede kapitler i håndbogen 172
V. Ofte stillede spørgsmål ... 172
VI. Direkte anmodninger om ændring af en afgørelse ... 174
I. Oversigt ... 175
A. Introduktion til fuldbyrdelse af en afgørelse i henhold til konventionen eller forordningen 175

II. Fuldbyrdelse i henhold til Haagerkonventionen af 2007 176
A. Generelle fuldbyrdelsesprocedurer 176
B. Omgående fuldbyrdelse 177
C. Fuldbyrdelsesforanstaltninger 177
III. Fuldbyrdelse i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009 (artikel 41) 180
IV. Yderligere oplysninger om fuldbyrdelsesprocedurer i [navn på stat] . 180
V. Betalinger i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009 180
VI. Andre forhold i forbindelse med fuldbyrdelse 181
1. Anfægtelse af fuldbyrdelse..... 181
2. Konventionen (og forordningen): forældelsesfrist for inddrivelse af restancer. 181
3. Konventionen af 2007: varighed af underholdspligt..... 182
4. Tvister om restancer i henhold til konventionen og forordningen..... 183
5. Afstemning af regnskaber i henhold til konventionen og forordningen – forhold vedrørende valuta 184
VII. Yderligere materialer..... 185
A. Praktisk rådgivning 185
B. Relevante artikler 185
C. Relaterede kapitler i håndbogen 186
VIII. Ofte stillede spørgsmål 186

Indledning: Haagerkonventionen af 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og EU-forordningen om underholdspligt fra 2009

1. *Haagerkonventionen af 23. november 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer* (herefter "Haagerkonventionen af 2007" eller "konventionen") er et vigtigt skridt i arbejdet for at opnå et omkostningseffektivt, tilgængeligt og enkelt system for international inddrivelse af underholdsbidrag.

2. *Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt* (herefter "forordning (EF) nr. 4/2009" eller "forordningen") blev vedtaget efter konventionen, og mange af dens bestemmelser afspejler bestemmelserne i konventionen, dog med vigtige forskelle[1]. Forordningen har været gældende for EU's medlemsstater siden den 18. juni 2011[2].

3. *Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt* (herefter "Haagerprotokollen af 2007" eller "protokollen") blev vedtaget samtidig med Haagerkonventionen af 2007 og trådte i kraft i hele EU (med undtagelse af Danmark og Det Forenede Kongerige) pr. 18. juni 2011 (se kapitel 5 for flere oplysninger om Haagerprotokollen af 2007).

4. Beslutningstagere, herunder dommere eller administrative myndigheder, og andre kompetente myndigheder[3], som behandler sager og modtager anmodninger, og som inden for deres egen stat arbejder for effektivt at fuldbyrde afgørelser om underholdsbidrag, spiller en central rolle i den internationale sikring og fuldbyrdelse af underholdsbidrag. Deres engagement og fokus på at hjælpe børnene og deres familier sikrer, at både konventionen og forordningen gennemføres effektivt.

5. Denne håndbog er udarbejdet som en praktisk vejledning til retslige, administrative og andre kompetente myndigheder med det formål at bistå dem i deres behandling af sager underlagt ovennævnte instrumenter. Den er skrevet for at bistå retslige, administrative og andre kompetente myndigheder inden for alle typer retssystemer, uanset om de arbejder i store stater med komplekse IT-systemer og er ansvarlige for hundredvis af sager, eller om de arbejder i stater med færre sager. Den omhandler alle de spørgsmål og procedurer, der kan forekomme i forbindelse med håndteringen af forskellige internationale sager om underholdsbidrag.

A. Hvad denne håndbog omfatter (og hvad den ikke omfatter)

6. Denne håndbog har til formål at bistå retslige, administrative og andre kompetente myndigheder i den praktiske behandling af sager i overensstemmelse med konventionen og forordningen. Det understreges, at **den ikke er en juridisk vejledning til**

---

[1] De største forskelle omfatter medtagelsen af direkte kompetenceregler i forordningen (se kapitel 4), anvendelsen af *Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt* (herefter "Haagerprotokollen af 2007" eller "protokollen") i de fleste EU-lande, hvor forordningen finder anvendelse (se kapitel 5), og de to procedurespor for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der træffes i henhold til forordningen, for så vidt angår de medlemsstater, der er bundet eller ikke er bundet af protokollen (se kapitel 8). Disse og andre mindre forskelle mellem de to instrumenter fremhæves i denne håndbog.

[2] Forordningen finder dog ikke fuld anvendelse i Danmark. Forordningen finder anvendelse i Danmark, for så vidt som den ændrer forordning (EF) nr. 44/2001, jf. note 8 nedenfor. I henhold til forordningens artikel 76 finder dens artikel 2, stk. 2, artikel 47, stk. 3, samt artikel 71, 72 og 73 anvendelse fra den 18. september 2010. Se kapitel 3, del I, afsnit III, i denne håndbog for en yderligere gennemgang af forordningens overgangsbestemmelser og anvendelsesområde.

[3] De kompetente myndigheder, der arbejder med at gennemføre forordningen og konventionen, omfatter de kompetente fuldbyrdelsesmyndigheder i den stat, hvor en afgørelse truffet i medfør af konventionen eller forordningen søges fuldbyrdet. I forordningens artikel 20 henvises der specifikt til kompetente fuldbyrdelsesmyndigheder.

konventionen eller forordningen, og at den ikke indeholder juridisk rådgivning. Vejledningen vedrører primært de internationale elementer af sager underlagt forordningen og konventionen, og den omhandler derfor ikke alle aspekter af behandlingen af internationale sager. Internationale sager er stadig underlagt nationale procedurer, som f.eks. fuldbyrdelsesprocedurer. Håndbogen indeholder i nogle tilfælde oplysninger om den relevante nationale lovgivning (ofte i fodnoter), men den er ikke udtømmende på dette område.

7. Konventionen var resultatet af forhandlinger, som blev gennemført over en periode på fire år, og som involverede mere end 70 stater, og forordningen var resultatet af yderligere forhandlinger i EU. Mange spørgsmål blev drøftet under forhandlingerne, som bidrog til at fastlægge og forme den konvention og forordning, der i sidste ende blev vedtaget. Den omfattende forklarende rapport til konventionen indeholder meget detaljerede forklaringer af konventionens bestemmelser og beskriver forhandlingernes forløb[4]. Den forklarende rapport fastlægger det retlige grundlag og giver en fortolkning af hver bestemmelse i konventionen. Der findes en lignende detaljeret og officiel forklarende rapport til protokollen[5]. Ved udarbejdelsen af denne håndbog var en sådan forklarende rapport vedrørende forordningen ikke tilgængelig.

8. Denne håndbog giver – i modsætning til en forklarende rapport – en praktisk og anvendelig forklaring af de procedurer, der følger af konventionen og forordningen, og beskriver, hvordan sager rent faktisk behandles i overensstemmelse med konventionen og forordningen. Hvis der ønskes en juridisk fortolkning af konventionen, forordningen eller protokollen, henvises der til den forklarende rapport eller lignende officielle dokumenter og den retspraksis for fortolkningen af de tre instrumenter, der med tiden vil blive udviklet.

9. Denne håndbog giver derfor ikke svar på eller vejledning vedrørende alle spørgsmål, der måtte opstå i internationale sager. Den nationale praksis og lovgivning i hver stat afgør f.eks., hvilke dokumenter der skal anvendes til at give parterne meddelelse om anmodninger i henhold til konventionen eller forordningen, eller hvilken form en afgørelse om underholdsbidrag skal have. Håndbogen kan være en informationskilde for retslige, administrative og andre kompetente myndigheder i forbindelse med den praktiske gennemførelse af konventionen og forordningen, men den nationale praksis og lovgivning i hver stat skal altid indgå i overvejelserne.

B. Opbygningen af håndbogen

10. Denne håndbog er ikke skrevet til at blive læst fra start til slut.

11. Den er i stedet opdelt i forskellige dele, som primært dækker hver type anmodning, der kan fremsættes i henhold til enten konventionen eller forordningen (kapitel 7 til 12). En anmodning involverer altid to stater – en afsendende stat, der betegnes "den anmodende stat", og en modtagende stat, der betegnes "den anmodede stat".

12. Hvert kapitel indeholder både en gennemgang af selve anmodningen, hvis den kan anvendes, og eksempler på sager, samt en række flowdiagrammer og trinvise procedurer for behandlingen af anmodningen. De fleste kapitler afsluttes med henvisninger til yderligere materialer og ofte stillede spørgsmål.

13. En række forhold gør sig gældende for alle anmodninger, og i stedet for at gentage dem i hvert kapitel er de omhandlet i den første del af håndbogen (kapitel 1 og 3). I disse kapitler forklares hver af de mulige kategorier af anmodninger kort, og derefter henvises læseren til det relevante kapitel i håndbogen, som indeholder den detaljerede forklaring.

---

[4] A. Borrás og J. Degeling, Explanatory Report – *Convention on the International Recovery of Child Support and Other Forms of Family Maintenance,* offentliggjort på Haagerkonferencens websted på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

[5] A. Bonomi, Explanatory Report – *Protocol of 23 November 2007 on the Law Applicable to Maintenance Obligations*, offentliggjort på Haagerkonferencens websted på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

14. Kapitel 3 indeholder også en gennemgang af konventionens og forordningens materielle anvendelsesområde – hvilke typer underholdspligt der er omfattet af konventionen eller forordningen, og hvilke der ikke er omfattet – og forklaringer af de mulige udvidelser eller begrænsninger af konventionens anvendelsesområde (forbehold tillades ikke i henhold til forordningen). I kapitel 3 gives der også en beskrivelse af konventionens og forordningens geografiske og tidsmæssige anvendelsesområde. Endelig beskrives en række generelle forhold, som f.eks. sprogkrav, vigtigheden af at beskytte personoplysninger, sikringen af faktisk adgang til procedurer og retshjælp i forbindelse med anmodninger, der er omfattet af konventionen og forordningen.

15. I kapitel 2 forklares de begreber med relation til konventionen, der anvendes i håndbogen[6]. Det er ikke juridiske definitioner. I konventionen og forordningen defineres nogle af de anvendte begreber. I konventionen anføres det, at der ved dens fortolkning skal tages hensyn til dens internationale karakter og behovet for at fremme en ensartet anvendelse[7].

16. Forklaringerne i kapitel 2 gives for at hjælpe læseren med at forstå sproget i og hensigten med konventionen, navnlig på de områder, hvor de anvendte begreber og udtryk i betydelig grad adskiller sig fra dem, der anvendes i national lovgivning eller praksis.

17. Kapitel 4 indeholder oplysninger om fællesskabskompetencereglerne for forhold vedrørende underholdspligt, der gælder i EU's medlemsstater.

18. I kapitel 5 gives der et resumé af Haagerprotokollen af 2007, som afgør, hvilke regler der finder anvendelse på forhold vedrørende underholdspligt i de fleste EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse, og i tredjelande, som er kontraherende stater i protokollen. Kapitel 6 indeholder oplysninger om, hvordan man finder frem til og undersøger udenlandsk lovgivning, hvis dette viser sig nødvendigt i forbindelse med behandlingen af internationale sager om underholdsbidrag.

C. Sådan anvendes håndbogen

19. Hvis du ikke har kendskab til sager underlagt konventionen eller forordningen, bør du først gennemgå kapitel 1 – Introduktion til kategorier af anmodninger omhandlet i Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009. Her får du en forklaring af de forskellige anmodninger, der findes i henhold til konventionen eller forordningen, og en henvisning til den relevante del af denne håndbog.

20. Gå derefter til kapitel 3, del I, og tjek, at spørgsmålet om underholdspligt er omfattet af konventionens eller forordningens anvendelsesområde. Hvis ikke, finder denne håndbog og procedurerne i konventionen eller forordningen ikke anvendelse. Hvis spørgsmålet falder inden for konventionens eller forordningens anvendelsesområde, skal du gå til kapitlet om den pågældende anmodning og følge procedurerne.

D. Andre informationskilder

21. I tillæg til teksterne i de to instrumenter kan der findes omfattende og officielle supplerende oplysninger om teksten i Haagerkonventionen af 2007 og Haagerprotokollen af 2007 i de tilhørende forklarende rapporter (se henvisninger ovenfor). Mange tekniske spørgsmål, der ikke behandles i denne håndbog, besvares i de forklarende rapporter. Ud over de forklarende rapporter findes der en række foreløbige dokumenter og rapporter med baggrundsoplysninger og tekniske informationer, der blev henvist til under de forhandlinger, der førte til konventionen og protokollen. Disse rapporter findes på Haagerkonferencens websted for international privatret < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

---

[6] Ved udarbejdelsen af denne håndbog forelå der ikke en ordliste vedrørende forordningen. De to instrumenter anvender dog i mange tilfælde samme eller lignende terminologi.
[7] Konventionens artikel 53.

22. Forordning (EF) nr. 4/2009 viderefører den igangværende proces for at sikre ensartede internationale privatretlige regler i Europa. Mange af forordningens bestemmelser er faktisk baseret på andre europæiske instrumenter, der allerede er i kraft. I denne håndbog henvises der til relevante tilsvarende bestemmelser i andre instrumenter (f.eks. forordning (EF) nr. 44/2001[8], forordning (EF) nr. 2201/2003[9] og forordning (EF) nr. 805/2004 [10]). Disse bestemmelser og retspraksis vedrørende bestemmelserne kan være relevante for fortolkningen af den nye forordning om underholdspligt.

23. Generelt er forordningens bestemmelser om kompetence baseret på de tilsvarende bestemmelser om kompetence i forordning (EF) nr. 44/2001. Bestemmelserne om anerkendelse og fuldbyrdelse i kapitel IV, afdeling 1, er baseret på principperne i forordning (EF) nr. 805/2004, mens bestemmelserne i kapitel IV, afdeling 2, er baseret på reglerne om anerkendelse i forordning (EF) nr. 44/2001.

24. Spørgsmål vedrørende en medlemsstats nationale ret og praksis vedrørende underholdspligt i forhold til konventionen kan ofte besvares ved at henvise til den landeprofil, som den kontraherende stat har indgivet til Det Permanente Bureau under Haagerkonferencen. Landeprofilen indeholder oplysninger om fuldbyrdelsesforanstaltninger, grundlaget for afgørelser om underholdsbidrag, begrænsninger med hensyn til ændringer og anvendelsen af administrative eller retslige procedurer for anmodninger. Landeprofilen indeholder også kontaktoplysninger og særlige krav til anmodninger i henhold til konventionen, der stilles af den pågældende stat. Links til nationale websteder eller lignende informationskilder findes også i landeprofilen. Landeprofilerne findes på Haagerkonferencens websted for international privatret[11].

25. For så vidt angår forordningen, skal EU's medlemsstater indgive tilsvarende, ajourførte oplysninger til Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område[12]. Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område har et særligt afsnit om underholdspligt på sit websted med links til specifikke landeoplysninger[13]. Retslige, administrative og andre kompetente myndigheder i Europa har også adgang til nationale retsembedsmænd og kontaktpunkter i andre europæiske lande under Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område, som har til formål at sikre, at "fællesskabsretsakter og konventioner, der gælder mellem to eller flere medlemsstater, anvendes effektivt i praksis"[14].

26. Endelig bør retslige, administrative og andre kompetente myndigheder naturligvis efter behov konsultere deres egne nationale praksisser, procedurer og juridiske håndbøger. Da mange stater allerede har betydelige erfaringer med at behandle internationale sager om underholdspligt, findes der i mange stater betydelig ekspertise, som kan vejlede de kompetente myndigheder i internationale sager.

---

[8] *Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område*.

[9] *Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000*.

[10] *Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav*.

[11] Nogle stater har valgt ikke at anvende den anbefalede formular til deres landeprofil. I artikel 57 kræves det dog, at alle kontraherende stater indgiver de samme typer oplysninger til Det Permanente Bureau. Disse oplysninger offentliggøres også på Haagerkonferencens websted på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

[12] *Rådets beslutning af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område (2001/470/EF)*. Denne pligt til at dele oplysninger er fastlagt i forordningens artikel 70 og 71. Se: < http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_en.htm >.

[13] Se: < http://ec.europa.eu/civiljustice/maintenance_claim/maintenance_claim_gen_en.htm >. Det bemærkes, at det forventes, at sådanne oplysninger flyttes til den europæiske E-justice-portal på adressen: < https://e-justice.europa.eu/home.do >.

[14] Artikel 3, stk. 2, litra b), i Rådets beslutning 2001/470/EF, note 12 ovenfor.

E. Inden du går i gang

27. Når du behandler anmodninger, herunder direkte anmodninger, i henhold til konventionen eller forordningen, vil du bemærke, at der i procedurerne lægges vægt på, at proceduren skal være så enkel som muligt, at fremskynde anmodninger, at anvende effektive fuldbyrdelsesforanstaltninger og at sikre regelmæssig kommunikation med de centrale myndigheder, hvis det er nødvendigt. Det er konventionens og forordningens vigtigste mål, som også fremgår af konventionens artikel 1 og forordningens betragtning 9 og 10. Hvis disse mål kan opfyldes, når disse instrumenter anvendes, vil det være til klar og varig gavn for børn og familier i hele verden. Vi kan kun opfylde disse mål takket være den målrettede indsats, der ydes af alle, der er involveret i sagsbehandlingen, herunder dommere og andre kompetente myndigheder, og denne håndbog vil forhåbentlig være et nyttigt redskab i dette arbejde.

Chapter 1 - Introduktion til kategorier af anmodninger omhandlet i Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009: anmodninger via centralmyndigheder og direkte anmodninger

I. Ordningen for samarbejde mellem centralmyndigheder

A. Introduktion til ordningen for samarbejde mellem centralmyndigheder

28. Et vigtigt element i både konventionen og forordningen er de ordninger for administrativt samarbejde, de indfører for at lette grænseoverskridende inddrivelse af underholdsbidrag. Disse ordninger for administrativt samarbejde, der gennemføres af nationalt udpegede "centralmyndigheder", var ikke tilgængelige under de tidligere Haagerkonventioner vedrørende underholdspligt eller de europæiske instrumenter, der omhandlede dette område. Retslige, administrative og andre kompetente myndigheder arbejder ofte tæt sammen med deres nationale centralmyndighed. De kompetente myndigheders opgaver bør støttes og suppleres af den centrale rolle, der spilles af det internationale net af centralmyndigheder, og de opgaver, dette net er blevet tildelt i medfør af begge instrumenter.

B. Centralmyndighedernes specifikke opgaver

29. I konventionens kapitel II fastlægges centralmyndighedernes generelle og specifikke opgaver, og i kapitel III fastlægges de regler, der gælder for anmodninger, der indgives via centralmyndigheder. Forordningen omfatter med enkelte forskelle tilsvarende bestemmelser i kapitel VII.

30. I henhold til konventionen (artikel 6, stk. 1) og forordningen (artikel 51, stk. 1) skal centralmyndigheder yde bistand i forbindelse med anmodninger, der fremsættes i medfør af konventionens kapitel III (artikel 10) eller forordningens kapitel VII (artikel 56). De skal:

- sende og modtage anmodninger
- anlægge eller lette anlæggelsen af sager om sådanne anmodninger.

> ***Centralmyndigheden*** er den offentlige myndighed, der er udpeget af en kontraherende stat til at varetage det administrative samarbejde og yde bistand i forbindelse med konventionen eller forordningen. I [navn på stat] er centralmyndigheden [for begge instrumenter] […].
>
> En ***kompetent myndighed*** er det offentlige organ eller den person i en bestemt stat, der har fået pålagt eller tilladelse til at udføre bestemte opgaver i forbindelse med konventionen eller forordningen. En kompetent myndighed kan være en domstol, en administrativ myndighed, de sociale myndigheder eller en anden offentlig enhed, der udfører nogle af de opgaver, der er omhandlet i konventionen eller forordningen. I [navn på stat] er de kompetente myndigheder […].

31. I henhold til konventionens artikel 6, stk. 2, og forordningens artikel 51, stk. 2, skal centralmyndighederne i forbindelse med sådanne anmodninger også træffe alle relevante foranstaltninger til:

- når omstændighederne kræver det, at yde eller lette ydelsen af retshjælp (litra a))

- at hjælpe med at lokalisere den bidragspligtige eller den bidragsberettigede (litra b))[15]
- at hjælpe med at indhente relevante oplysninger om den bidragspligtiges eller den bidragsberettigedes indkomst og om nødvendigt formueforhold, herunder det sted, hvor aktiverne befinder sig (litra c))[16]
- at tilskynde til mindelige løsninger med henblik på at opnå frivillig betaling af underholdsbidrag, hvor det er hensigtsmæssigt ved hjælp af mægling, forlig eller tilsvarende processer (litra d))
- at lette den løbende fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag, herunder eventuelle restancer (litra e))
- at lette inddrivelse og hurtig overførsel af underholdsbidrag (litra f))
- at lette fremskaffelsen af dokumentation eller andre beviser (litra g))[17]
- at yde bistand til at få fastslået slægtskab, hvis dette er nødvendigt med henblik på inddrivelse af underholdsbidrag (litra h))
- at anlægge eller lette anlæggelsen af sager med henblik på at opnå nødvendige foreløbige foranstaltninger af territorial art, som har til formål at sikre resultatet af en verserende anmodning om underholdsbidrag (litra i))
- at lette forkyndelsen af dokumenter (litra j))[18].

32. Hver kontraherende stat i konventionen og hver EU-medlemsstat, hvor forordningens bestemmelser om samarbejde mellem centralmyndigheder finder anvendelse[19], udpeger en centralmyndighed (stater med flere enheder kan udpege mere end én). Hver stat skal også angive, hvilke af ovennævnte typer bistand der vil blive ydet af centralmyndigheden, en kompetent myndighed, et offentligt organ eller andre instanser i den pågældende kontraherende stat under centralmyndighedens tilsyn[20].

II. Kapitel 1 – Oversigt

33. I dette kapitel forklares de kategorier af anmodninger, der kan fremsættes via en centralmyndighed eller uden bistand fra en centralmyndighed i medfør af konventionen eller forordningen. Det forventes, at de fleste sager underlagt konventionen og forordningen, der vil blive behandlet af retslige, administrative og andre kompetente myndigheder, vil blive behandlet i form af anmodninger via centralmyndigheder, og det er derfor vigtigt, at dommere og andre kompetente myndigheder har kendskab til de anmodninger, der kan fremsættes gennem centralmyndigheder, og centralmyndighedernes opgaver. Retslige, administrative og andre kompetente myndigheder skal også behandle sager i henhold til konventionen og forordningen, som anlægges ved direkte anmodninger, der ikke fremsættes via centralmyndigheder (se afsnit III.C i dette kapitel). Dette kapitel skal læses sammen med kapitel 3, del I, som indeholder grundlæggende oplysninger om konventionens og forordningens anvendelsesområde, og som beskriver, hvornår hvert instrument finder anvendelse i specifikke sager.

34. Dette kapitel har alene til formål at give en generel oversigt over de forskellige kategorier af anmodninger. Mere detaljerede oplysninger om hver anmodningskategori findes i de relevante kapitler. Eksemplerne i dette kapitel er derfor begrænset til de mest

---

[15] I henhold til forordning skal sådanne foranstaltninger træffes "i medfør af artikel 61, 62 og 63" i forordningen, som omhandler centralmyndighedernes adgang til oplysninger, fremsendelse og anvendelse af oplysninger og underretning af den registrerede.

[16] Ibid.

[17] I forordningen tilføjes det, at fremskaffelsen af dokumentation eller andre beviser skal ske "med forbehold af forordning (EF) nr. 1206/2001" (*Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område*). Se kapitel 3, del II, afsnit IX, for yderligere oplysninger om forordning (EF) nr. 1206/2001.

[18] I forordningen tilføjes det, at forkyndelsen af dokumenter skal lettes "med forbehold af forordning (EF) nr. 1393/2007" (*Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter)*). Se kapitel 3, del II, afsnit IX, for yderligere oplysninger om forordning (EF) nr. 1393/2007.

[19] Dvs. i alle EU-medlemsstater med undtagelse af Danmark. Se kapitel 3, del I, i denne håndbog for yderligere oplysninger om forordningens geografiske anvendelsesområde.

[20] I [navn på stat] […].

almindelige anvendelser af anmodningerne og går ikke i dybden på samme måde som de forskellige kapitler i håndbogen.

35. Når du har fastslået, at anmodningen er omfattet af anvendelsesområdet for konventionen eller forordningen (se kapitel 3, del I), og udpeget kategorien for den anmodning, der fremsættes, ud fra afsnittene nedenfor, kan du gå videre til det specifikke kapitel i håndbogen, der vedrører den kategori af anmodninger, der fremsættes. I kapitel 2 forklares de nøglebegreber, der anvendes i håndbogen (primært med relation til konventionen).

III. Beskrivelse af anmodninger omhandlet i Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

36. Der gives her en generel oversigt over de forskellige kategorier af **anmodninger** (anmodninger om anerkendelse, om anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet, om fuldbyrdelse, om at få truffet en afgørelse og om ændring) og **anmodninger**, der fremsættes via centralmyndigheder (**anmodninger om særlige foranstaltninger**), som er fastsat i konventionen eller forordningen, og hvornår de hver især kan anvendes. De forskellige faktorer, der afgør, om en anmodning kan fremsættes, beskrives også.

Tip: I håndbogen skelnes der mellem ***direkte anmodninger*** og ***anmodninger***. En anmodning er en sag, der er omhandlet i konventionen eller forordningen, som går gennem en centralmyndighed, f.eks. en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse. En direkte anmodning er en sag, der sendes direkte til en kompetent myndighed, f.eks. en direkte anmodning om fastlæggelse af ægtefællebidrag i henhold til konventionen, hvis den anmodede stat ikke har udvidet konventionens anvendelsesområde til den type anmodning.

Det understreges dog, at en ***anmodning om særlige foranstaltninger*** i henhold til konventionens artikel 7 og forordningens artikel 53 er en undtagelse til denne regel. Sådanne anmodninger fremsættes gennem en centralmyndighed. Se afsnit B i dette kapitel.

37. De to instrumenter omhandler de samme kategorier af anmodninger, men dommere og andre kompetente myndigheder skal naturligvis anvende *enten* konventionen eller forordningen i en konkret sag. Spørgsmål vedrørende de to instrumenters anvendelsesområde og en analyse af, hvornår konventionen eller forordningen bør anvendes, findes i kapitel 3, del I. Eksemplerne i dette afsnit giver en generel beskrivelse af de forskellige anmodninger, men omhandler ikke spørgsmål om de to instrumenters anvendelsesområde eller anvendelse.

A. Oversigt over anmodninger omhandlet i konventionen og forordningen

38. De kategorier af anmodninger, der kan fremsættes i henhold til konventionen eller forordningen via centralmyndigheder, er fastlagt i konventionens artikel 10 og forordningens artikel 56. Disse anmodninger kan fremsættes af personer (eller i visse tilfælde af et offentligt organ) i følgende situationer:

Situation	***Kategori af anmodning omhandlet i konventionen eller forordningen***
En anmodende person har en afgørelse om underholdsbidrag fra den anmodede stat og ønsker den fuldbyrdet i den pågældende stat	Anmodning om fuldbyrdelse

En anmodende person har en afgørelse fra en stat, hvor konventionen eller forordningen er gældende eller finder anvendelse, og ønsker den anerkendt eller fuldbyrdet i den anden stat	Anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet
En anmodende person har endnu ikke en afgørelse om underholdsbidrag, og sagsøgte har sit opholdssted i en anden stat, hvor konventionen eller forordningen er gældende eller finder anvendelse	Anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag
En anmodende person har en afgørelse om underholdsbidrag, men kræver en ny afgørelse, fordi der er problemer med anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af den eksisterende afgørelse i en anden stat, hvor konventionen eller forordningen er gældende eller finder anvendelse	Anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag
En anmodende person har en afgørelse om underholdsbidrag i en anden stat, hvor konventionen eller forordningen er gældende eller finder anvendelse, men ønsker at ændre den, og sagsøgte har sit opholdssted i en anden stat, hvor konventionen eller forordningen er gældende eller finder anvendelse	Anmodning om ændring

Figur 1: Anmodninger

39. Som det fremgår af Figur 1 ovenfor findes der fire generelle kategorier af anmodninger, der kan fremsættes i henhold til konventionen eller forordningen. Inden for disse brede kategorier kan man søge at opnå forskellige resultater. De fire generelle kategorier er følgende:

- anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdsbidrag, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat
- anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet af en eksisterende afgørelse om underholdsbidrag
- anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag, herunder om nødvendigt fastlæggelse af slægtskab
- anmodning om ændring af en eksisterende afgørelse om underholdsbidrag.

40. Alle disse anmodninger kan fremsættes af en bidragsberettiget, og nogle af dem kan også fremsættes af en bidragspligtig, jf. konventionens artikel 10, stk. 2, og forordningens artikel 56, stk. 2.

1. Anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet af en eksisterende afgørelse

41. Denne anmodning anvendes, når den anmodende person allerede har en **afgørelse om underholdsbidrag** og ønsker, at en anden stat end vedkommendes bopælsland anerkender eller anerkender og fuldbyrder den pågældende afgørelse. I medfør af anerkendelses- og fuldbyrdelsesproceduren behøver den anmodende person ikke anmode den anmodede stat om en ny afgørelse for at få sit underholdsbidrag. I stedet sikrer anerkendelses- og fuldbyrdelsesproceduren, at den eksisterende afgørelse kan fuldbyrdes i den anden stat på samme grundlag som,

En **afgørelse om underholdsbidrag** fastlægger den bidragspligtiges forpligtelse til at betale underholdsbidrag og kan også omfatte en automatisk indeksering, krav om betaling af restancer og underholdsbidrag med tilbagevirkende kraft eller renter og fastlæggelse af omkostninger eller udgifter.

hvis den oprindeligt var truffet i den pågældende stat. Begge stater skal være kontraherende stater i konventionen eller EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse, og afgørelsen skal være truffet i en kontraherende stat eller en medlemsstat.

a) Hvornår anvendes denne anmodning?

42. I de fleste sager ønsker en anmodende person at få en afgørelse anerkendt og fuldbyrdet for at inddrive underholdsbidraget og om nødvendigt indlede en fuldbyrdelsesprocedure. I nogle tilfælde anmoder en anmodende person kun om anerkendelse. En bidragspligtig kan f.eks. anmode om anerkendelse af en udenlandsk afgørelse for at begrænse eller suspendere fuldbyrdelsen af betalinger i henhold til en anden afgørelse, eller en bidragsberettiget kan anmode om anerkendelse, hvis han eller hun ikke anmoder om bistand fra den anden stat til at fuldbyrde afgørelsen.

En **kompetent myndighed** er den myndighed i en bestemt stat, der har fået pålagt eller tilladelse til at udføre bestemte opgaver i forbindelse med konventionen eller forordningen. En kompetent myndighed kan være en domstol, en administrativ myndighed, de sociale myndigheder eller en anden offentlig instans, der udfører nogle af de opgaver, der er omhandlet i konventionen eller forordningen.

b) Eksempel

43. D har sit opholdssted i land A og har en afgørelse fra land A, der kræver, at hendes tidligere ægtefælle betaler underholdsbidrag til hendes tre børn. Hendes tidligere ægtefælle bor i land B. D ønsker at få afgørelsen om underholdsbidrag fuldbyrdet. Både land A og land B er stater, hvor konventionen er i kraft, eller hvor forordningen finder anvendelse.

44. Centralmyndigheden i land A fremsender en anmodning om ***anerkendelse og fuldbyrdelse*** (i henhold til konventionen) eller anmodning om ***anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet*** (i henhold til forordningen) af afgørelsen til land B. Centralmyndigheden i land B sender afgørelsen til en **kompetent myndighed**, for at den kan blive registreret til fuldbyrdelse eller erklæret for eksigibel. Den tidligere ægtefælle underrettes om anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af afgørelsen og kan eventuelt anfægte afgørelsen i henhold til de procedurer, der er fastlagt i konventionen eller forordningen. Hvis den tidligere ægtefælle ikke betaler underholdsbidraget frivilligt, vil en kompetent myndighed i land B træffe de nødvendige foranstaltninger for at fuldbyrde afgørelsen og fremsende betalingerne til land A[21].

[21] Centralmyndigheden eller den kompetente myndighed skal i henhold til konventionen og forordningen "lette" fuldbyrdelsen samt inddrivelsen og overførslen af betalinger. De foranstaltninger, som den enkelte stat træffer med det formål, varierer fra stat til stat. Se kapitel 12 for oplysninger om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag.

Artikel i konventionen: artikel 10, stk. 1, litra a), og artikel 10, stk. 2, litra a)

Artikel i forordningen: artikel 56, stk. 1, litra a), og artikel 56, stk. 2, litra a

Se kapitel 7 – Haagerkonventionen af 2007: Behandling af modtagne anmodninger via centralmyndigheder og direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse

Se kapitel 8 – Forordning (EF) nr. 4/2009: Behandling af modtagne anmodninger via centralmyndigheder og direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet

2. Anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdspligt, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat

45. Dette er den enkleste af alle anmodninger omhandlet i konventionen eller forordningen. I anmodningen anmodes der om, at den anmodede stat fuldbyrder sin egen afgørelse eller en afgørelse, den allerede har anerkendt, og bistår i overførslen af betalinger til en bidragsberettiget.

46. Forskellen mellem denne anmodning og anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse, som er beskrevet ovenfor, er, at den afgørelse, der skal fuldbyrdes, blev truffet af eller er allerede anerkendt af den stat, som skal fuldbyrde afgørelsen (den anmodede stat). Afgørelsen skal derfor ikke anerkendes, inden den kan fuldbyrdes[22].

[22] For at en afgørelse kan anerkendes og fuldbyrdes i den anmodede stat, skal den være truffet i en kontraherende stat i konventionen (se den forklarende rapport til konventionen, afsnit 240) eller i en EU-medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse (se også kapitel 7 og 8). Hvis afgørelsen er truffet i en stat, hvor konventionen ikke er i kraft, eller hvor forordningen ikke finder anvendelse, kan der fremsættes en anmodning om fuldbyrdelse, hvis den anmodede stat allerede har anerkendt afgørelsen i medfør af en anden traktat eller national lovgivning. Ellers skal der fremsættes en anmodning om at få truffet en ny afgørelse.

a) Hvornår anvendes denne anmodning?

47. Denne anmodning fremsættes, når den anmodende person har en afgørelse om underholdsbidrag, som er truffet eller anerkendt i den stat, hvor sagsøgte har sit opholdssted eller har aktiver eller indkomst. Den anmodende person kan anmode den pågældende stat om at fuldbyrde den afgørelse, den har truffet eller anerkendt. Den anmodende person behøver ikke henvende sig til den stat, der har truffet afgørelsen, for at fremsætte anmodningen. I stedet fremsender centralmyndigheden i den stat, hvor den anmodende person har sit opholdssted, anmodningen om fuldbyrdelse af afgørelsen til den anmodede stat. Begge stater skal være kontraherende stater i konventionen eller EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse.

Den **anmodende stat** er den stat, hvor den anmodende person har sit opholdssted, og hvor en anmodning omhandlet i konventionen eller forordningen fremsættes.

Den **anmodede stat** er den stat, der modtager anmodningen, og som anmodes om at behandle anmodningen. Det er normalt den stat, hvor sagsøgte har sit opholdssted.

b) Eksempel

48. F har sit opholdssted i land A og har en afgørelse om underholdsbidrag fra land B, hvor faderen til hendes barn har sit opholdssted. Hun ønsker, at land B fuldbyrder afgørelsen om underholdsbidrag. Både land A og land B er stater, hvor konventionen er i kraft, eller hvor forordningen finder anvendelse.

49. I medfør af konventionen eller forordningen kan F anmode centralmyndigheden i land A om at fremsende en anmodning om fuldbyrdelse på sine vegne til land B. F skal ikke anmode om anerkendelse af afgørelsen, da den er fra land B. Centralmyndigheden i land B behandler anmodningen og fremsender den til den kompetente myndighed i land B med henblik på fuldbyrdelse. Hvis den bidragspligtige ikke frivilligt betaler underholdsbidraget, træffer den kompetente myndighed de foranstaltninger, den råder over i medfør af den nationale lovgivning, med henblik på at fuldbyrde afgørelsen.

Artikel i konventionen: artikel 10, stk. 1, litra b)

Artikel i forordningen: artikel 56, stk. 1, litra b)

Se kapitel 9 – Behandling af modtagne anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009

3. Anmodning om at få truffet en afgørelse

50. Denne anmodning bruges til at få truffet en afgørelse, der sikrer den anmodende person, vedkommendes børn eller andre personer underholdsbidrag[23]. Den anmodende person anmoder centralmyndigheden i den stat, hvor han eller hun har sit opholdssted, om at fremsende en anmodning på sine vegne til centralmyndigheden i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted, om at få truffet en afgørelse, herunder om nødvendigt fastlæggelse af slægtskab[24]. Begge stater skal være kontraherende stater i konventionen eller EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse.

---

[23] En anmodning om at få truffet en retsafgørelse i henhold til konventionen kan kun fremsættes for "andre personer", hvis konventionens anvendelsesområde er blevet udvidet til disse andre personer. Se drøftelsen af anvendelsesområde i kapitel 3, del I.

[24] I henhold til konventionens artikel 10, stk. 3, og forordningens artikel 56, stk. 4, afgøres anmodningen efter loven i den anmodede stat og i overensstemmelse med kompetencereglerne i denne stat. (se forklarende rapport til konventionen, afsnit 248). I EU-medlemsstaterne anvendes de kompetenceregler og lovvalgsregler, der er fastsat i forordningen, og som finder anvendelse i de forskellige medlemsstater, til at afgøre anmodninger om at få truffet en retsafgørelse (se kapitel 4 og 5 i denne håndbog).

a) Hvornår anvendes denne anmodning?

51. Denne anmodning anvendes, hvis der ikke findes en afgørelse om underholdsbidrag, eller hvis den anmodende person har en afgørelse om underholdsbidrag, men den af bestemte årsager ikke kan anerkendes eller fuldbyrdes i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted, eller hvor fuldbyrdelsen skal finde sted.

b) Eksempel

52. G har sit opholdssted i land A og har et barn på fire år. Hun har aldrig været gift med barnets far, og slægtskabet er aldrig blevet påvist for barnet. Barnets far er nu flyttet til land B. G ønsker, at faderen skal begynde at betale underholdsbidrag til barnet. Både land A og land B er kontraherende stater i konventionen eller EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse.

53. I henhold til konventionen eller forordningen fremsender centralmyndigheden i land A en anmodning om at ***få truffet en afgørelse om underholdsbidrag*** vedrørende barnet til centralmyndigheden i land B. Centralmyndigheden i land B træffer de nødvendige foranstaltninger for at behandle anmodningen om en afgørelse, normalt ved at videresende anmodningen til en kompetent myndighed. Den kompetente myndighed i land B letter fastlæggelsen af slægtskab. Dette kan ske ved en faderskabstest, hvor moderen kontaktes direkte eller via centralmyndighederne, således at moderen og barnet kan blive testet. I nogle stater fastlægges faderskabet ved en domstol, eller forælderen kan anerkende faderskabet. Når afgørelsen om underholdsbidrag er truffet i land B, sikrer den kompetente myndighed i land B, at den om nødvendigt fuldbyrdes, hvorefter betalinger overføres til moderen i land A, uden at moderen skal fremsætte yderligere anmodninger[25].

Artikel i konventionen: artikel 10, stk. 1, litra c) og d)

Artikel i forordningen: artikel 56, stk. 1, litra c) og d)

Se kapitel 10 – Behandling af modtagne anmodninger om at få truffet en afgørelse i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009

4. Anmodning om ændring af en eksisterende afgørelse

54. Denne anmodning anvendes, hvis der findes en afgørelse om underholdsbidrag, men en af parterne ønsker at få den ændret.

a) Hvornår anvendes denne anmodning?

55. En anmodning om ændring kan fremsættes, hvis f.eks. den bidragsberettigedes eller børnenes behov er ændret, eller hvis den bidragspligtiges evne til at betale underholdsbidraget er ændret. Den anmodende person (enten den bidragsberettigede eller den bidragspligtige) anmoder centralmyndigheden i den stat, hvor han eller hun har sit opholdssted, om at fremsende en anmodning om ændring til den stat, hvor modparten har sit opholdssted (eller hvor ændringen skal foretages). Hvis det er tilladt i henhold til den anmodede stats lovgivning, ændres afgørelsen, eller der træffes en ny afgørelse[26]. Den ændrede afgørelse skal derefter eventuelt anerkendes, hvis den er truffet i en anden stat end dér, hvor den skal fuldbyrdes.

56. Konventionen og forordningen omfatter ikke alle situationer, hvor en person i en international sag om underholdspligt måtte ønske at få ændret en eksisterende afgørelse. I mange situationer fremsættes der ikke en anmodning i medfør af konventionens

[25] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 108, vedrørende anvendelse af udtrykket "lette".

[26] Se konventionens artikel 10, stk. 3, og forordningens artikel 56, stk. 4. Anmodningen afgøres efter loven i den anmodede stat og i overensstemmelse med kompetencereglerne i dette land. I EU-medlemsstaterne anvendes de kompetenceregler og lovvalgsregler, der er fastsat i forordningen, og som finder anvendelse i de forskellige medlemsstater, til at afgøre anmodninger om at få truffet en retsafgørelse (se kapitel 4 og 5 i denne håndbog).

artikel 10 eller forordningens artikel 56, og den anmodende person fremsætter en direkte anmodning om ændring til en kompetent myndighed i vedkommendes hjemland eller i den stat, hvor afgørelsen blev truffet. Konventionen og forordningen fastlægger dog, hvordan anmodninger fremsendes, hvis en person ønsker eller pålægges at fremsætte en anmodning i en stat og få sagen behandlet i en anden stat[27].

b) Eksempel

57. H har en afgørelse om underholdsbidrag fra land A, som kræver, at hendes tidligere ægtefælle betaler underholdsbidrag til parrets to børn. H's tidligere ægtefælle er flyttet til land B. Afgørelsen fuldbyrdes i land B. H ønsker at få forhøjet underholdsbidraget, fordi hendes tidligere ægtefælles indkomst er steget, siden afgørelsen blev truffet.

58. Hvis H vælger at fremsætte en anmodning om ændring i henhold til konventionen eller forordningen, fremsender centralmyndigheden i land A en anmodning om ***ændring af en eksisterende afgørelse*** på H's vegne til centralmyndigheden i land B. Den tidligere ægtefælle underrettes, og sagen behandles i land B. Den ændrede afgørelse kan fuldbyrdes i land B, når den er truffet.

Artikel i konventionen: artikel 10, stk. 1, litra e) og f), og artikel 10, stk. 2, litra b) og c)

Artikel i forordningen: artikel 56, stk. 1, litra e) og f), og artikel 56, stk. 2, litra b) og c)

Se kapitel 11 – Anmodninger om ændring af en afgørelse: artikel 10, stk. 1, litra e) og f), og artikel 10, stk. 2, litra b) og c), i Haagerkonventionen af 2007 og artikel 56, stk. 1, litra e) og f), og artikel 56, stk. 2, litra b) og c), i *forordning (EF) nr. 4/2009.*

B. Anmodning om særlige foranstaltninger

59. Ud over de fire typer anmodninger, der er fastsat i de to instrumenter, indeholder konventionen og forordningen også bestemmelser om yderligere anmodninger, der kan fremsættes til en centralmyndighed, hvis en anmodende person endnu ikke har fremsat en anmodning. Disse kaldes "anmodninger om særlige foranstaltninger". Bistand ydes efter centralmyndighedens skøn som svar på en sådan anmodning, og den anmodede stat afgør, hvilke foranstaltninger der træffes.

60. I konventionens artikel 7 og forordningens artikel 53 fastsættes seks mulige anmodninger, der kan fremsættes via en centralmyndighed til en anden centralmyndighed. Afhængigt af typen af foranstaltning og det nationale retssystem kan retslige, administrative og andre kompetente myndigheder blive anmodet af deres nationale centralmyndighed om at bistå i gennemførelsen af sådanne foranstaltninger. En anmodning om særlige foranstaltninger kan fremsættes for at:

1 hjælpe med at lokalisere den bidragspligtige eller den bidragsberettigede
2 hjælpe med at indhente oplysninger om den bidragspligtiges eller den bidragsberettigedes indkomst og formueforhold, herunder oplysninger om aktiver
3 lette fremskaffelsen af dokumentation eller andre beviser
4 yde bistand til at få fastslået slægtskab
5 anlægge eller lette anlæggelsen af sager med henblik på at opnå foreløbige foranstaltninger, indtil en verserende anmodning om underholdsbidrag er afgjort
6 lette forkyndelsen af dokumenter.

a) Hvornår fremsættes en anmodning om særlige foranstaltninger?

61. En anmodning om særlige foranstaltninger fremsættes, når en anmodende person kræver en begrænset type bistand i forbindelse med fremsættelsen af en anmodning om anerkendelse, om anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet, om fuldbyrdelse, om at få truffet en afgørelse og om ændring i henhold til konventionen eller forordningen. Der kan også anmodes om bistand med henblik på at afgøre, om en

[27] Se kapitel 4 og 11. Der er fastlagt visse begrænsninger i konventionen og forordningen, der kan påvirke en bidragspligtigs mulighed for at få ændret en eksisterende afgørelse, navnlig hvis den bidragsberettigede har sit opholdssted i den stat, hvor afgørelsen blev truffet.

anmodning skal fremsættes, eller der kan anmodes om bistand i en national sag om underholdspligt, hvis sagen har et internationalt element.

62. I nogle stater finder andre internationale konventioner eller forordninger anvendelse i sager vedrørende forkyndelse af dokumenter eller fremskaffelse af beviser (se konventionens artikel 50 og forordningens artikel 51, stk. 2). Se kapitel 3, del II, afsnit IX, i denne håndbog.

b) Eksempel

63. J bor i land A og har to børn. Hun er skilt fra børnenes far og har en afgørelse, som kræver, at han betaler underholdsbidrag. J tror, at faderen bor i land B eller land C, da han har slægtninge i begge lande. Hun ønsker at få afgørelsen fuldbyrdet, men ved ikke, hvilket land den skal fremsendes til.

64. I medfør af konventionen eller forordningen kan centralmyndigheden i land A fremsætte en anmodning til centralmyndigheden i land B eller land C for at hjælpe med at lokalisere faderen. Der fremsættes en anmodning om særlige foranstaltninger, hvori det angives, at J vil indgive en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet af afgørelsen, når faderen/sagsøgte er blevet lokaliseret. Centralmyndigheden i land B eller land C bekræfter, om sagsøgte befinder sig i landet. Land A kan derefter fremsende anmodningen til den pågældende centralmyndighed.

Artikel i konventionen: artikel 7

Artikel i forordningen: artikel 53

Se også kapitel 3, del II, afsnit VIII – Foreløbige og sikrende foranstaltninger i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

C. Oversigt over direkte anmodninger til kompetente myndigheder omhandlet i konventionen og forordningen

65. Retslige, administrative og andre kompetente myndigheder kan også modtage "direkte anmodninger", dvs. anmodninger direkte fra anmodende personer til kompetente myndigheder i stedet for anmodninger fra centralmyndigheder, som omhandlet i konventionen eller forordningen.

66. Direkte anmodninger er nævnt direkte i konventionen (artikel 37) og er generelt underlagt den anmodede stats nationale lovgivning. Den nationale lovgivning, der finder anvendelse på interne sager, afgør, om anmodningen overhovedet kan fremsættes, og hvilke formularer eller procedurer der skal anvendes. Det skal dog bemærkes, at konventionens artikel 37 nævner visse konventionsbestemmelser, som stadig finder anvendelse på direkte anmodninger i visse sager (dvs. en række bestemmelser vedrørende faktisk adgang til procedurer/retshjælp, begrænsninger for sager (artikel 18), anerkendelse og fuldbyrdelse, fuldbyrdelse og offentlige organer, der optræder som anmodende personer).

67. I henhold til forordningen finder forordningens bestemmelser anvendelse på direkte anmodninger, hvis de direkte anmodninger er omfattet af forordningens anvendelsesområde, bortset fra bestemmelserne om den mest fordelagtige retshjælp i kapitel V (Adgang til domstolsprøvelse)[28] og mange af bestemmelserne i kapitel VII (Samarbejde mellem centralmyndigheder). Se også kapitlerne vedrørende de kategorier af anmodninger, der er omhandlet i konventionen og forordningen, for kortfattede oplysninger om de forskellige typer direkte anmodninger, der er fastsat i de to

[28] Af forordningens artikel 55, artikel 56, stk. 1, og artikel 46, stk. 1, og forordningens betragtning 36 fremgår det, at bestemmelserne om den mest fordelagtige retshjælp i forordningens kapitel V (artikel 46) ikke gælder for direkte anmodninger, der fremsættes af bidragsberettigede under 21 år (men kun for anmodninger, der fremsættes via centralmyndigheder). I forordningens artikel 47 (kapitel V) henvises der dog til mere begrænsede bestemmelser om retshjælp, der gælder for direkte anmodninger.

instrumenter (se kapitel 7 for direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til konventionen, se kapitel 8 for direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet i henhold til forordningen, se kapitel 9 for direkte anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser truffet eller anerkendt i den anmodede stat, se kapitel 10 for direkte anmodninger om at få truffet en afgørelse, og se kapitel 11 for anmodninger om ændringer).

Chapter 2 - Forklaring af begreber: Haager-konventionen af 2007

A. Formålet med dette kapitel

68. De specifikke begreber, der anvendes i konventionen, er resultatet af fire års forhandlinger og drøftelser, og nogle af disse begreber anvendes også i forordningen, da dette instrument blev fastlagt efter konventionen. Der var ikke udarbejdet en officiel ordliste for forordningen, da denne håndbog blev udarbejdet, og dette kapitel omhandler derfor kun definitioner af begreber, der er anført i konventionen. En beskrivelse af de begreber, der anvendes i konventionen, kan dog være en hjælp til bedre at forstå den terminologi, der anvendes i forordningen.

69. Enkelte af de begreber, der anvendes i konventionen, er defineret i selve konventionen. Mange er dog ikke, og betydningen af de enkelte begreber afhænger således af den nationale lovgivning i den stat, hvor sagen om underholdspligt behandles. Der er f.eks. ikke en definition af begrebet "fuldbyrdelse". Det begreb bruges konsekvent i konventionen, men man fandt det ikke nødvendigt at give en definition, fordi der var generel enighed om begrebet mellem de stater, der behandler sager om underholdspligt, og fordi det er et grundlæggende princip for konventionen, at den skal kunne fortolkes bredt og liberalt[29].

70. Om en bestemt handling udgør fuldbyrdelse, afgøres derfor i praksis af den kompetente myndighed, som er ansvarlig for fuldbyrdelsen af afgørelsen. I konventionen anbefales det dog, at der træffes visse foranstaltninger for at fuldbyrde en afgørelse, og der gives således vejledning i, hvilke foranstaltninger der generelt betragtes som fuldbyrdelse. Betydningen af begrebet "ægtefælle", når det skal afgøres, om et underholdsbidrag er et ægtefællebidrag, fastlægges af den kompetente myndighed, som træffer afgørelsen (hvis der er tale om en afgørelse), eller den kompetente myndighed, som behandler anmodningen om anerkendelse (hvis der anmodes om anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse).

71. Dette kapitel har ikke til formål at fastlægge juridiske eller endelige definitioner af de begreber, der anvendes i konventionen. Det giver i stedet en ordliste eller forklaring af de begreber, der anvendes i håndbogen, og forklarer deres betydning ***i forbindelse med de procedurer***, der anvendes til at behandle sager underlagt konventionen, således at parter, der ikke har kendskab til internationale sager om underholdspligt, bedre kan følge procedurerne. Hvis der er tvivl om den korrekte juridiske betydning af et bestemt ord eller udtryk, der anvendes i konventionen, henvises der i alle tilfælde til den forklarende rapport og til de internationale eller nationale retskilder.

B. Begreber anvendt i denne håndbog

Tiltrædelse

72. Tiltrædelse er en af de processer, som en stat kan anvende for at blive kontraherende stat i konventionen[30]. I artikel 60 fastsættes det, hvornår konventionen træder i kraft (tre måneder efter deponering af det andet ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument), og hvornår den træder i kraft i en bestemt kontraherende stat. På webstedet for Haagerkonferencen vises de lande, der er kontraherende stater i konventionen.

[29] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 60-65.
[30] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 690.

Se konventionens artikel 58 og 60.

Administrativ myndighed

73. I nogle stater behandles sager om underholdsbidrag af en administrativ myndighed (et såkaldt "Child Support Agency"), der nedsættes af staten for at hjælpe med at få truffet, fuldbyrde og ændre afgørelser om underholdsbidrag[31].

74. I artikel 19, stk. 3, defineres en administrativ myndighed som et offentligt organ, hvis afgørelser opfylder de to kriterier, der er anført i samme artikel. Afgørelserne skal kunne gøres til genstand for appel eller fornyet prøvelse ved en retslig myndighed i den pågældende stat, og afgørelserne skal have samme retskraft og -virkning som en afgørelse truffet af en retslig myndighed i samme sag.

Se konventionens artikel 19, stk. 1 og 3.

Fremmøde

75. Dette begreb term henviser til en persons fremmøde eller tilstedeværelse ved et retsmøde. Afhængigt af de nationale love og procedurer kan en persons eller parts fremmøde omfatte personlig deltagelse i retsmødet eller deltagelse i retsmødet pr. telefon eller andre elektroniske midler. En person kan også deltage i et retsmøde ved at lade en advokat eller en anden repræsentant møde frem eller fremsætte erklæringer på vedkommendes vegne. Om en part er mødt frem i en sag, der har til formål at få truffet en afgørelse, er relevant i henhold til konventionen, når det skal afgøres, om der skal indgives en erklæring om behørig underretning sammen med en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse.

Se konventionens artikel 25 og 29.

Se kapitel 7 i denne håndbog.

Anmodende person

76. I håndbogen er den anmodende person den person eller offentlige myndighed ("offentligt organ"), der fremsætter anmodningen til en centralmyndighed vedrørende en af de anmodninger, der er omhandlet i artikel 10 (anmodninger om anerkendelse, anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse, anmodninger ændring af retsafgørelser eller anmodninger om at få truffet en retsafgørelse).

77. I nogle tilfælde kan en anmodende person i henhold til konventionen også være den person eller part i en retssag, der har anlagt en appel. I artikel 23, stk. 6, er den anmodende person f.eks. den person, der påklager afgørelsen med henblik på at få afgørelsen registreret til fuldbyrdelse eller få en afgørelse erklæret for eksigibel.

78. En anmodende person kan være en bidragsberettiget, en bidragspligtig eller et barns juridiske repræsentant. I forbindelse med visse anmodninger kan en bidragsberettiget være et offentligt organ.

Se konventionens artikel 7, 10, 36 og 37.

Anmodninger

79. I både håndbogen og konventionen skelnes der på engelsk mellem "*applications*" og "*requests*". På dansk anvendes "anmodninger" for begge udtryk. "Application" anvendes for anmodninger, der indgives til en centralmyndighed i henhold til artikel 10. I henhold til artikel 10 kan der indgives anmodninger om anerkendelse, anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse, anmodninger ændring af en afgørelse eller anmodninger om at få truffet en afgørelse.

80. En direkte anmodning indgives ikke via en centralmyndighed. En direkte anmodning er en anmodning, der modtages af en kompetent myndighed, som f.eks. en domstol eller

[31] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 432.

en administrativ myndighed, direkte fra en person. Den indgives uden for rammerne af artikel 10. En anmodning indgives kun direkte til en kompetent myndighed, hvis der er tale om en anmodning om anerkendelse af en afgørelse om underholdsbidrag mellem ægtefæller.

81. Artikel 7, som omhandler anmodninger om særlige foranstaltninger, er en undtagelse til denne generelle sondring. Selv om særlige foranstaltninger ikke er omfattet af artikel 10, indgives anmodningen stadig af en centralmyndighed til en anden centralmyndighed.

Se konventionens artikel 7, 10 og 37.

Se kapitel 1 i denne håndbog.

Officielt bekræftet dokument

Se aftale om underholdsbidrag.

Centralmyndighed

82. Centralmyndigheden er den offentlige myndighed, der er udpeget af en kontraherende stat til at varetage det administrative samarbejde og yde bistand i henhold til konventionen. Disse opgaver er beskrevet i konventionens kapitel II og III[32].

83. For forbundsstater eller stater med selvstyrende enheder kan der udpeges mere end én centralmyndighed[33]. Centralmyndigheden sender anmodninger til andre stater og varetager generelt strømmen og behandlingen af anmodninger. Mange af centralmyndighedens opgaver kan, for så vidt det er tilladt i henhold til den nationale lovgivning, udføres af offentlige organer i staten, f.eks. de sociale myndigheder, under centralmyndighedens tilsyn.

Se konventionens artikel 4, 5, 6, 7 og 8.

Kompetent myndighed

84. En kompetent myndighed er det offentlige organ eller den person i en bestemt stat, der har fået pålagt eller tilladelse til at udføre bestemte opgaver i forbindelse med konventionen. En kompetent myndighed kan være en domstol, en administrativ myndighed, de sociale myndigheder eller en anden offentlig enhed, der udfører nogle af de opgaver, der er omhandlet i konventionen. I nogle stater kan centralmyndigheden også være den kompetente myndighed for alle eller visse opgaver, der er omhandlet i konventionen.

Se konventionens artikel 6.

Kontraherende stat

85. En kontraherende stat er en stat, der er bundet af konventionen, fordi den har udført den ratifikations-, accept- og godkendelsesprocedure, der er fastsat i artikel 58.

86. Begrebet "stat" anvendes generelt i denne håndbog. Stat henviser generelt til en suveræn stat eller et land og ikke til en underenhed i staten eller en territorial enhed, såsom en provins eller en stat i USA. Der er dog situationer, hvor begrebet stat også omfatter den territoriale enhed. Dette er fastsat i artikel 46. En henvisning til den kompetente myndighed i en stat, hvor en afgørelsen er truffet, kan f.eks. forstås eller fortolkes som en henvisning til en retslig eller administrativ myndighed i den pågældende territoriale enhed[34].

[32] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 85.
[33] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 89.
[34] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 637.

Se konventionens artikel 46 og 58.

Konventionen

87. Begrebet "konventionen" bruges i denne håndbog til at henvise til *Haagerkonventionen af 23. november 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer*.

Landeprofil

88. I henhold til konventionens artikel 57 skal hver kontraherende stat for Det Permanente Bureau for Haagerkonferencen om International Privatret fremlægge visse oplysninger om de nationale love og procedurer samt de foranstaltninger, den vil iværksætte for at opfylde konventionen, herunder en beskrivelse af, hvordan den vil behandle anmodninger om at få truffet, anerkende og fuldbyrde afgørelser om underholdsbidrag[35].

89. En kontraherende stat kan anvende den landeprofil, der anbefales og offentliggøres af Haagerkonferencen, til at fremlægge disse oplysninger. I landeprofilen angives dokumenter eller krav til anmodninger, der er specifikke for den pågældende stat.

90. Det er ikke obligatorisk at anvende landeprofilen. En stat, der vælger ikke at anvende landeprofilen, skal dog stadig fremlægge de oplysninger, der kræves i artikel 57, for Det Permanente Bureau for Haagerkonferencen.

91. Både landeprofilen og andre oplysninger, som en kontraherende stat fremlægger i henhold til artikel 57 findes på Haagerkonferencens websted for international privatret på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

Se konventionens artikel 57.

Bidragsberettiget

92. En bidragsberettiget er i henhold til artikel 3 enhver person, der er eller påstås at være berettiget til underholdsbidrag. En bidragsberettiget kan være en forælder eller en ægtefælle, et barn, plejeforældre eller slægtninge eller andre, der tager sig af et barn. I nogle stater kaldes denne person en bidragsmodtager, kreditor eller værge. En bidragsberettiget kan være den person, der ansøger om underholdsbidrag for første gang (f.eks. i en anmodning om at få truffet en afgørelse), eller den person, der vil få gavn af underholdsbidraget i medfør af en eksisterende afgørelse[36].

93. Hvis konventionens anvendelsesområde udvides af en kontraherende stat til andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer, herunder sårbare personer, kan en bidragsberettiget være enhver anden person, der har ret til den pågældende type underholdsbidrag.

94. I henhold til artikel 36 omfatter begrebet "bidragsberettiget" i visse afsnit et offentligt organ. Et offentligt organ kan kun være en bidragsberettiget i forbindelse med anmodninger om anerkendelse, om anerkendelse og fuldbyrdelse, om fuldbyrdelse eller om at få truffet afgørelse om underholdsbidrag, hvis anerkendelse af en eksisterende afgørelse afvises af de grunde, der er nævnt i artikel 20, stk. 4.

Se konventionens artikel 3, 10 og 36.

Bidragspligtig

95. En bidragspligtig er i henhold til artikel 3 enhver person, der er eller påstås at være pligtig til at betale underholdsbidrag. Den bidragspligtige kan være en forælder, en ægtefælle eller enhver, der i henhold til den lov, der finder anvendelse på det sted, hvor afgørelsen blev truffet, er forpligtet til at betale underholdsbidrag. I nogle stater kaldes denne person en bidragsbetaler, debitor eller forælder, der ikke har

[35] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 683.
[36] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 66.

forældremyndigheden. Et offentligt organ, som f.eks. de sociale myndigheder, kan ikke være en bidragspligtig.

96. Hvis konventionens anvendelsesområde udvides af en kontraherende stat til andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer, kan en bidragspligtig være enhver anden person, der er eller påstås at være pligtig til at betale underholdsbidrag.

Se konventionens artikel 3 og 10.

Afgørelse

97. Begrebet afgørelse defineres i konventionen, for så vidt angår anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse, fuldbyrdelse og visse typer direkte anmodninger til kompetente myndigheder.

98. En afgørelse fastlægger den bidragspligtiges forpligtelse til at betale underholdsbidrag og kan også omfatte en automatisk indeksering, krav om betaling af restancer og underholdsbidrag med tilbagevirkende kraft eller renter og fastlæggelse af omkostninger eller udgifter[37].

99. Begrebet omfatter f.eks. den type afgørelse, der typisk træffes af en retslig myndighed og anføres i en dom eller domstolskendelse. Afgørelser, der træffes af en administrativ myndighed, er også specifikt omfattet, såfremt de opfylder kriterierne i artikel 19, stk. 3. Vurderinger, der foretages af de sociale myndigheder, er således også omfattet af konventionens anvendelsesområde, hvis de opfylder disse kriterier.

Se konventionens artikel 3 og 19.

Erklæring

100. En erklæring er en formel erklæring fra en kontraherende stat vedrørende visse artikler eller krav fastsat i konventionen. Erklæringer er omhandlet i artikel 63. En stat kan f.eks. erklære, at hele konventionen gælder for ægtefællebidrag, som omhandlet i artikel 2, stk. 3. Erklæringer kan fremsættes, når en stat tiltræder konventionen, eller på ethvert tidspunkt derefter. Erklæringer kan også tilpasses eller ændres. I landeprofilen for en stat angives de erklæringer, som den pågældende stat har fremsat. De erklæringer, som en stat har fremsat, er også anført på Haagerkonferencens websted på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

Se konventionens artikel 63.

Se kapitel 3 i denne håndbog.

Afgørelse om eksigibilitet

101. En afgørelse om eksigibilitet anvendes af nogle stater til at fastslå, at en udenlandsk afgørelse har samme virkning (med de begrænsninger, der er fastlagt i den nationale lovgivning), som en afgørelse truffet i den pågældende stat. En afgørelse om eksigibilitet adskiller sig fra en erklæring om eksigibilitet, som er et dokument, der anfører, at en afgørelse er eksigibel i afgørelsesstaten, og som skal vedlægges dokumentpakken til en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse.

Se konventionens artikel 23, stk. 2, og artikel 25, stk. 1, litra b).

Se kapitel 7 og 8 i denne håndbog.

Anmodning om at få truffet en afgørelse

102. Dette begreb henviser til den proces, der gennemføres for at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag, hvis der ikke foreligger en afgørelse om underholdsbidrag, eller hvis den eksisterende afgørelse om underholdsbidrag ikke kan anerkendes eller fuldbyrdes af bestemte årsager. Denne anmodning kan om nødvendigt omfatte

[37] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 434-437.

fastlæggelse af slægtskab, hvis det kræves for at få truffet afgørelsen om underholdsbidrag.

Se konventionens artikel 10.

Se kapitel 10 i denne håndbog.

Fastlæggelse af slægtskab

103. Ved fastlæggelse af slægtskab fastlægges et barns biologiske eller juridiske slægtskab med henblik på underholdsbidrag. I henhold til konventionen anmodes der ofte om fastlæggelse af slægtskab i forbindelse med en anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag, selv om det også kan være omfattet af en anmodning om særlige foranstaltninger i henhold til artikel 7[38]. Slægtskab kan fastlægges ved genetisk test, men det kan også fastlægges juridisk på baggrund af formodninger, som f.eks. ægteskab eller samliv mellem parterne inden barnets fødsel, eller hvis forælderen indrømmer eller anerkender slægtskabet.

Se konventionens artikel 7 og 10.

Se kapitel 1 og 10 i denne håndbog.

Vurdering på eget initiativ

104. Vurdering kan på eget initiativ foretages af en kompetent myndighed i sager vedrørende anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse. Denne vurdering af omhandlet i artikel 23, stk. 4, og artikel 24, stk. 4[39]. Ingen af parterne har ret til at gøre indsigelser mod vurderingen.

105. Medmindre den anmodede stat har erklæret, at den vil anvende den procedure, der er fastsat i artikel 24, kan det ved vurderingen på eget initiativ omhandlet i artikel 23 afgøres, om registrering af afgørelsen til fuldbyrdelse eller fremsættelse af en afgørelse om eksigibilitet vil være åbenbart uforenelig med de grundlæggende retsprincipper i den anmodede stat.

106. Hvis den alternative procedure omhandlet i artikel 24 anvendes, foretages der en lidt anderledes vurdering på eget initiativ, da den kompetente myndighed så skal overveje yderligere grunde.

Se kapitel 5 for en udførlig beskrivelse af denne procedure.

Se konventionens artikel 12, stk. 8, artikel 23, stk. 4, og artikel 24, stk. 4.

Se kapitel 7 i denne håndbog.

Udlæg

107. Ved udlæg tilbageholder fuldbyrdelsesmyndigheden pengemidler, som ellers skulle betales til en bidragspligtig. I en meddelelse om udlæg beordres den person eller organisation, der skulle have betalt disse midler til den bidragspligtige, til at betale dem til fuldbyrdelsesmyndigheden til gavn for den bidragsberettigede. I nogle stater kaldes udlæg tilbageholdelse eller indeholdelse af midler.

Se konventionens artikel 34.

Se kapitel 12 i denne håndbog.

Sædvanligt opholdssted

108. Begrebet sædvanligt opholdssted er ikke defineret i konventionen[40]. Det bruges i flere artikler i konventionen, der omhandler, hvorvidt en afgørelse kan anerkendes eller

[38] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 174.
[39] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 500.
[40] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 63 og 444.

fuldbyrdes. De konkrete omstændigheder afgør i hver enkelt sag, om en person har sit sædvanlige opholdssted i en stat. Fastsættelsen af en persons sædvanlige opholdssted kan baseres på faktiske omstændigheder, som f.eks. hvor personen har sit opholdssted, hvor personen har sin primære bopæl, eller hvor personen arbejder eller går i skole. Tilstedeværelse i en stat alene er ikke tilstrækkeligt til at fastsætte sædvanligt opholdssted.

Se konventionens artikel 20, stk. 1, litra a.

Kompetence

109. Hvis en sagsøgt gør indsigelse mod eller appellerer en afgørelse om at anerkende eller anerkende og fuldbyrde en afgørelse, kan han eller hun tilkendegive, at grundlaget for anerkendelse og fuldbyrdelse fastsat i artikel 20 ikke er opfyldt. Grundlaget for anerkendelse og fuldbyrdelse og henvisningen til kompetence i den sammenhæng vedrører de forbindelser, der kræves mellem parterne og den stat, hvor den myndighed, som træffer afgørelsen, befinder sig. En domstol kan f.eks. have kompetence til at træffe en afgørelse om underholdsbidrag, hvis begge forældre har deres opholdssted i den pågældende stat. En afgørelse, der er truffet på det grundlag, kan derfor anerkendes og fuldbyrdes.

Se konventionens artikel 20 og 21.

Legalisering

110. Begrebet legalisering bruges til at beskrive forskellige formelle juridiske procedurer. Ved legalisering bekræftes ægtheden af underskriften, den kapacitet, som underskriveren af dokumentet har optrådt i, og eventuelt identiteten af det segl eller stempel, dokumentet er forsynet med. Legaliseringen vedrører ikke selve indholdet af dokumentet (dvs. det legaliserede dokument). I henhold til artikel 41 kræves der ingen legalisering eller opfyldelse af en tilsvarende formalitet, herunder brug af "apostille"-påtegning, i forbindelse med procedurer omhandlet i konventionen[41].

Se konventionens artikel 41.

Panteret

111. Panteret er et retligt krav, der kan indgives mod en persons ejendom. I nogle stater kan der indgives et krav om panteret i ejendom, herunder jord og køretøjer, tilhørende en bidragspligtig, der skylder underholdsbidrag. Hvis ejendommen sælges, kan forfaldent underholdsbidrag inddrives af indtægterne fra salget.

Se konventionens artikel 34.

Se kapitel 12 i denne håndbog.

Underholdsbidrag

112. Underholdsbidrag omfatter bidrag til børn, ægtefælle eller partner og udgifter i forbindelse med underhold af børn eller ægtefælle/partner. I henhold til konventionen kan en stat også udvide underholdsbidrag til at omfatte andre former for underholdspligt, som udspringer af familieforhold.

113. Underholdsbidrag betales af den bidragspligtige til den bidragsberettigede. Underholdsbidrag kan omfatte både periodiske betalinger og engangsbetalinger eller overførsel af ejendom, afhængigt af lovgivningen i afgørelsesstaten[42].

[41] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 614.
[42] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 65.

Se konventionens artikel 2.

Aftale om underholdsbidrag

114. I henhold til artikel 30 kan en aftale om underholdsbidrag anerkendes og fuldbyrdes, hvis den er eksigibel som en afgørelse i afgørelsesstaten. Med henblik på artikel 10 omfatter begrebet "afgørelse" en aftale om underholdsbidrag, for så vidt angår anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse[43].

115. En aftale om underholdsbidrag defineres i artikel 3 som en skriftlig aftale vedrørende betaling af underholdsbidrag, som kan gøres til genstand for fornyet behandling eller ændres af en kompetent myndighed, og som

- er formelt udarbejdet eller registreret som et officielt bekræftet dokument af en kompetent myndighed, eller
- er bekræftet af, indgået ved, registreret af eller arkiveret hos en kompetent myndighed.

116. Definitionen omfatter derfor både bekræftede dokumenter, som anvendes i nogle stater, og private aftaler, der anvendes i andre stater. En aftale om underholdsbidrag, som forældre indgår under en skilsmissesag, eller en afgørelse, der følger af en mæglingsproces mellem forældrene, kan f.eks. betragtes som en aftale om underholdsbidrag, som kan fuldbyrdes i henhold til konventionen, hvis den opfylder disse kriterier.

117. En stat kan tage forbehold og tilkendegive, at den ikke anerkender aftaler om underholdsbidrag.

Se konventionens artikel 3 og 30.

Se kapitel 7 i denne håndbog.

Afgørelse om underholdsbidrag

Se afgørelse.

Behovsvurdering

118. I visse situationer kan en stat i henhold til konventionen foretage en behovsvurdering for at afgøre, om en anmodende person har ret til retshjælp i en sag underlagt konventionen, og om denne retshjælp skal ydes gratis til en anmodende person eller part. Ved en behovsvurdering undersøges generelt den anmodende persons indtægter og aktiver eller andre formueforhold, der har betydning for den anmodende persons evne til at betale for juridisk assistance.

119. En behovsvurdering på grundlag af barnets midler tillades i henhold til artikel 16 i forbindelse med bestemte anmodninger. Her vurderes barnets og ikke forælderens midler eller formueforhold, og en sådan vurdering bruges af nogle stater til at afgøre, om der skal ydes gratis retshjælp.

Se konventionens artikel 16 og 17.

Se kapitel 3 i denne håndbog.

Vurdering af sagens realitet

120. I visse situationer kan en stat i henhold til konventionen foretage en vurdering af sagens realitet for at afgøre, om der skal ydes gratis retshjælp til en anmodende person i en sag underlagt konventionen. Ved en vurdering af sagens realitet undersøges det, om anmodningen er berettiget eller med sandsynlighed vil blive imødekommet, på grundlag af forhold, som f.eks. retsgrundlaget for anmodningen, og om sagens omstændigheder

[43] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 554.

med sandsynlighed vil føre til et gunstigt resultat. De forhold, der overvejes i en sådan vurdering, afhænger af den stat, der anvender vurderingen.

Se konventionens artikel 15, stk. 2, og artikel 17, litra a.

Se kapitel 3 i denne håndbog.

Ændring af en afgørelse

121. Ændring er proceduren for ændring af en afgørelse om underholdsbidrag, efter at den er truffet. I nogle stater kaldes det en ændringsanmodning eller en anmodning om at ændre en afgørelse. Ændringen kan også vedrøre størrelsen af underholdsbidraget, hyppigheden eller andre betingelser i afgørelsen om underholdsbidrag. I konventionen omfatter begrebet ændring også udstedelsen af en ny afgørelse, hvis den anmodede stats nationale lovgivning ikke omfatter en procedure for ændring af en udenlandsk afgørelse og kun tillader, at der træffes en ny afgørelse[44]. En anmodning om ændring kan indgives af en bidragsberettiget i medfør af artikel 10, stk. 1, litra e) eller f), eller en bidragspligtig i medfør af artikel 10, stk. 2, litra b) eller c).

Se konventionens artikel 10 og 18.

Se kapitel 11 i denne håndbog.

Det Permanente Bureau for Haagerkonferencen om International Privatret

122. Haagerkonferencen om International Privatret ("Haagerkonferencen") er en international mellemstatslig organisation, der udvikler og vedligeholder multilaterale retlige instrumenter for at fremme det internationale retslige og administrative samarbejde på det privatretlige område, herunder beskyttelse af familier og børn, og det civil- og handelsretlige område.

123. Det Permanente Bureau er sekretariatet for Haagerkonferencen og er ansvarligt for organisationens daglige arbejde.

124. I henhold til konventionen skal kontraherende stater indgive de oplysninger, der er anført i artikel 57, til bureauet med angivelse af, hvordan konventionens krav opfyldes i staten. Det Permanente Bureau indsamler også oplysninger, herunder statistikker og retspraksis, vedrørende gennemførelsen af konventionen.

Se konventionens artikel 54 og 57.

Personoplysninger

125. Personoplysninger er personlige oplysninger om en person, der indsamles, anvendes eller videregives i medfør af konventionen. De omfatter identifikationsoplysninger, som f.eks. fødselsdato, adresse, indkomst og oplysninger om en persons beskæftigelse, eller statslige identifikationsoplysninger, som f.eks. cpr-nummer eller lignende numre, der tildeles individuelt til borgere[45].

126. I forbindelse med konventionen må personoplysninger kun anvendes til det formål, de oprindeligt blev indsamlet eller fremsendt til, og oplysningernes fortrolighed skal sikres i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, der behandler oplysningerne. Videregivelse af personoplysninger er ikke tilladt, hvis videregivelse kan skade en persons helbred, sikkerhed eller frihed[46].

Se konventionens artikel 38, 39 og 40.

Se kapitel 3 i denne håndbog.

---

[44] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 264.
[45] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 605.
[46] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 608.

Protokol om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt

127. *Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt* er et internationalt instrument, der indeholder generelle regler om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt, som supplerer *Haagerkonventionen af 23. november 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer*. Nogle stater, som er parter i konventionen, har også undertegnet protokollen og anvender protokollen i sager om underholdsbidrag.

Se kapitel 5, 10 og 11 i denne håndbog.

Foreløbige foranstaltninger

128. Foreløbige foranstaltninger er omhandlet i konventionens artikel 6, stk. 2, litra i), og artikel 7. Sådanne foranstaltninger iværksættes af en stat for at sikre resultatet af en anmodning om underhold. Der kan f.eks. gennemføres foreløbige foranstaltninger for at forhindre, at aktiver afhændes, eller for at forhindre, at den bidragspligtige forlader staten for at undgå sagen om underholdsbidrag[47].

Se konventionens artikel 6 og 7.

Se kapitel 1 og 3 i denne håndbog.

Offentligt organ

129. Begrebet offentligt organ bruges i to forskellige sammenhænge i konventionen.

130. I artikel 36 er et offentligt organ en statslig myndighed, der under bestemte omstændigheder kan indgive en anmodning om underholdsbidrag som en bidragsberettiget. Et offentligt organ kan fremsætte en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse eller fuldbyrdelse af en afgørelse i henhold til artikel 10, stk. 1, litra a) og b). Det kan også fremsætte en anmodning om at få truffet en afgørelse, hvis en eksisterende afgørelse ikke kan anerkendes af de grunde, der er anført i artikel 20, stk. 4[48].

131. For at have ret til at indgive en anmodning skal det offentlige organ handle på vegne af den bidragsberettigede eller inddrive godtgørelse af ydelser, der er udbetalt i stedet for underholdsbidrag.

132. I konventionens artikel 6, stk. 3, henvises der også til offentlige organer. I den sammenhæng er offentlige organer de enheder, der i henhold til en stats lovgivning kan udføre centralmyndighedens opgaver. Et offentligt organ, der er ansvarligt for disse opgaver, skal være underlagt tilsyn af de kompetente myndigheder i den pågældende stat, og omfanget af organets inddragelse i konventionssager skal meddeles Det Permanente Bureau for Haagerkonferencen.

Se konventionens artikel 6, stk. 3, og artikel 36.

Ratifikation

133. Ratifikation er en af de handlinger, en stat kan udføre for at blive part i konventionen. I artikel 60 fastsættes det, hvornår konventionen træder i kraft (tre måneder efter deponering af det andet ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument), og hvornår den træder i kraft i en bestemt kontraherende stat. På webstedet for Haagerkonferencen vises de lande, der er kontraherende stater i konventionen.

[47] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 176.
[48] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 590.

Se konventionens artikel 58 og 60.

Anerkendelse

134. **Anerkendelse af en afgørelse om underholdsbidrag er den procedure**, som den kompetente myndighed i en stat bruger til at acceptere de rettigheder og forpligtelser vedrørende underholdsbidrag, der er fastlagt af myndigheden i den stat, hvor afgørelsen er truffet, og give retskraft til den pågældende afgørelse[49]. I de fleste tilfælde anmoder en anmodende person også om at få afgørelsen fuldbyrdet, således at anmodningen omfatter både anerkendelse og fuldbyrdelse. En anmodende person kan dog kun anmode om anerkendelse af afgørelsen. I henhold til artikel 26 er en anmodning om anerkendelse underlagt de samme krav som en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse, bortset fra at kravet om eksigibilitet er erstattet af kravet om, at afgørelsen har retskraft i afgørelsesstaten.

Se konventionens artikel 19 til 28.

Anerkendelse og fuldbyrdelse

135. Anerkendelse og fuldbyrdelse af eksisterende afgørelser om underholdsbidrag er en af de centrale procedurer i konventionen. Anerkendelse og fuldbyrdelse har til formål at sikre, at en afgørelse, der er truffet i en stat, har retskraft eller kan fuldbyrdes i en anden kontraherende stat[50]. Anerkendelses- og fuldbyrdelsesproceduren sikrer, at en bidragsberettiget ikke skal anmode om at få truffet en ny afgørelse i den stat, hvor afgørelsen skal fuldbyrdes, og at den anmodede stat kan fuldbyrde den eksisterende afgørelse.

Se konventionens artikel 19 til 28.

Se kapitel 7 i denne håndbog.

Anmodende centralmyndighed og anmodet centralmyndighed

136. Den anmodende centralmyndighed er centralmyndigheden i den stat, hvor anmodningen fremsættes. Denne centralmyndighed indgiver anmodningen til den anmodede centralmyndighed, som behandler anmodningen og videresender den til den kompetente myndighed med henblik på afslutning. En centralmyndigheds opgaver er fastsat i konventionens artikel 7.

Se konventionens artikel 7.

Anmodende stat og anmodet stat

137. Den ***anmodende stat*** er den stat, hvor den anmodende person har sit opholdssted, og hvor en anmodning omhandlet i konventionen fremsættes. Den ***anmodede stat*** er den stat, der modtager anmodningen, og som anmodes om at behandle anmodningen. Det er normalt den stat, hvor sagsøgte har sit opholdssted. [51]

Se konventionens artikel 10 og 12.

Forbehold

138. Et forbehold er en formel erklæring afgivet af en kontraherende stat, som i henhold til konventionen er tilladt under bestemte omstændigheder, og som angiver, at anvendelsesområdet for konventionen begrænses på en bestemt måde. En stat kan tage forbehold og tilkendegive, at den ikke anerkender eller fuldbyrder aftaler om underholdsbidrag. Proceduren for forbehold er omhandlet i artikel 62. I landeprofilen for en stat anføres statens forbehold. Alle forbehold, som en stat har taget, kan også findes i

[49] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 429.
[50] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 490.
[51] Begreberne "anmodet stat" og "anmodende stat" er ikke defineret i konventionen eller den forklarende rapport. Se forklarende rapport, afsnit 64. I konventionens artikel 9 defineres opholdssted alene med henblik på den pågældende artikel. Se forklarende rapport, afsnit 228.

deres helhed på Haagerkonferencens websted på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

Se konventionens artikel 62.

Se kapitel 3 i denne håndbog.

Sagsøgte

139. Sagsøgte er den person, der besvarer eller reagerer på en anmodning eller appel omhandlet i konventionen. En sagsøgt kan være en bidragsberettiget eller en bidragspligtig.

Se konventionens artikel 11, 23 og 24.

Særlige foranstaltninger

140. Særlige foranstaltninger er visse opgaver vedrørende administrativt samarbejde, som er anført i artikel 7, og som kan være genstand for en anmodning fra én centralmyndighed til en anden. Anmodningen fremsættes særskilt fra en anmodning om anerkendelse, om anerkendelse og fuldbyrdelse, om at få truffet en afgørelse eller om ændring af en eksisterende afgørelse. De særlige foranstaltninger, der kan anmodes om, omfatter bistand med henblik på at:

- lokalisere en bidragspligtig eller bidragsberettiget
- indhente oplysninger om den bidragspligtiges eller den bidragsberettigedes indkomst og formueforhold, herunder oplysninger om aktiver
- fastsætte et barns slægtskab
- fremskaffe dokumenter eller beviser
- forkynde dokumenter
- gennemføre foreløbige foranstaltninger.

Se konventionens artikel 7.

Se kapitel 1 og 3 i denne håndbog.

Stat

Se kontraherende stat

Afgørelsesstat

141. Dette begreb henviser til den stat, hvor afgørelsen om underholdsbidrag blev truffet. Afgørelsesstaten kan være en anden end den stat, hvor den anmodende person eller sagsøgte nu har sit opholdssted, eller det kan være den samme. Det er vigtigt at vide, hvilken stat der er afgørelsesstaten, for at finde frem til, hvilken kompetent myndighed der skal udfylde erklæringen om eksigibilitet i forbindelse med en anmodning om anerkendelse eller om anerkendelse og fuldbyrdelse. Afgørelsesstaten kaldes også udstedelsesstaten.

142. Hvis der er tale om en aftale om underholdsbidrag, er afgørelsesstaten oftest den stat, hvor aftalen blev indgået eller formaliseret.

Se konventionens artikel 11, 20, 25 og 30.

Erklæring om eksigibilitet

143. Dette dokument skal ledsage en anmodning om anerkendelse eller om anerkendelse og fuldbyrdelse underlagt konventionen for at fastlægge, at afgørelsen er eksigibel i den stat, hvor den blev truffet (afgørelsesstaten). I nogle stater gives erklæringen om eksigibilitet i form af et dokument fra den kompetente myndighed om, at afgørelsen har "retskraft", hvilket betyder, at den kan fuldbyrdes i den pågældende stat. En erklæring om eksigibilitet er ikke det samme som en afgørelse om eksigibilitet, som er

et af de instrumenter, nogle stater bruger til at anerkende eller anerkende og fuldbyrde en afgørelse[52].

Se konventionens artikel 23, stk. 2, og artikel 25, stk. 1, litra b).

Se kapitel 7 i denne håndbog.

Dokumentation for behørig underretning

144. Dette dokument kræves i forbindelse med en anmodning om anerkendelse eller om anerkendelse og fuldbyrdelse efter konventionen, hvis sagsøgte (ofte den bidragspligtige) ikke har givet møde eller været repræsenteret under sagen i afgørelsesstaten. Det dokumenterer, at sagsøgte er blevet behørigt underrettet om retssagen og har haft mulighed for at udtale sig, eller at sagsøgte er blevet behørigt underrettet om afgørelsen og har haft mulighed for at gøre indsigelse eller påklage afgørelsen under henvisning til faktiske eller retlige forhold.

Se konventionens artikel 25.

Se kapitel 7 i denne håndbog.

Sårbar person

145. En sårbar person defineres i konventionens artikel 3 som en person, der på grund af svækkelse eller utilstrækkelige åndsevner ikke er i stand til at forsørge sig selv. Konventionen omhandler kun sårbare personer, hvis der er indgivet en erklæring i henhold til artikel 2, stk. 3, af både den anmodende stat og den anmodede stat om udvidelse af dens anvendelsesområde.

Se konventionens artikel 2.

Se kapitel 3 i denne håndbog.

[52] I nogle stater anvendes en "*attestation de la force de chose jugée*", som bekræfter, at afgørelsen har retskraft i den pågældende stat.

Chapter 3 - Generelle forhold: Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

I. Formålet med dette kapitel

146. Der er en række generelle overvejelser og tilbagevendende opgaver, der gør sig gældende ved hver anmodning eller anmodning om særlige foranstaltninger, der modtages, efter både konventionen og forordningen. Det skal først og fremmest overvejes, om anmodningen er modtaget i henhold til konventionen eller forordningen, og det omfatter spørgsmål om hvert af de to instrumenters anvendelsesområde – materielt, geografisk og tidsmæssigt. Selv om der er mange ligheder mellem konventionen og forordningen, er de separate og autonome retsakter, som anvendes separat i relevante sager i overensstemmelse med deres respektive bestemmelser om anvendelsesområde, der er beskrevet i del I i dette kapitel.

147. Generelt anvendes forordningen i grænseoverskridende sager mellem EU's medlemsstater, mens konventionen anvendes i internationale sager, som involverer en EU-medlemsstat og et tredjeland, som er kontraherende stat i konventionen. Konventionen finder dog først anvendelse mellem EU-medlemsstater og tredjelande, som er kontraherende stater i konventionen, når EU er blevet part i konventionen, og konventionen er trådt i kraft for Den Europæiske Union[53]. Det forventes, at Den Europæiske Union bliver part i konventionen i løbet af 2014 (se også afsnit II.C. i dette kapitel). Uden for EU finder konventionen anvendelse mellem kontraherende stater i konventionen.

148. I EU's medlemsstater finder forordningens bestemmelser om kompetence og lovvalg (i medlemsstater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007) universel anvendelse for alle sager, der er omfattet af forordningens materielle og tidsmæssige anvendelsesområde, dvs. også sager fra tredjelande. Oplysninger om forordningens bestemmelser om kompetence og om Haagerprotokollen af 2007 (indarbejdet ved henvisning i forordningens artikel 15) findes i henholdsvis kapitel 4 og 5.

149. Hvis anmodningen ikke er omfattet af konventionens eller forordningens anvendelsesområde, finder de procedurer, der er beskrevet i denne håndbog, ikke anvendelse. Andre internationale instrumenter, som omhandler international inddrivelse af underholdsbidrag, finder dog muligvis anvendelse (se del I, afsnit I.B, i dette kapitel). I del I af kapitel 3 beskrives de faktorer, der bruges til at afgøre, om en anmodning eller direkte anmodning er omfattet af konventionens eller forordningens anvendelsesområde.

150. Del II af kapitel 3 omhandler forhold, der er fælles for alle procedurer underlagt konventionen og forordningen – bestemmelser om sprog, behovet for oversættelse af dokumenter og afgørelser, beskyttelse af personoplysninger, kravet om faktisk adgang til procedurer, foreløbige og sikrende foranstaltninger samt forkyndelse og optagelse af bevis i udlandet.

[53] Danmark deltager ikke i EU's tiltrædelse af konventionen (se note 59 i dette kapitel).

Del I — Anvendelsesområdet for Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

II. Generelle forhold, der er fælles for Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

A. Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009: ingen virkning på familieforhold

151. Det understreges, at konventionen, forordningen og protokollen (se kapitel 5 for flere oplysninger om Haagerprotokollen af 2007) ikke regulerer eller påvirker det familieforhold, slægtskab eller andet forhold, der ligger til grund for en underholdspligt. Eksistensen og karakteren af et forhold, der kan lægges til grund for en underholdspligt, fastlægges i henhold til gældende national lov (herunder, hvis det er relevant, de nationale internationalprivatretlige regler) i sager, som afgør sådanne forhold, eller i henhold til den lov, som finder anvendelse, når et sådant forhold er fastlagt i medfør af loven[54].

152. I forordningens artikel 22 anføres følgende:

> "Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en retsafgørelse om underholdspligt i henhold til denne forordning indebærer på ingen måde anerkendelse af det familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab, der ligger til grund for den underholdspligt, som gav anledning til retsafgørelsen".

153. Konventionen indeholder ikke en bestemmelse svarende til forordningens artikel 22, men der er heller ingen bestemmelser i konventionen om en modstridende tilgang. I konventionens artikel 2, stk. 4, anføres det dog, at konventionens bestemmelser finder anvendelse på børn "uanset forældrenes civilstand".

154. Både konventionen og forordningen omhandler dog anmodninger om at få truffet afgørelse om underholdsbidrag, som kan omfatte fastlæggelse af slægtskab (konventionens artikel 10, litra c), og forordningens artikel 56, litra c), og de forpligter begge centralmyndigheder til at yde bistand til at få fastslået slægtskab, hvis dette er nødvendigt (konventionens artikel 6, litra h), og forordningens artikel 51, litra h)) (se kapitel 1, afsnit I.B og III.B, i denne håndbog).

B. Andre internationale instrumenter eller aftaler vedrørende underholdsbidrag

155. Hvis hverken forordningen eller konventionen finder anvendelse, skal de kompetente myndigheder være opmærksomme på, at andre internationale instrumenter eller aftaler om grænseoverskridende inddrivelse af underholdsbidrag kan finde anvendelse. Der findes f.eks. følgende internationale instrumenter vedrørende grænseoverskridende inddrivelse af underholdsbidrag:

- FN's *New York-konvention af 20. juni 1956 om inddrivelse af underholdsbidrag i udlandet* (herefter "FN-konventionen af 1956")[55]

- *Haagerkonventionen af 2. oktober 1973 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om underholdspligt* (herefter "konventionen af 1973")[56]

---

[54] Se dog forklarende rapport til protokollen citeret i note 5 på s. 10, hvis der er tale om tilfælde, hvor nogle stater vælger at anvende protokollen i forbindelse med spørgsmål om eksistensen af familieforhold, der rejses indledningsvis i sager, hvis primære mål er at afgøre et krav om underholdsbidrag.

[55] [Navn på stat] [er] [er ikke] part i FN-konventionen af 1956.

[56] [Navn på stat] [er] [er ikke] part i konventionen af 1973.

- *Haagerkonventionen af 15. april 1958 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser vedrørende underholdspligt over for børn* (herefter "konventionen af 1958")[57]

156. Kompetente myndigheder kan benytte FN's traktatdatabase (< http://treaties.un.org >) til at finde oplysninger om kontraherende stater i FN-konventionen af 1956 og Haagerkonferencens websted til at finde oplysninger om konventionen af 1973 og konventionen af 1958 (< www.hcch.net >, "Conventions" og derefter henholdsvis "Convention No 23" og "Convention No 9"). Listen over overførende og modtagende myndigheder, som er udpeget af kontraherende stater i FN-konventionen af 1956, ajourføres i dag kun på webstedet for Haagerkonferencen, < www.hcch.net >, under "Conventions" og derefter "Convention No 38" og derefter "1956 New York Convention".

157. Stater kan også have indgået andre internationale, regionale eller bilaterale traktater, der omhandler international inddrivelse af underholdsbidrag, og de nationale kompetente myndigheder bør høres med hensyn til eksistensen af sådanne aftaler.

III. Anvendelsesområde for Haagerkonventionen af 2007

A. Oversigt: Konventionens materielle anvendelsesområde

158. Når det skal fastlægges, om konventionen finder anvendelse på en anmodning om underholdsbidrag (anmodning om anerkendelse, om anerkendelse og fuldbyrdelse, om ændring af en afgørelse eller om at få truffet en afgørelse), er det meget vigtigt, at man forstår konventionens materielle eller saglige anvendelsesområde. Konventionen har ikke til formål at dække enhver type anmodning om underholdsbidrag, når parterne har opholdssted i forskellige stater, og hver enkelt bestemmelse i konventionen gælder ikke automatisk for enhver anmodning, der fremsættes i medfør af konventionen.

159. Konventionen tillader i modsætning til forordningen de kontraherende stater i konventionen at udvide eller begrænse bestemmelserne om dens centrale anvendelsesområde ved erklæring eller forbehold (konventionens artikel 2, stk. 2 og 3).

160. Det skal derfor indledningsvis fastlægges, om de kapitler i konventionen, der vedrører opgaverne i forbindelse med administrativt samarbejde og centralmyndighedens opgaver, herunder ydelsen af retshjælp, og bestemmelserne om indholdet og fremsendelsen af anmodninger finder anvendelse i en bestemt situation. Disse opgaver er beskrevet i konventionens kapitel II og III.

161. Artikel 2 er udgangspunktet for fastlæggelsen af konventionens materielle anvendelsesområde og for at fastlægge, om kapitel II og III finder anvendelse på en bestemt anmodning. I artikel 2 anføres de former for underholdspligt, der er omfattet af konventionen, og det omfang, hvori anvendelsesområdet kan udvides eller begrænses ved erklæring udstedt af den kontraherende stat eller ved forbehold taget af en kontraherende stat.

162. De erklæringer og forbehold, som Den Europæiske Union forventer at afgive, når den bliver part i konventionen, er beskrevet i afsnit II.C i dette kapitel.

[57] [Navn på stat] [er] [er ikke] part i konventionen af 1958.

B. Centralt materielt anvendelsesområde – underholdspligt

163. Konventionen omhandler grundlæggende børnebidrag og ægtefællebidrag som beskrevet i det følgende.

1. Børnebidrag

164. Konventionens bredeste anvendelsesområde er for børnebidrag. Alle kapitler i konventionen gælder som udgangspunkt for enhver form for **underholdspligt** over for børn, såfremt:

- underholdspligten følger af et forældre-barn forhold
- barnet er under 21 år gammelt.

Underholdsbidrag omfatter bidrag til børn, ægtefælle eller partner og udgifter i forbindelse med underhold af børn eller ægtefælle/partner. I henhold til konventionen kan en stat også udvide underholdsbidrag til at omfatte andre former for underholdspligt, som udspringer af familieforhold.

165. Kontraherende stater kan udvide eller begrænse dette indledende anvendelsesområde ved erklæringer eller forbehold (se afsnit 3 nedenfor).

2. Ægtefællebidrag

166. Konventionens anvendelsesområde for ægtefællebidrag er ikke så bredt som for børnebidrag.

167. Den fulde konvention, herunder bestemmelserne i kapitel II og III, finder altid anvendelse på anmodninger om anerkendelse, om anerkendelse og fuldbyrdelse eller om fuldbyrdelse, hvis kravet om ægtefællebidrag fremsættes i kombination med eller som en del af et krav om børnebidrag som beskrevet ovenfor[58]. Sådanne anmodninger fremsættes derfor via centralmyndighederne i begge stater, og alle konventionens bestemmelser vedrørende centralmyndigheder, såsom forpligtelsen til at fremsende ajourføringer og fremsende afgørelser til den kompetente myndighed i staten, finder anvendelse.

168. Hvis anmodningen <u>kun</u> vedrører ægtefællebidrag, finder bestemmelserne i kapitel II og III ikke anvendelse på anmodningen, medmindre staten ved erklæring har udvidet anvendelsesområdet for hele konventionen til at omfatte ægtefællebidrag. Det betyder, at anmodningen ikke skal fremsættes via centralmyndigheden, men i stedet direkte til den kompetente myndighed i den anden stat. Sådanne anmodninger kaldes direkte anmodninger til en kompetent myndighed (se kapitel 1, afsnit III.C, i denne håndbog). Eftersom centralmyndighederne ikke er involveret, gælder konventionens bestemmelser vedrørende deres aktiviteter ikke. Direkte anmodninger til kompetente myndigheder er dog underlagt andre bestemmelser. Med undtagelse af bestemmelserne i konventionens kapitel II og III gælder alle bestemmelserne i konventionen altid for afgørelser vedrørende ægtefællebidrag alene.

169. En kontraherende stat kan bestemme, at dens centralmyndighed skal involveres i alle forhold vedrørende ægtefællebidrag (se næste afsnit).

[58] Konventionen anvender udtrykket "indgives sammen med et krav" om børnebidrag. Det betyder ikke nødvendigvis, at kravet om ægtefællebidrag skal indgives i samme anmodning, men det skal være kædet sammen med eller relateret til kravet om børnebidrag. Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 47.

3. Forbehold og erklæringer

170. Kontraherende staters mulighed for at begrænse eller udvide konventionens anvendelsesområde er omhandlet i artikel 2.

a) Børnebidrag – barnets alder

171. En kontraherende stat kan tage et **forbehold** i medfør af konventionen for at begrænse konventionens anvendelsesområde til børn under 18 år. En kontraherende stat kan også udvide konventionens anvendelsesområde (eller en del af det) til børn over 21 år.

Et **forbehold** er en formel erklæring afgivet af en kontraherende stat, som i henhold til konventionen er tilladt under bestemte omstændigheder, og som angiver, at anvendelsesområdet for konventionen begrænses på en bestemt måde. Forbehold er omhandlet i konventionens artikel 62.

b) Ægtefællebidrag

172. En kontraherende stat kan fremsætte en erklæring om udvidelse af kapitel II og III i konventionen til bestemte eller alle anmodninger vedrørende ægtefællebidrag. Det betyder i realiteten, at centralmyndighedens opgaver, herunder fremsættelse eller besvarelse af anmodninger om særlige foranstaltninger, og bestemmelserne om bestemte eller alle anmodninger finder anvendelse på alle forpligtelser og anmodninger vedrørende ægtefællebidrag.

c) Andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer

173. I henhold til konventionen kan en kontraherende stat fremsætte en **erklæring**, som udvider anvendelsesområdet for hele eller dele af konventionen til andre former for underholdspligt, som udspringer af familieforhold. En kontraherende stat kan således udvide konventionens anvendelsesområde til underholdspligt, der udspringer af svogerskab eller andet slægtskab. En kontraherende stat kan også udvide konventionens anvendelsesområde til at omfatte underholdsbidrag til sårbare personer som defineret i konventionen.

En **erklæring** er en formel erklæring fra en kontraherende stat vedrørende visse artikler eller krav fastsat i konventionen. Erklæringer er omhandlet i konventionens artikel 63.

d) Aftaler om underholdsbidrag

174. I henhold til konventionen kan en kontraherende stat tage forbehold og tilkendegive, at den ikke anerkender **aftaler om underholdsbidrag**. Hvis en stat tager et sådant forbehold, kan kun afgørelser om underholdsbidrag som defineret i konventionen anerkendes og fuldbyrdes i den pågældende stat. En stat kan også erklære, at anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af aftaler om underholdsbidrag kun kan fremsættes gennem den pågældende stats centralmyndighed. Se konventionens artikel 19, stk. 4, og artikel 30, stk. 7.

En **aftale om underholdsbidrag** defineres i konventionens artikel 3 som en skriftlig aftale vedrørende betaling af underholdsbidrag, som er formelt udarbejdet eller registreret som et officielt bekræftet dokument af en kompetent myndighed, eller er bekræftet af, indgået ved, registreret af eller arkiveret hos en kompetent myndighed, og som kan gøres til genstand for fornyet behandling eller

4. Virkning af forbehold om begrænsning af konventionens anvendelsesområde

175. Som anført ovenfor kan en kontraherende stat tage et forbehold for at begrænse konventionens anvendelsesområde. I henhold til artikel 2, stk. 2, kan en kontraherende stat begrænse konventionens anvendelsesområde til underholdsbidrag til børn under 18 år. Hvis det sker, omfatter konventionen i den pågældende stat ikke anmodninger, der vedrører underholdsbidrag til børn, som er 18 år eller derover.

176. Hvis en kontraherende stat har taget et forbehold, som begrænser konventionens anvendelsesområde i staten til personer, der er under 18 år, kan den ikke anmode andre

stater om at behandle anmodninger vedrørende børn på 18 år eller derover (artikel 2, stk. 2, og artikel 62, stk. 4).

177. Oplysninger findes på webstedet for Haagerkonferencen på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section". Det angives her, om en kontraherende stat har taget forbehold med hensyn til begrænsning af konventionens anvendelsesområde.

5. Virkning af erklæringer om udvidelse af konventionens anvendelsesområde

178. Det understreges, at både den anmodede stat og den anmodende stat skal have valgt at udvide konventionens anvendelsesområde, for at det udvidede anvendelsesområde for konventionen kan finde anvendelse i begge stater. Det betyder ikke, at hele udvidelsen skal være gældende i begge stater – kun at den relevante del skal være den samme.

En **erklæring** er en formel erklæring fra en kontraherende stat vedrørende visse artikler eller krav fastsat i konventionen.

179. Hvis kontraherende stat A (den anmodende stat) har udvidet anvendelsesområdet for alle artikler i konventionen, herunder kapitel II og III, til at omfatte forhold vedrørende underholdsbidrag til sårbare personer, forpligter dette ikke kontraherende stat B (den anmodede stat) til at anerkende en anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag til en sårbar person, medmindre kontraherende stat B's **erklæring** udvider konventionens anvendelsesområde til at omfatte underholdsbidrag til sårbare personer, og denne stat også har udvidet kapitel II og III til at omfatte anmodninger om at få truffet afgørelser om underholdsbidrag til sårbare personer. I dette eksempel er erklæringerne fra stat A og B ikke nødvendigvis identiske, men de er "sammenfaldende" med hensyn til anmodninger om at få truffet afgørelser om underholdsbidrag til sårbare personer, fordi begge stater har udvidet konventionens anvendelsesområde til anmodninger om at få truffet afgørelser.

180. På webstedet for Haagerkonferencen på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section" findes der oplysninger om, hvorvidt en kontraherende stat har afgivet erklæringer om udvidelse af konventionens anvendelsesområde.

6. Eksempler

Eksempel 1

181. K har sit opholdssted i land A. Hun har en afgørelse om underholdsbidrag truffet i land A, som kræver, at L betaler underholdsbidrag til to børn, som er 10 og 12 år, og ægtefællebidrag. L er far til børnene og bor i land B. K ønsker afgørelsen om underholdsbidrag anerkendt og fuldbyrdet i land B. Både land A og land B er kontraherende stater i konventionen.

Finder konventionen anvendelse?

182. Konventionen finder anvendelse i denne sag. Børnene er under 21 år, og sagen vedrører børnebidrag, der udspringer af et forældre-barn forhold. Da anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse af ægtefællebidraget er fremsat sammen med kravet om børnebidrag, finder alle bestemmelser i konventionen også anvendelse på dette krav.

Eksempel 2

183. M har sit opholdssted i land A og har en afgørelse om underholdsbidrag truffet i land A, som omhandler børnebidrag til et barn, som nu er 20 år. M ønsker afgørelsen om underholdsbidrag fuldbyrdet mod barnets far, som nu har sit opholdssted i land B. Både land A og land B er kontraherende stater i konventionen.

Finder konventionen anvendelse?

184. Da sagen vedrører børnebidrag, der udspringer af et forældre-barn forhold, finder konventionen anvendelse, medmindre land A eller land B har taget et forbehold, som begrænser konventionens anvendelsesområde til sager, hvor barnet er under 18 år. Hvis et sådant forbehold er taget af enten land A eller land B, finder konventionen ikke anvendelse på denne sag.

Eksempel 3

185. N har sit opholdssted i land A og anmoder om at få truffet en afgørelse om børnebidrag til sit 6-årige barn og ægtefællebidrag til sig selv. Barnets far, hendes tidligere mand, bor i land B. Land A og land B er kontraherende stater i konventionen.

Finder konventionen anvendelse?

186. Konventionen finder anvendelse på anmodningen om at få truffet en afgørelse om børnebidrag. N kan dog ikke anvende centralmyndighedens tjenester eller konventionens bestemmelser om anmodninger til at *få truffet* en afgørelse om ægtefællebidrag, medmindre både land A og land B har udvidet anvendelsesområdet for konventionens kapitel II og III til at omfatte ægtefællebidrag eller mere specifikt til at omfatte anmodninger om at få truffet afgørelser om underholdspligt over for ægtefæller.

187. Diagrammet på næste side (figur 2) viser, hvordan anvendelsesområdet for konventionens bestemmelser bruges til at afgøre, om konventionen eller en del heraf gælder for en bestemt underholdspligt.

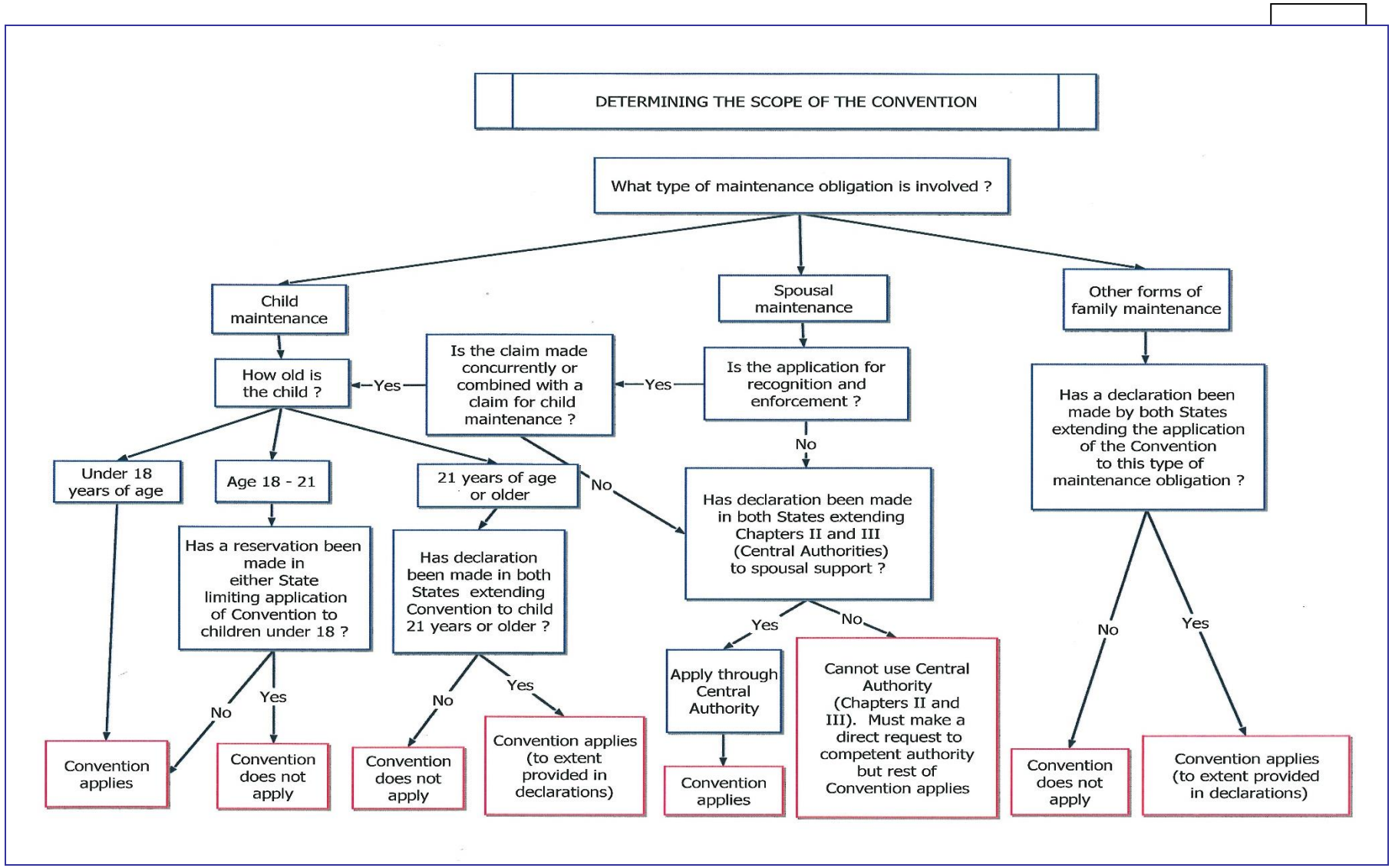

Figur 2: Er en anmodning omfattet af konventionens materielle anvendelsesområde?

C. Den Europæiske Unions erklæringer og forbehold med hensyn til konventionens materielle anvendelsesområde

188. I henhold til konventionens artikel 59 kan organisationer for regional økonomisk integration, som f.eks. Den Europæiske Union, blive part i konventionen. Det forventes, at Den Europæiske Union bliver part i konventionen i løbet af 2014 (Unionen undertegnede konventionen den 6. april 2011).

189. Oplysninger om Unionens status og konventionen findes på webstedet for Haagerkonferencen < www.hcch.net > under "Conventions", "Convention No 38" og derefter "Status table" eller i afsnittet "Child Support / Maintenance". I det følgende beskrives de erklæringer og forbehold, som Unionen har fremsat i forbindelse med konventionen, og som finder anvendelse, når konventionen træder i kraft i Den Europæiske Union[59].

1. Børnebidrag – barnets alder

190. Den Europæiske Union agter ikke at tage forbehold i henhold til konventionen for at begrænse konventionens anvendelsesområde til børn under 18 år eller for at udvide konventionens anvendelsesområde til børn over 21 år (artikel 2, stk. 2). Konventionens centrale anvendelsesområde, som omfatter underholdsbidrag til børn op til 21 år, finder derfor anvendelse.

2. Ægtefællebidrag

191. Den Europæiske Union agter at fremsætte en erklæring om at udvide konventionens kapitel II og III til anmodninger vedrørende ægtefællebidrag (i henhold til artikel 2, stk. 3). Det betyder i realiteten, at centralmyndighedens opgaver, herunder fremsættelse eller besvarelse af anmodninger om særlige foranstaltninger, og bestemmelserne om anmodninger finder anvendelse på alle forpligtelser og anmodninger vedrørende ægtefællebidrag.

3. Andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer

192. Den Europæiske Union fremsætter en unilateral erklæring om, at den inden for en årrække vil overveje at udvide konventionens anvendelsesområde til andre former for underholdsbidrag, der følger af familieforhold (artikel 2, stk. 3). Den Europæiske Union kan derfor i fremtiden udvide konventionens anvendelsesområde til underholdspligt, der udspringer af svogerskab eller andet familieforhold, men vil ikke fremsætte denne erklæring, når konventionen godkendes.

4. Aftaler om underholdsbidrag

193. Den Europæiske Union vil ikke i henhold til konventionen tage forbehold og tilkendegive, at den ikke anerkender aftaler om underholdsbidrag (artikel 30, stk. 8). Unionen vil heller ikke i henhold til konventionen erklære, at anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af aftaler om underholdsbidrag kun kan fremsættes via centralmyndigheder (artikel 30, stk.7).

---

[59] Se *Rådets afgørelse af 9. juni 2011 om godkendelse på Den Europæiske Unions vegne af Haagerkonventionen af 23. november 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer* (EUT L 192 af 22.7.2011, s. 39-50).

D. Konventionens geografiske og tidsmæssige anvendelsesområde

1. Generelle og indledningsvise bestemmelser

194. Konventionen træder i kraft mellem stater, der er kontraherende stater i konventionen, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af statens ratifikations-, accept- og godkendelsesinstrument (artikel 60, stk. 2, litra a)). En statustabel, som viser alle kontraherende stater i konventionen sammen med datoen for konventionens ikrafttræden for de pågældende stater, findes på webstedet for Haagerkonferencen på < www.hcch.net > under "Conventions" og derefter "Convention No 38" eller i afsnittet "Child Support / Maintenance".

2. Overgangsforanstaltninger og koordinering med andre instrumenter

195. Det understreges, at en afgørelse eller aftale om underholdsbidrag vedrørende betaling af børnebidrag, som forfalder inden konventionens ikrafttræden mellem to kontraherende stater, i henhold til konventionen skal fuldbyrdes, hvis den vedrører underholdspligt, der følger af et forældre-barn forhold over for en person under 21 år. Kontraherende stater har dog ikke pligt til at fuldbyrde andre typer underholdsbidrag, der forfalder inden konventionens ikrafttræden (men kan dog gøre det[60] i henhold til f.eks. deres nationale lovgivning eller andre instrumenter eller aftaler).

196. I henhold til konventionens artikel 56, stk. 1, finder konventionen anvendelse på anmodninger, der modtages af centralmyndigheder (herunder anmodninger om særlige foranstaltninger i henhold til artikel 7) og direkte anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse, der modtages af den kompetente myndighed i den anmodede stat, efter at konventionen er trådt i kraft mellem afgørelsesstaten og den anmodede stat.

197. Konventionens artikel 48 og 49 omhandler koordineringen med tidligere internationale instrumenter, der omhandler grænseoverskridende inddrivelse af underholdsbidrag. Konventionen erstatter FN-konventionen af 1956, konventionen af 1973 og konventionen af 1958 mellem kontraherende stater, i det omfang anvendelsesområdet for disse konventioner mellem de kontraherende stater er sammenfaldende med denne konventions anvendelsesområde. I konventionens artikel 56, stk. 2, fastlægges der dog en undtagelse til denne generelle regel. Hvis en afgørelse, som er truffet i afgørelsesstaten inden konventionens ikrafttræden, ikke kan anerkendes eller fuldbyrdes efter konventionen, men ville være blevet anerkendt eller fuldbyrdet efter enten konventionen af 1973 eller konventionen af 1958, finder en af disse konventioner anvendelse på sagen (såfremt begge stater er kontraherende stater i den pågældende konvention, og den var i kraft, da afgørelsen blev truffet.

198. Konventionen berører ikke andre internationale instrumenter, som de kontraherende stater er parter i, og som omfatter bestemmelser vedrørende anliggender, der er reguleret af konventionen (artikel 51, stk. 1), indskrænker ikke anvendelsen af instrumenter i en regional organisation for økonomisk integration, som f.eks. Den Europæiske Union (artikel 51, stk. 4), tillader kontraherende stater at indgå aftaler om anliggender, der er reguleret af konventionen, med henblik på at forbedre anvendelsen af konventionen (artikel 51, stk. 2) og hindrer ikke anvendelse af en aftale, en ordning eller et internationalt instrument, der er i kraft, og som sikrer mere effektive, bredere eller gunstigere bestemmelser end konventionen (artikel 52).

[60] Anerkendelse af en afgørelse, der ligger uden for forpligtelsen i henhold til konventionen, kan i nogle tilfælde være en hensigtsmæssig løsning, hvis eksempelvis en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag må henvises til en national domstol for at få truffet en ny afgørelse, hvis den ikke anerkendes.

IV. Anvendelsesområde for forordning (EF) nr. 4/2009

A. Forordningens materielle anvendelsesområde

199. Forordningen finder anvendelse på underholdspligt, der udspringer af et familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab (artikel 1). Det bemærkes i forordningens betragtning 11, at begrebet "underholdspligt" bør undergives selvstændig fortolkning i forbindelse med forordningen[61]. Da begreberne "underholdspligt" og "familieforhold" ikke er defineret i forordningen, ligger det endelige ansvar for fortolkningen af disse begreber hos EU-Domstolen.

200. Det præciseres også i forordningens betragtning 21, at forordningens lovvalgsregler ikke fastsætter, hvilken lov der skal anvendes til at fastslå de familieforhold, der ligger til grund for underholdspligten, som fortsat skal fastslås i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning, herunder deres internationalprivatretlige regler [62] (se del 1, afsnit I.A, i dette kapitel).

201. Det skal bemærkes, at forordningens anvendelsesområde omfatter "retsforlig og officielt bekræftede dokumenter", som skal behandles på samme vilkår som retsafgørelser, hvad angår anerkendelse og fuldbyrdelse (se artikel 48).

202. Medlemsstaterne kan ikke tage forbehold eller fremsætte erklæringer med hensyn til forordningens materielle anvendelsesområde.

B. Forordningens geografiske anvendelsesområde

203. Forordningen finder direkte anvendelse i de deltagende medlemsstater. Alle EU's medlemsstater deltager i forordningen[63]. Danmark deltager dog kun i forordningen i det omfang, dens bestemmelser ændrer forordning (EF) nr. 44/2001. Det betyder, at forordningens bestemmelser finder anvendelse på forhold mellem andre medlemsstater og Danmark med undtagelse af bestemmelserne i kapitel III (Lovvalg) og kapitel VII (Samarbejde mellem centralmyndigheder)[64].

204. Med hensyn til bestemmelserne om lovvalg i forordningen (kapitel III) bør det bemærkes, at Det Forenede Kongerige ligesom Danmark ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (se kapitel 5 for flere oplysninger om protokollen). Det betyder, at afgørelser, der træffes i disse to lande, behandles på en anden måde, for så vidt angår anerkendelse og fuldbyrdelse (se kapitel 8).

205. Det skal også bemærkes, at bestemmelserne om kompetence i kapitel II (gældende i alle medlemsstater) og bestemmelserne om lovvalg i overensstemmelse med protokollen i kapitel III (gældende i alle medlemsstater med undtagelse af Det Forenede Kongerige og Danmark) er baseret på erga omnes-princippet, og at kompetente myndigheder derfor anvender disse bestemmelser universelt på alle internationale sager, der falder inden for forordningens anvendelsesområde, og ikke kun sager, der har forbindelse til eller fra andre EU-medlemsstater. Forordningens tidsmæssige anvendelsesområde

---

[61] Da forordningen ændrer forordning (EF) nr. 44/2001 ved at erstatte bestemmelserne i den forordning vedrørende underholdspligt, vil man sandsynligvis tage hensyn til retspraksis, der har omhandlet forhold, som grundlæggende kan betragtes som en "underholdspligt" i henhold til forordning (EF) nr. 44/2001. Se f.eks. EF-Domstolen, *Van den Boogaard mod Laumen* af 27. februar 1997, sag C-220/95, sml. I-01147.

[62] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[63] Det Forenede Kongerige deltog ikke i vedtagelsen af forordningen, men udtrykte efterfølgende sin hensigt om at godkende forordningen ved brev af 15. januar 2009 til Rådet og Kommissionen. Kommissionen godkendte Det Forenede Kongeriges deltagelse i forordningen den 8. juni 2009 (se EUT L 149/73 af 12.6.2009). Danmark meddelte ved brev af 14. januar 2009 Kommissionen dets afgørelse om at gennemføre forordningen i begrænset omfang (se EUT L 149/80 af 12.6.2009).

[64] Ibid. Endvidere vil bestemmelserne i artikel 2 og kapitel IX i forordning (EF) nr. 4/2009 kun finde anvendelse for Danmark i det omfang, de vedrører kompetence, anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser samt adgang til domstolsprøvelse.

1. Ikrafttræden og overgangsbestemmelser

206. Forordningen har fundet anvendelse i EU siden den 18. juni 2011[65].

207. I forordningens artikel 75, stk. 1, angives det, at forordningen kun finder "anvendelse på retssager, der er anlagt, på retsforlig, der er godkendt eller indgået, og på officielt bekræftede dokumenter, der er udarbejdet efter datoen for forordningens anvendelse".

208. Kapitel IV, afdeling 2 og 3, i forordningen om anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser finder dog anvendelse på afgørelser truffet i medlemsstaterne inden datoen for denne forordnings anvendelse, hvis der er anmodet om anerkendelse og en afgørelse om eksigibilitet efter denne dato, og "på afgørelser truffet efter datoen for denne forordnings anvendelse som følge af procedurer, der er indledt inden denne dato". Sådanne afgørelser skal være "omfattet af forordning (EF) nr. 44/2001 for så vidt angår anerkendelse og fuldbyrdelse" (artikel 75, stk. 2)[66]. I henhold til forordningen finder forordning (EF) nr. 44/2001 fortsat anvendelse på de procedurer vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse, der var i gang på datoen for forordningens anvendelse. Disse overgangsbestemmelser vedrørende anerkendelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser finder tilsvarende anvendelse på retsforlig, der er godkendt eller indgået, og på officielt bekræftede dokumenter, der er udarbejdet i medlemsstaterne.

209. Med hensyn til afgørelser, der træffes i andre medlemsstater, hvor forordning (EF) nr. 44/2001 finder anvendelse, skal de kompetente myndigheder være opmærksomme på ikrafttrædelsesdatoen for forordning (EF) nr. 44/2001 (1. marts 2002) for de EU-medlemsstater, der på den dato var deltagere i nævnte forordning (Belgien, Det Forenede Kongerige, Finland, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal, Spanien, Sverige Tyskland og Østrig). For en række andre stater ville forordning (EF) nr. 44/2001 have fundet anvendelse pr. 1. maj 2004 (Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn) og pr. 1. januar 2007 (Bulgarien og Rumænien).

210. I henhold til forordningen finder dens kapitel VII om samarbejde mellem centralmyndigheder anvendelse på ansøgninger og anmodninger, som centralmyndigheden modtager på eller efter datoen for forordningens anvendelse (artikel 75, stk. 3).

2. Koordinering med andre instrumenter

211. Forordningens artikel 68 (Forholdet til andre fællesskabsinstrumenter) og artikel 69 (Forholdet til eksisterende internationale konventioner og aftaler) omhandler koordineringen af forordningen med andre eksisterende internationale instrumenter.

212. I henhold til artikel 68, stk. 1, ændrer forordningen forordning (EF) nr. 44/2001 ved at træde i stedet for de bestemmelser i den forordning, der finder anvendelse på underholdspligt, med forbehold af overgangsbestemmelserne i artikel 75, stk. 2 (se afsnit III.C.1 ovenfor).

213. I artikel 68, stk. 2, 3 og 4, anføres det, at forordningen: 1) for så vidt angår underholdspligt træder i stedet for forordning (EF) nr. 805/2004 (*Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav*), undtagen hvis der er tale om europæiske tvangsfuldbyrdelsesdokumenter vedrørende underholdspligt, der er udstedt i

[65] Artikel 2, stk. 2, artikel 47, stk. 3, samt artikel 71, 72 og 73, som primært omhandler informationskrav, som medlemsstaterne skal opfylde i henhold til forordningen, har dog fundet anvendelse siden den 18. september 2010 (artikel 76).

[66] Se *berigtigelse til Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt* (EUT L 131/26 af 18.5.2011) og *berigtigelse til Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt* (EUT L 8/19 af 12.1.2013).

en medlemsstat, som ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (se også kapitel 8); 2) ikke berører anvendelsen af direktiv 2003/8/EF (*Rådets direktiv 2002/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art*) med forbehold af forordningens kapitel V om adgang til domstolsprøvelse (se del II, afsnit VII, i dette kapitel); og 3) ikke berører anvendelsen af *Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger* (se del II, afsnit VI, i dette kapitel).

214. I henhold til artikel 69, stk. 1, berører forordningen ikke anvendelsen af bilaterale eller multilaterale aftaler, som en eller flere medlemsstater er part i på tidspunktet for forordningens vedtagelse (med forbehold af medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 307 vedrørende prioriteringen af EF-medlemsstaternes eksisterende traktater med tredjelande). I artikel 69, stk. 2, fastsættes det, at forordningen i forbindelserne mellem medlemsstaterne har forrang for de øvrige instrumenter vedrørende spørgsmål omfattet af forordningen, som medlemsstaterne er part i.

215. Endelig indeholder artikel 69, stk. 3, en undtagelse til artikel 69, stk. 2), og angiver, at forordningen ikke er til hinder for anvendelsen af den nordiske konvention af 23. marts 1962 mellem Sverige, Danmark, Finland, Island og Norge om inddrivelse af underholdsbidrag i de medlemsstater, der er part i denne konvention, eftersom den omhandler en række gunstigere betingelser for grænseoverskridende inddrivelse af underholdsbidrag. Sagsøgtes rettigheder fastsat ved forordningen (artikel 19 og 21) skal dog respekteres ved anvendelsen af denne konvention.

V. Andre faktorer, der afgør, om konventionen og forordningen finder anvendelse

216. Der findes en række andre faktorer, som kan tages i betragtning, og som kan have betydning for den måde, hvorpå konventionen eller forordningen finder anvendelse i en bestemt situation. De omfatter følgende spørgsmål:

- Har parterne deres opholdssted i kontraherende stater eller medlemsstater?
- Er den anmodende person en bidragspligtig eller en bidragsberettiget?
- Har den anmodende person en afgørelse om underholdsbidrag?
- Hvor blev afgørelsen truffet?
- Hvor har den bidragsberettigede sit sædvanlige opholdssted?

1. Har parterne deres opholdssted i kontraherende stater eller medlemsstater?

217. For at konventionen eller forordningen kan finde anvendelse, skal den anmodende person (den person, der fremsætter anmodningen eller anmoder om bistand i henhold til konventionen eller forordningen) have sit opholdssted i en kontraherende stat i konventionen eller i en EU-medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse[67].

218. Hvis den anmodende person har sit opholdssted i en kontraherende stat eller medlemsstat, men sagsøgte (den person, der besvarer anmodningen) ikke bor i en kontraherende stat eller medlemsstat, eller, hvis der er tale om en sagsøgt, der er bidragspligtig, ikke har aktiver eller indkomst i en kontraherende stat eller medlemsstat, kan den anmodende person ikke anvende konventionen eller forordningen til at anerkende, fuldbyrde, få truffet eller ændre en afgørelse om underholdsbidrag.

219. Hvis den anmodende person har sit opholdssted i en ikke-kontraherende stat eller en ikke-medlemsstat, men sagsøgte/den bidragspligtige har sit opholdssted eller har aktiver i en kontraherende stat eller medlemsstat, inddrages en centralmyndighed i den

[67] Med forbehold af den begrænsede anvendelse af forordningen i Danmark. Se afsnit 203 ovenfor.

anmodende persons stat ikke, men den anmodende person kan fremsætte en direkte anmodning om bistand til en kompetent myndighed i sagsøgtes stat[68].

220. Du kan se, om en stat er en kontraherende stat i konventionen, på webstedet for Haagerkonferencen på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

2. Er den anmodende person en bidragspligtig eller en bidragsberettiget?

221. Den person, der anmoder om et retsmiddel i henhold til konventionen eller forordningen, kan være en bidragsberettiget, en bidragspligtig eller et offentligt organ. En ***bidragsberettiget*** er den person, der er eller påstås at være berettiget til underholdsbidrag. En ***bidragspligtig*** er den person, der er eller påstås at være pligtig til at betale underholdsbidrag. Et **offentligt organ** er en myndighed, der har ydet bistand til den bidragsberettigede i stedet for underholdsbidrag, eller som handler i stedet for eller på vegne af en bidragsberettiget.

Hvorfor er den anmodende person vigtig?

222. Det er vigtigt at udpege den anmodende person, fordi konventionens artikel 10 og forordningens artikel 56 fastsætter, hvem der har ret til at fremsætte hver type anmodning.

223. En ***bidragsberettiget*** kan fremsætte følgende anmodninger:

- anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet af en eksisterende afgørelse
- anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdspligt, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat
- anmodning om at få truffet en afgørelse, hvis der ikke findes en tidligere afgørelse, herunder om nødvendigt fastlæggelse af slægtskab
- anmodning om at få truffet en afgørelse, hvis der findes en afgørelse, men denne afgørelse ikke kan anerkendes eller fuldbyrdes
- anmodning om ændring af en afgørelse truffet i den anmodede stat eller i en anden stat end den anmodede stat.

En ***bidragsberettiget*** er den person, der er eller påstås at være berettiget til underholdsbidrag. En bidragsberettiget kan være en forælder eller en ægtefælle, et barn, plejeforældre eller slægtninge eller andre, der tager sig af et barn. I nogle stater kaldes denne person en bidragsmodtager, kreditor eller værge.

224. En ***bidragspligtig*** kan kun fremsætte følgende anmodninger efter konventionen:

- anmodning om anerkendelse af en afgørelse med henblik på at begrænse eller suspendere fuldbyrdelsen af en tidligere afgørelse, eller
- anmodning om ændring af en afgørelse truffet i den anmodede stat eller i en anden stat end den anmodede stat.

En ***bidragspligtig*** er den person, der er eller påstås at være pligtig til at betale underholdsbidrag. Den bidragspligtige kan være en forælder, en ægtefælle eller enhver, der i henhold til den lov, der finder anvendelse på det sted, hvor afgørelsen blev truffet, er forpligtet til at betale underholdsbidrag. I nogle stater kaldes denne person en bidragsbetaler, debitor eller forælder, der ikke har forældremyndigheden.

225. Et ***offentligt organ*** kan kun fremsætte følgende anmodninger:

- anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdspligt, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat

[68] Det understreges, at reglerne og procedurerne for de sager, som en k direkte, generelt afgøres af den gældende nationale lovgivning. I denne situ således kontakte den kompetente myndighed for at finde ud af, hvad der kra anmodning.

Et ***offentligt organ*** er en statslig myndighed, der under bestemte omstændigheder indgiver en anmodning om underholdsbidrag som en bidragsberettiget.

- anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet af en afgørelse truffet i en anden stat, eller
- anmodning kun efter konventionen om at få truffet en afgørelse, hvis en eksisterende afgørelse ikke kan anerkendes på grund af et forbehold i medfør af artikel 20, stk. 2. Forordningen tillader ikke sådanne forbehold.

226. Et offentligt organ kan derfor ikke anvende konventionen eller forordningen til f.eks. at anlægge en sag om ændring af en eksisterende afgørelse, og en bidragspligtig kan ikke anvende de procedurer, der er omhandlet i konventionen eller forordningen, til at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag.

227. Konventionen og forordningen omfatter desuden en række begrænsninger med hensyn til omfanget af retshjælp, der skal ydes til en bidragsberettiget eller bidragspligtig i forbindelse med en anmodning. Se del II, afsnit VII, i dette kapitel som beskriver kravet om ydelse af retshjælp.

3. Har den anmodende person en afgørelse om underholdsbidrag?

228. En ***afgørelse om underholdsbidrag*** er en bestemmelse i en afgørelse, der træffes af en retslig eller administrativ myndighed, som kræver, at der betales underholdsbidrag til en anmodende person, et barn eller en anden person, der har brug for støtte. En afgørelse om underholdsbidrag kan være en kendelse afsagt af en retslig myndighed eller en kendelse eller afgørelse truffet af en administrativ myndighed, en voldgiftsret eller et ministerium, hvis afgørelsen opfylder kriterierne i konventionens artikel 19 og forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 1. En "aftale om underholdsbidrag" og et "officielt bekræftet dokument", som defineret i henholdsvis konventionen (artikel 3, litra e), og forordningen (artikel 2, stk. 1, nr. 3), kan anerkendes og fuldbyrdes i en stat, hvis aftalen eller dokumentet kan fuldbyrdes i oprindelsesstaten. Forordningen indeholder også en definition af et "retsforlig" (artikel 2, stk. 1, nr. 2).

229. Efter konventionen er en aftale om underholdsbidrag ikke en afgørelse som defineret i konventionen, og der er fastlagt andre regler for anerkendelsen af aftaler om underholdsbidrag (se konventionens artikel 30).

230. Forordningen angiver derimod, at retsforlig og officielt bekræftede dokumenter, der er eksigible i domsstaten, skal anerkendes og er eksigible i en anden medlemsstat på samme vilkår som retsafgørelser, og at forordningens bestemmelser "i fornødent omfang" finder anvendelse på retsforlig og officielt bekræftede dokumenter (artikel 48).

231. Hvis den anmodende person ikke har en afgørelse om underholdsbidrag, skal vedkommende anmode om at få truffet en afgørelse. Hvorvidt konventionen finder anvendelse på en anmodning om at få truffet en afgørelse, afhænger af, hvilken type underholdsbidrag der anmodes om (se afsnittet om konventionens materielle anvendelsesområde ovenfor).

4. Hvor blev afgørelsen om underholdsbidrag truffet?

232. Det sted, hvor afgørelsen om underholdsbidrag blev truffet, er vigtigt, når det skal fastlægges, om den skal anerkendes eller erklæres for eksigibel eller ej, inden den kan fuldbyrdes (se kapitel 7 og 8 for oplysninger om procedurerne for anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til konventionen og forordningen). Hvis afgørelsen blev truffet i den anmodede stat, skal der ikke fremsættes en anmodning om anerkendelse, og den anmodende person kan blot fremsætte en anmodning om fuldbyrdelse af afgørelsen.

233. Ved anmodninger om anerkendelse eller om anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet skal afgørelsen om underholdsbidrag være truffet i en kontraherende stat i konventionen[69] eller i en medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse.

[69] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 240.

5. Hvor har den bidragsberettigede sit sædvanlige opholdssted?

234. Det skal fastlægges, om den anmodende person og sagsøgte, der er parter i en anmodning, har deres opholdssted i kontraherende stater eller medlemsstater. Desuden skal den bidragsberettigedes sædvanlige opholdssted fastlægges, hvis der er tale om en anmodning om anerkendelse eller om anerkendelse og fuldbyrdelse/afgørelse om eksigibilitet, og hvis der er tale om en anmodning om ændring fremsat af en bidragspligtig. Det skyldes, at der er særlige bestemmelser vedrørende kompetence for samt anerkendelse og fuldbyrdelse af en ændret afgørelse, afhængigt af hvem der har fremsat anmodningen, og om den bidragsberettigede har sit sædvanlige opholdssted i den stat, hvor den oprindelige afgørelse om underholdsbidrag blev truffet.

235. Begrebet "sædvanligt opholdssted" er ikke defineret i hverken konventionen eller forordningen, og det sædvanlige opholdssted for en bidragsberettiget afhænger derfor af sagens omstændigheder. Generelt fastlægges et sædvanligt opholdssted på baggrund af forhold, såsom hvor personen har sin bopæl, eller hvor personen sædvanligvis opholder sig, arbejder eller går i skole[70].

236. Hvis den bidragsberettigede har sit sædvanlige opholdssted i den stat, hvor afgørelsen blev truffet, kan en anmodning om ændring ikke behandles i en anden stat i henhold til forordningens artikel 8 eller konventionens artikel 18, og anerkendelsen af en afgørelse om ændring truffet efter anmodning fra en bidragspligtig i en sådan sag kan afvises, medmindre de undtagelser, der er anført i konventionens artikel 18 eller forordningens artikel 8 finder anvendelse. Dette er omhandlet i yderligere detaljer i håndbogens kapitel 4 og 11.

Del II — Forhold, der er fælles for anmodninger efter Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

237. Denne del omhandler en række forhold, der er fælles for anmodninger, direkte anmodninger og anmodninger om særlige foranstaltninger, der fremsættes i henhold til enten konventionen eller forordningen. Kompetente myndigheder skal først undersøge, hvilket instrument der finder anvendelse på en bestemt sag, inden de læser de forskellige afsnit om anmodninger, direkte anmodninger og anmodninger om særlige foranstaltninger under hvert instrument i dette kapitel (se den detaljerede gennemgang af anvendelsesområderne for konventionen og forordningen i del I ovenfor).

238. I medfør af den internationale karakter af anvendelsen af konventionen og forordningen er det vigtigt, at anmodninger og meddelelser fremsættes i overensstemmelse med konventionens eller forordningens sprogkrav og krav til oversættelse af dokumenter. De er fastsat i konventionens artikel 44 og 45 og primært i forordningens artikel 59 og 66 samt artikel 20, 28, 29 og 40.

VI. Sprogkrav i Haagerkonventionen af 2007

A. Sprogkrav til anmodninger og dokumenter

239. Enhver anmodning, der fremsættes i henhold til konventionen, og de dokumenter, der ledsager anmodningen (herunder afgørelsen), skal indgives på originalsproget. Anmodningen (og tilknyttede dokumenter) skal ledsages af en oversættelse til et officielt sprog[71] i den anmodede stat, medmindre den kompetente myndighed i den anmodede

[70] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 63 og 444.
[71] Hvis en stat har mere end ét officielt sprog, og ikke alle dele af statens territorium bruger alle de officielle sprog, skal det bekræftes, hvilket sprog der kræves i det territorium, anmodningen fremsendes til (artikel 44, stk. 2).

stat (den administrative eller retslige myndighed, der behandler anmodningen) har givet dispensation for oversættelse.

240. I henhold til konventionen kan den anmodede stat også fremsætte en erklæring om, at et andet sprog end den anmodede stats officielle sprog skal anvendes til anmodninger og tilknyttede dokumenter[72]. Hvis der er territoriale enheder i en stat (f.eks. provinser eller forbundsstater), og der er mere end ét officielt sprog, eller hvis en stat har flere officielle sprog, der kan anvendes i forskellige dele af dens territorium, kan den kontraherende stat også fremsætte en erklæring om, hvilket sprog der skal anvendes for en bestemt territorial enhed.

241. En af de vigtige fordele ved at anvende de anbefalede formularer til en anmodning omhandlet i konventionen er, at de i medfør af deres struktur kan udfyldes på alle sprog og nemt kan forstås på et andet sprog, hvilket reducerer behovet for oversættelse. (De anbefalede formularer til brug i forbindelse med konventionen findes på webstedet for Haagerkonferencen < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".)

B. Undtagelser til oversættelseskrav

242. I nogle tilfælde er det ikke praktisk muligt for den anmodende stat at oversætte dokumenterne til det sprog, der bruges eller anføres af den anmodede stat. De oversættelsestjenester, der findes i den anmodende stat, tilbyder f.eks. ikke oversættelse til det sprog, der anvendes i den anmodede stat. Hvis anmodningen er omhandlet i kapitel III (generelt enhver anmodning vedrørende børnebidrag eller anerkendelse og fuldbyrdelse af børne- og ægtefællebidrag), kan den anmodede stat i et sådant tilfælde acceptere selv at foretage oversættelsen i den enkelte sag eller generelt[73].

243. Hvis den anmodede stat ikke ønsker at medvirke til oversættelsen, kan den anmodende stat vælge at oversætte dokumenterne til engelsk eller fransk. Den anmodede stat kan derefter oversætte dokumenterne videre til dens eget sprog, hvis det er nødvendigt.

244. Eksempel: Hvis den anmodende person i den anmodende stat (Norge) ikke har kapacitet til at oversætte dokumenterne til den anmodede stats sprog (spansk i Mexico), og myndigheden i Mexico ikke kan oversætte afgørelsen fra norsk til spansk, kan dokumenterne i stedet oversættes af den anmodende person i Norge til engelsk eller fransk. Den engelske eller franske oversættelse kan derefter sendes til Mexico.

245. Ovennævnte undtagelser til konventionens hovedregel om oversættelse behandles generelt af centralmyndigheden i den anmodede stat, og dommere eller andre kompetente myndigheder er derfor normalt ikke involveret i dette trin.

VII. Sprogkrav i forordning (EF) nr. 4/2009

A. Sprogkrav til anmodninger og dokumenter (artikel 59 og 66)

246. I henhold til forordningen (artikel 59, stk. 1) skal anmodninger udfyldes af den anmodende myndighed på den anmodede medlemsstats officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor den berørte centralmyndighed befinder sig, eller på et andet af EU-institutionernes officielle sprog, som den anmodede medlemsstat har

[72] [Navn på stat] [vil] [vil ikke] [fremsætte en sådan erklæring om, at …].
[73] Hvis den anmodede stat foretager oversættelsen som beskrevet ovenfor, skal omkostningerne til oversættelsen betales af den anmodende stat (medmindre centralmyndighederne i de to stater aftaler andet).

angivet, at den kan acceptere, medmindre sidstnævnte vælger at foretage oversættelsen[74].

247. Ifølge forordningens artikel 59, stk. 2, skal dokumentation *ikke* oversættes, medmindre den er nødvendig for at kunne yde den hjælp, der anmodes om. I henhold til denne bestemmelse er dette dog med forbehold af forordningens mere detaljerede krav til oversættelse eller translitteration (omhandlet i denne håndbog), der kræves i nogle sager, som er anført i forordningens artikel 20 (Dokumenter i fuldbyrdelsessammenhæng), artikel 28 (Procedure for anmodninger om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel) og artikel 40 (Påberåbelse af en anerkendt retsafgørelse).

248. Forordningens artikel 66 supplerer generelt oversættelseskravet og fastsætter, at den ret, hvor sagen er anlagt, kun kan anmode parterne om en oversættelse af dokumentation, der er udarbejdet på et andet sprog end proceduresproget, "hvis denne oversættelse skønnes nødvendig for, at den kan træffe afgørelse, eller for at den sagsøgte kan varetage sine interesser under sagen"[75].

B. Forordningens oversættelseskrav i forbindelse med bestemte anmodninger

249. Forordningen indeholder en række særlige bestemmelser om translitteration eller oversættelse af dokumenter i forbindelse med bestemte anmodninger, herunder dokumenter i fuldbyrdelsessammenhæng (artikel 20), anmodninger om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel (artikel 28), manglende fremlæggelse af uddraget (artikel 29) og påberåbelse af en anerkendt retsafgørelse (artikel 40). I artikel 20, stk. 1, litra d), artikel 28, stk. 2, og artikel 40, stk. 3, fastsættes det, at "en translitteration eller en oversættelse" af den relevante formular, som er knyttet til forordningen som bilag, til det officielle sprog i den anmodede medlemsstat/ret (eller andre sprog, der er anført som acceptable) fremlægges for den relevante kompetente myndighed. I artikel 20, stk. 2, og artikel 28, stk. 2, anføres det yderligere, at de kompetente myndigheder i den anmodede stat ikke kan kræve en oversættelse af afgørelsen, men at der kan kræves en oversættelse, hvis fuldbyrdelsen af retsafgørelsen anfægtes. I henhold til artikel 29, stk. 2, kan en kompetent myndighed kræve, at relevante dokumenter oversættes. Endelig anføres det, at oversættelse, der foretages i henhold til artikel 20, 28, 29, og 40, skal foretages af en person, der er bemyndiget til at foretage oversættelser i en af medlemsstaterne".

VIII. Legalisering i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

250. I overensstemmelse med andre Haagerkonventioner kræves der i henhold til konventionens artikel 41 ingen legalisering eller opfyldelse af en tilsvarende formalitet i forbindelse med konventionen. Denne artikel modsvares præcist af forordningens artikel 65. Der kræves derfor ingen formel bekræftelse af underskriften for den embedsmand, der udfylder dokumenterne, ligesom der ikke kræves en "apostille"-påtegning, hvis det er sædvanlig praksis i en kontraherende stat eller EU-medlemsstat.

Legalisering omfatter bestemte formelle juridiske procedurer, som f.eks. brug af en "apostille"-påtegning eller notarial bekræftelse, der gennemføres for at bekræfte dokumenter.

[74] [Navn på stat] [har] [har ikke] angivet, at den kan acceptere andre sprog end [indsæt nationalt/nationale sprog].
[75] Denne artikel er dog med forbehold af artikel 20, 28 og 40 om krav til specifikke anmodninger.

IX. Fuldmagt i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

251. I henhold til konventionens artikel 42 og forordningens artikel 52 kan der kun kræves fuldmagt fra en anmodende person under særlige omstændigheder. Der kan kræves fuldmagt, hvis centralmyndigheden eller en anden myndighed repræsenterer den anmodende person, f.eks. i en retssag, eller hvis en fuldmagt er nødvendig for at udpege en repræsentant i en bestemt sag[76]. I forbindelse med konventionen anføres det i landeprofilen, om den anmodede stat kræver en fuldmagt[77].

X. Underskrifter og bekræftede kopier af dokumenter i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

A. Konventionen

252. En anmodning skal ikke være underskrevet for at være gyldig ifølge konventionen. Med hensyn til anmodninger om anerkendelse eller om anerkendelse og fuldbyrdelse fastlægges i artikel 12, stk. 2, artikel 13, artikel 25 og artikel 30 en procedure, hvor simple kopier af dokumenter, herunder afgørelsen, kan fremsendes med anmodningen om anerkendelse. I løbet af proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse kan den kompetente myndighed eller sagsøgte anmode om en bekræftet kopi af dokumenterne, hvis det er nødvendigt for at behandle eller besvare anmodningen. Medmindre dette kræves, accepteres simple kopier. En stat kan også acceptere elektroniske dokumenter, eftersom der bevidst anvendes et "medieneutralt" sprog i konventionen

253. I henhold til konventionen kan en stat endvidere anføre, at den i alle sager kræver bekræftede kopier af dokumenter. I landeprofilen angives det, om en stat har fremsat et sådant krav for alle sager. Landeprofiler for kontraherende stater findes på webstedet for Haagerkonferencen, < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

B. Forordningen

254. I henhold til forordningen skal en anmodningsformular være underskrevet af den anmodende person eller den person eller myndighed, der har i den anmodende stat har beføjelse til at udfylde anmodningsformularen på den anmodende persons vegne. Den obligatoriske anvendelse af de anmodningsformularer, der er knyttet til forordningen som bilag, er anført i de relevante artikler i forordningen (eksempelvis artikel 20, 28, 40, 48 og 57). For anmodninger efter forordningen, som kræver et uddrag af retsafgørelsen, der er truffet i den anmodende stat, og en kopi af afgørelsen, skal uddraget (ved brug af den relevante formular i bilaget) udstedes og underskrives af retten i domsstaten, og kopien af den vedlagte afgørelse skal opfylde "betingelserne med hensyn til godtgørelse af dens ægthed".

XI. Beskyttelse af personoplysninger og fortrolige oplysninger i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

A. Konventionen (artikel 38-40)

255. Konventionen omfatter en række vigtige foranstaltninger til beskyttelse af personoplysninger og fortrolige oplysninger, der videregives i medfør af konventionen. (I konventionen anvendes termen "personoplysninger" som i andre Haagerkonventioner.) De er fastsat i artikel 38, 39 og 40. Personoplysninger omfatter (men er ikke begrænset

[76] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 617.
[77] I [navn på stat] […].

til) oplysninger, som f.eks. navn, fødselsdato, adresse eller kontaktoplysninger, og personlige identifikatorer, som f.eks. cpr-nummer[78].

256. I konventionen anerkendes det, at det i medfør af følsomheden af den type oplysninger, der udveksles mellem de berørte stater om enkeltpersoner, er vigtigt at sikre, at parterne beskyttes mod eventuelle negative følger af videregivelse af sådanne oplysninger.

257. Konventionen omfatter specifikke begrænsninger for videregivelsen og bekræftelsen af oplysninger, der indsamles eller videregives i medfør af konventionen under bestemte omstændigheder. Videregivelse eller bekræftelse af oplysninger er ikke tilladt, hvis det kan skade en persons helbred, sikkerhed eller frihed (artikel 40, stk. 1). Personen kan være et barn, den anmodende person, sagsøgte eller enhver anden person. Konventionen er ikke begrænset i den henseende.

258. Hvis en centralmyndighed vurderer, at videregivelse eller bekræftelse af oplysningerne kan medføre en sådan risiko, underretter myndigheden den anden involverede centralmyndighed herom, og denne centralmyndighed tager dette betragtning, når den behandler en anmodning i henhold til konventionen. Den anmodede centralmyndighed er ikke bundet af den risikovurdering, den anmodende centralmyndighed har foretaget. Den anmodede centralmyndighed skal dog vurdere, om videregivelsen kan skade en persons helbred, sikkerhed eller frihed, og den anmodede centralmyndighed skal i henhold til artikel 40, stk. 2, tage hensyn til denne vurdering. Den anmodede centralmyndigheds videre handlinger i denne situation afhænger af, hvad der kræves for at behandle anmodningen og opfylde statens forpligtelser i henhold til konventionen (artikel 40). Hvis den anmodende centralmyndighed er bekymret over videregivelsen af fortrolige oplysninger om den anmodende person, den bidragsberettigede eller en anden person, anbefales det at bruge adressen for centralmyndigheden eller den kompetente myndighed i den anmodende stat, således at den bidragsberettigedes eller den anmodende persons adresse er "c/o" myndighedens adresse[79].

259. De obligatoriske og anbefalede formularer, som Det Permanente Bureau for Haagerkonferencen har udgivet, er udformet til at sikre beskyttelse af personoplysninger. I disse formularer kan en centralmyndighed angive, at man er bekymret for, at videregivelsen eller bekræftelsen kan skade en persons helbred, sikkerhed eller frihed (der er et afkrydsningsfelt i formularerne, hvor dette angives).

260. Hvis det er angivet, giver formularerne mulighed for, at følsomme personoplysninger (såsom kontaktoplysninger eller oplysninger, der kan bruges til at identificere eller lokalisere personen) anføres i en separat del af formularen. På den måde kan der fremsendes en anmodning, som kun indeholder de oplysninger, som sagsøgte skal bruge for at besvare anmodningen, til sagsøgte eller den kompetente myndighed, uden at skabe risici for den anmodende person, den bidragsberettigede eller en anden person.

261. Myndigheder, herunder kompetente eller retslige myndigheder i den anmodede stat, der behandler oplysninger i medfør af konventionen, skal endvidere sikre, at de holdes fortrolige i henhold til loven i den pågældende stat (artikel 39). Enhver videregivelse af oplysninger skal derfor også være i overensstemmelse med de nationale krav i den pågældende stat, herunder indhentning af samtykke til videregivelse af oplysninger eller begrænsninger for videregivelse[80].

---

[78] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 605.
[79] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 612. En stat, der vælger at bruge en c/o-adresse, skal være opmærksom på, at den anmodede stat kan kræve en bidragsberettigets adresse, f.eks. med henblik på forkyndelse af dokumenter, i overensstemmelse med statens nationale lovgivning.
[80] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

B. Forordningen (artikel 61-63 og artikel 57, stk. 3)

262. I forordningens artikel 68, stk. 4, anføres det, at forordningen ikke berører anvendelsen af *Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger*. Forordningens betragtning 34 og 35 omhandler også generel databeskyttelse i forbindelse med forordningen, idet det i betragtning 34 bekræftes, at direktiv 95/46/EF som gennemført i medlemsstaternes nationale lovgivning skal overholdes.

263. Forordningens bestemmelser vedrørende personoplysninger og fortrolige oplysninger, artikel 61-63, fastlægger grænser og procedurer for udveksling og overførsel af personoplysninger vedrørende bidragsberettigede og bidragspligtige i medlemsstaterne (dvs. mellem centralmyndigheder og offentlige myndigheder, forvaltninger, andre juridiske enheder, der kan være i besiddelse af personoplysninger, kompetente retter og andre myndigheder, der er ansvarlige for forkyndelsen af dokumenter og fuldbyrdelsen af en afgørelse) og mellem anmodende og anmodede centralmyndigheder i medfør af forordningen.

264. Artikel 61 omhandler centralmyndighedernes adgang til oplysninger og de passende foranstaltninger, de kan anvende for at få adgang til og fremsende oplysninger om en bidragspligtigs eller bidragsberettigets adresse, den bidragspligtiges indkomst, identifikation af den bidragspligtiges arbejdsgiver og/eller den bidragspligtiges bankkonto eller bankkonti og den bidragspligtiges formueforhold. Det anføres, at sådanne oplysninger, der indhentes, skal være "tilstrækkelige og relevante, ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt", og at de oplysninger, som centralmyndigheden anmoder om, kan variere afhængigt af anmodningens type (artikel 61, stk. 2). Hvis der er tale om anmodninger om at få truffet en afgørelse eller ændring af en afgørelse, kan der kun anmodes om den bidragspligtiges eller bidragsberettigedes adresse. Hvis der er tale om anmodninger om anerkendelse eller fuldbyrdelse af en afgørelse, kan der kun anmodes om oplysninger om en bidragspligtigs formueforhold, hvis de oplysninger, der er indhentet om den bidragspligtiges indkomst, arbejdsgiver eller bankkonti, har vist sig at være utilstrækkelige.

265. I henhold til forordningens artikel 62 skal centralmyndigheder fremsende de oplysninger, der er omhandlet i artikel 61, til de relevante nationale kompetente myndigheder, og den myndighed eller ret, der modtager disse oplysninger, må kun anvende disse "til at lette inddrivelsen af underholdsbidrag". Artikel 62, stk. 3, fastlægger en generel begrænsning for den periode, en myndighed må lagre sådanne oplysninger, nemlig ikke "længere, end det er nødvendigt til de formål, hvortil oplysningerne blev fremsendt". En myndighed, der behandler oplysningerne, skal sikre disse oplysningers fortrolighed i overensstemmelse med den nationale lovgivning (artikel 62, stk. 4)[81].

266. Underretning af den registrerede (artikel 63) skal ske i overensstemmelse med den nationale lovgivning[82]. Forordningens artikel 63, stk. 2, fastlægger en undtagelse i forbindelse med underretning af den registrerede, som kan stilles i bero i 90 dage efter den anmodede centralmyndigheds modtagelse af oplysningerne, hvis underretning kan være til skade for en effektiv inddrivelse af underholdsbidraget.

267. Endelig kan den anmodende persons private adresse i henhold til forordningens artikel 57, stk. 3, erstattes af en anden adresse i tilfælde af vold i hjemmet, "hvis den anmodede medlemsstats nationale lovgivning ikke med henblik på retssagen kræver, at den pågældende opgiver sin private adresse"[83].

[81] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[82] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[83] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

XII. Faktisk adgang til procedurer og retshjælp i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

A. Oversigt

1. Faktisk adgang til procedurer/domstolsprøvelse i henhold til konventionen og forordningen

268. Et af de vigtigste principper i både konventionen og forordningen er, at anmodende personer skal have faktisk adgang til de procedurer, der er nødvendige for at indgive deres anmodninger i den anmodede stat. Faktisk adgang til procedurer betyder, at den anmodende person med den fornødne bistand fra myndigheder i den anmodede stat kan fremlægge sin sag for de relevante myndigheder i den anmodede stat[84]. Det bemærkes, at terminologien i forordningen varierer fra terminologien i konventionen, som henviser til "faktisk adgang til procedure", hvor forordningen henviser til "reel adgang til domstolsprøvelse". De samme principper er dog fastlagt i begge instrumenter (termerne bruges i flæng i dette afsnit).

269. Konventionens artikel 14, 15, 16, 17 og 43 og forordningens artikel 43, 44, 45, 46, 47 og 67 omhandler den anmodede stats forpligtelse til at give faktisk adgang til procedurer, herunder ydelse af gratis retshjælp under visse omstændigheder, og muligheden for at inddrive omkostninger fra en tabende part under visse omstændigheder (konventionens artikel 43 og forordningens artikel 43 og 67). Disse bestemmelser opsummeres i dette afsnit af håndbogen.

270. Den generelle forpligtelse til at give anmodende personer faktisk adgang til procedurer, herunder fuldbyrdelses- og appelprocedurer, er fastlagt i konventionens artikel 14, stk. 1, og forordningens artikel 44, stk. 1. I konventionen omfatter anmodende personer bidragsberettigede, bidragspligtige og offentlige organer (når de handler på en bidragsberettigets vegne i forbindelse med anmodninger om anerkendelse og om anerkendelse og fuldbyrdelse), som fremsætter anmodninger via en centralmyndighed. I forordningen fastsættes det, at alle parter "i en tvist, som er omfattet af denne forordning, har reel adgang til domstolsprøvelse". I modsætning til konventionen anfører forordningen videre, at "alle, der fremsætter en anmodning, og som har deres opholdssted i den anmodende medlemsstat, har en reel adgang til domstolsprøvelse".

271. Direkte anmodninger til kompetente myndigheder er omhandlet i konventionens artikel 17, litra b), og forordningens artikel 47. Stater kan foretage en behovsvurdering eller en vurdering af sagens realitet med henblik på ydelse af retshjælp, og der er et kvalificeret krav om at yde retshjælp i anerkendelses-, eksigibilitets- eller fuldbyrdelsesprocedurer, navnlig når den anmodende person har modtaget retshjælp eller fri proces i afgørelsesstaten. Konventionens artikel 14, stk. 5, og forordningens artikel 44, stk. 5, finder også anvendelse på direkte anmodninger.

2. Retshjælp

272. Den type faktisk eller reel adgang, der skal gives, omfatter retshjælp, hvis det kræves. Den anmodende persons formueforhold eller evne til at betale bør ikke være en hindring for denne adgang. Konventionens artikel 15 og forordningens artikel 46 fastlægger derfor, at **der skal ydes gratis retshjælp til anmodninger om underholdsbidrag til børn (underholdsbidrag til personer 21 år), der fremsættes via centralmyndigheder**, i de fleste situationer[85].

---

[84] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 357.
[85] Se også forordningens betragtning 36.

I **konventionens** artikel 3 defineres **retshjælp** som "den bistand, der er nødvendig for, at den, der indgiver **anmodningen, kan få kendskab til sine rettigheder og gøre dem gældende og for at sikre, at anmodninger vil blive behandlet fuldstændigt og effektivt i den anmodede stat. Denne bistand kan efter behov omfatte juridisk rådgivning, bistand med henblik på at indbringe en sag for en myndighed, juridisk repræsentation samt fritagelse for sagsomkostninger".**

I **forordningens** artikel 45 defineres **retshjælp** som den bistand, "der er nødvendig for, at parterne kan få kendskab til deres rettigheder og gøre dem gældende og for at sikre, at deres anmodninger, som fremsættes via centralmyndighederne eller direkte til de kompetente myndigheder, vil blive behandlet fuldstændigt og effektivt". Den dækker om nødvendigt følgende omkostninger:
"a) rådgivning forud for en retssag med henblik på en bilæggelse af tvisten inden en retssag
b) juridisk bistand med henblik på at indbringe en sag for en myndighed eller en ret og repræsentation i retten
c) fritagelse for eller hjælp til at betale sagsomkostninger og vederlag til personer, der bemyndiges til at udføre retshandlinger under retssagen
d) modpartens omkostninger, hvis retshjælpsmodtageren taber sagen i en medlemsstat, hvor den tabende part skal betale modpartens omkostninger, forudsat at retshjælpen ville have dækket sådanne omkostninger, hvis modtageren havde haft sædvanligt opholdssted i den medlemsstat, hvor retten, hvor sagen er anlagt, er beliggende
e) tolkning
f) udgifter til oversættelse af de for sagen nødvendige dokumenter, som retten eller den kompetente myndighed kræver fremlagt, og som retshjælpsmodtageren fremlægger, og
g) rejseudgifter, der skal afholdes af retshjælpsmodtageren, når loven eller retten i den pågældende

273. Der skal dog ikke ydes gratis retshjælp, hvis de procedurer, der anvendes i den anmodede stat, er tilstrækkeligt enkle til, at den anmodende person effektivt kan fremlægge sin sag uden retshjælp, og centralmyndigheden stiller de nødvendige tjenester gratis til rådighed.

274. Dette er vigtigt, fordi mange stater har udviklet effektive procedurer for anerkendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse og fuldbyrdelse og for at få truffet eller ændret afgørelser om underholdsbidrag, der kan anvendes af alle anmodende personer i staten, uden at de skal have **retshjælp**, og disse procedurer er også tilgængelige for anmodende personer i henhold til konventionen eller forordningen. Afhængigt af staten kan dette omfatte brug af forenklede formularer, administrative procedurer og levering af oplysninger og rådgivning til alle anmodende personer fra centralmyndigheden eller en kompetent myndighed. Så længe disse forenklede procedurer sætter den anmodende person i stand til at fremlægge sin sag effektivt og tilbydes den anmodende person gratis af den anmodede stat, er den anmodede stat ikke forpligtet til at yde gratis retshjælp til den anmodende person[86].

275. Hvis forenklede procedurer ikke er tilgængelige, og der er brug for retshjælp, findes er en række bestemmelser i konventionen og forordningen, der definerer de omstændigheder, hvorunder den skal tilbydes gratis til anmodende personer. En sådan ret til retshjælp må ikke være mindre omfattende end den ret, der gælder i tilsvarende interne sager (konventionens artikel 14, stk. 4, og forordningens artikel 44, stk. 4).

276. Retshjælp i henhold til både konventionen og forordningen er defineret i tekstboksene ovenfor. Definitionerne er næsten ens i de to instrumenter, men dog forskellig i vigtige henseender. I forordningens definitionen angives det, hvordan omkostningerne til tolkning, oversættelse og nødvendige rejser i forbindelse med sagen behandles, og hvordan omkostningerne for en tabende retshjælpsmodtager, der skal betale sagsomkostninger, behandles.

277. Hvis den anmodende person har brug for retshjælp, kræver konventionen og forordningen som udgangspunkt, at alle kontraherende stater eller medlemsstater yder en sådan hjælp uden udgifter for bidragsberettigede i næste alle sager, der vedrører

BEMÆRK: Hvis den afgørelse, der skal anerkendes og fuldbyrdes, omfatter ægtefællebidrag og børnebidrag, gør den samme ret til gratis retshjælp sig gældende.

[86] I [navn på stat] […].

børnebidrag. Der er nogle undtagelser til dette for stater, der har fremsat erklæringer i henhold til konventionen (forordningen tillader ikke sådanne erklæringer)[87].

278. Anmodende personers ret til gratis retshjælp i henhold til konventionen og forordningen i forbindelse med anmodninger, der ***ikke*** vedrører børnebidrag, er mere begrænset, og det samme gælder den bidragspligtiges ret til gratis retshjælp i forbindelse med anmodninger om anerkendelse og ændring. For sådanne anmodninger kan den anmodede stat foretage en behovsvurdering eller en vurdering af sagens realitet som en betingelse for ydelsen af retshjælp.

Ved en **behovsvurdering** undersøges generelt den anmodende persons indtægter og aktiver eller andre formueforhold, der har betydning for den anmodende persons evne til at betale for juridisk assistance.

Ved en **vurdering af sagens realitet** undersøges det, om anmodningen er berettiget eller med sandsynlighed vil blive imødekommet, på grundlag af forhold, som f.eks. retsgrundlaget for anmodningen, og om sagens omstændigheder med sandsynlighed vil føre til et gunstigt resultat.

279. I alle sager, der omfatter anerkendelse og fuldbyrdelse, kan den retshjælp, der ydes til alle anmodende personer (bidragsberettigede, bidragspligtige eller et offentligt organ[88]) af en stat, ikke være mindre omfattende end den retshjælp, der ville være blevet ydet til den anmodende person, hvis han eller hun var en anmodende person i en tilsvarende national sag (konventionens artikel 17, litra b)), og forordningens artikel 47, stk. 2). Det sikrer, at alle anmodende personer modtager samme serviceniveau, uanset hvor de har deres bopæl. Selv om der ikke altid ydes gratis retshjælp, kan den anmodede stat ikke kræve sikkerhedsstillelse eller depositum af nogen art for betaling af sagsomkostninger (konventionens artikel 14, stk. 5, og artikel 37, stk. 2, og forordningens artikel 44, stk. 5). Om en anmodende person tilbydes gratis retshjælp, afhænger derfor af følgende faktorer:

- om forenklede procedurer gratis stilles til rådighed for den anmodende person i den anmodede stat
- hvilken type underholdsbidrag der er omhandlet (børnebidrag, ægtefællebidrag eller anden form for underholdsbidrag til familiemedlemmer)
- om den anmodende person er en bidragsberettiget eller en bidragspligtig
- hvilken type anmodning der fremsættes (anmodning om anerkendelse, fuldbyrdelse, at få truffet en afgørelse, ændring, særlige foranstaltninger eller en direkte anmodning)
- om den anmodede stat foretager en behovsvurdering eller en vurdering af sagens realitet (på grundlag af barnets midler eller på grundlag af den anmodende persons formueforhold).

280. I de følgende afsnit og flowdiagrammer gives der en detaljeret forklaring af retten til gratis retshjælp i forskellige situationer.

B. Krav om gratis retshjælp

281. I det følgende afsnit forklares retten til gratis retshjælp i forbindelse med anmodninger fremsat i henhold til konventionen og forordningen i alle stater, bortset fra de kontraherende stater i konventionen, der har erklæret, at de vil foretage en behovsvurdering på grundlag af barnets midler[89] (en sådan erklæring tillades ikke i henhold til forordningen).

---

[87] I henhold til konventionen kan en stat erklære, at den vil anvende en behovsvurdering på grundlag af barnets midler i bestemte sager (artikel 16, stk. 1). EU vil ikke fremsætte en sådan erklæring, og derfor vil en behovsvurdering på grundlag af barnets midler i henhold til konventionen ikke finde anvendelse i EU's medlemsstater i denne sammenhæng (se Rådets afgørelse 2011/432/EU, note 59 ovenfor).

[88] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 383.

[89] I henhold til konventionen kan en stat erklære, at den vil anvende en behovsvurdering på grundlag af barnets midler i bestemte sager (artikel 16, stk. 1). EU vil ikke fremsætte en sådan erklæring, og derfor vil en behovsvurdering på grundlag af barnets midler i henhold til konventionen ikke finde anvendelse i EU's medlemsstater i denne sammenhæng (se Rådets afgørelse 2011/432/EU, note 59 ovenfor).

282. Flowdiagrammerne i dette afsnit refererer primært til bestemmelser og sager i konventionen og afspejler i nogle tilfælde virkningerne af mulige forbehold og erklæringer fremsat af kontraherende stater i konventionen.

1. Anmodninger, der fremsættes af en bidragsberettiget

a) Anmodninger vedrørende børnebidrag til et barn under 21 år (eller under 18 år, hvis et forbehold er fremsat i henhold til konventionen)

283. Hvis den anmodning, der fremsættes via en centralmyndighed, vedrører anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse eller fuldbyrdelse af en afgørelse om børnebidrag, skal retshjælp ydes gratis i henhold til både konventionen og forordningen, som det fremgår af det følgende. Der er ingen undtagelser til dette krav. Hvis anmodningen vedrører børnebidrag, men det drejer sig om en anmodning om at få truffet en afgørelse eller om ændring af en afgørelse, kan staten afslå gratis retshjælp, hvis den finder, at anmodningen eller en eventuel appel på baggrund af sagens realiteter er åbenlyst ubegrundet[90].

BEMÆRK: Hvis den afgørelse, der skal anerkendes og fuldbyrdes, også omfatter ægtefællebidrag, gør den samme ret til gratis retshjælp sig gældende.

[90] Se også konventionens artikel 43, stk. 2, og forordningens artikel 67 for så vidt angår inddrivelse af omkostninger.

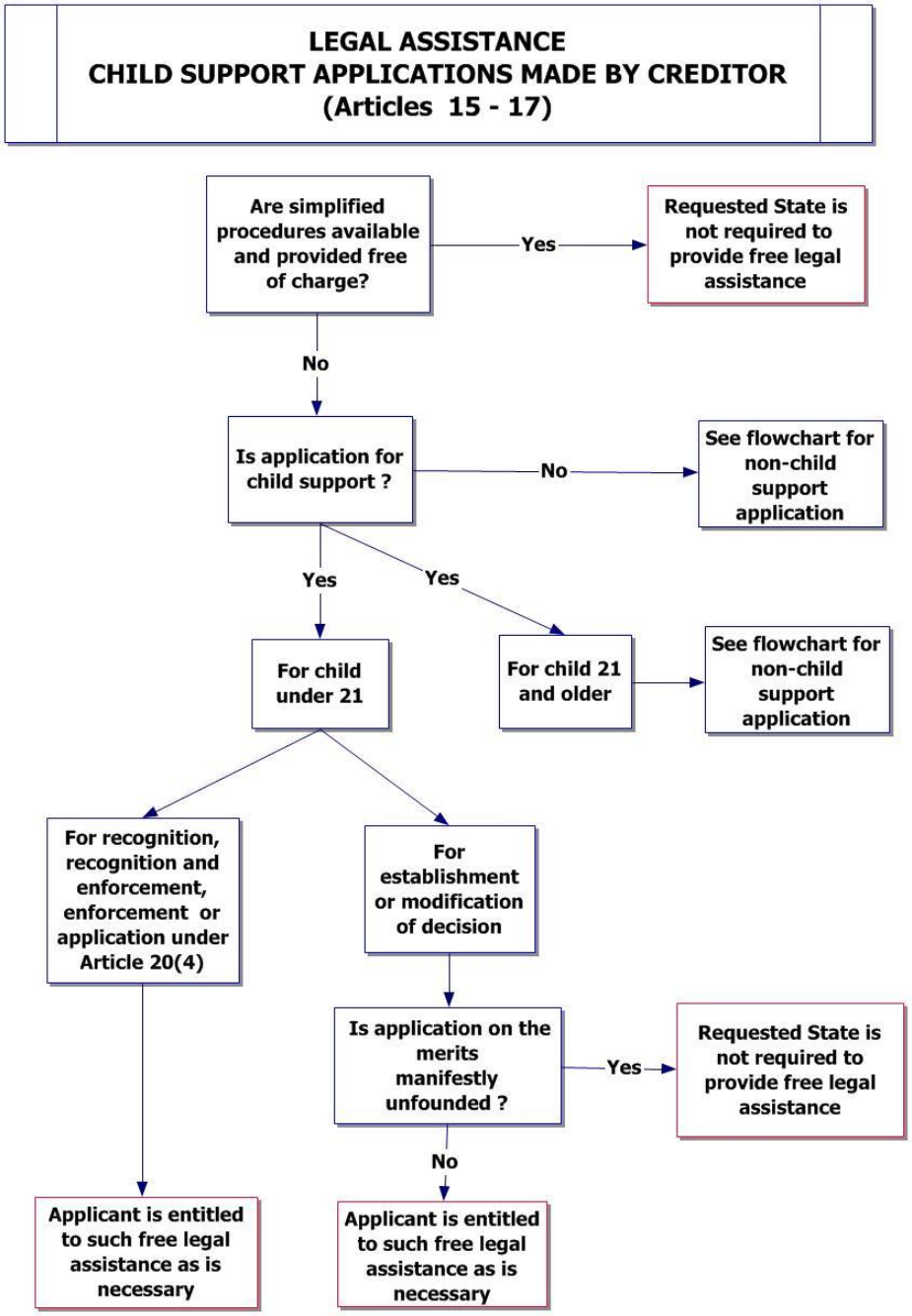

Figur 3: Retshjælp i henhold til konventionen: anmodninger om børnebidrag fremsat af bidragsberettigede

b) Anmodninger vedrørende underholdsbidrag bortset fra børnebidrag til et barn under 21 år (eller under 18 år, hvis et forbehold er fremsat i henhold til konventionen)

284. Hvis anmodningen vedrører børnebidrag til et barn på 21 år eller derover, ægtefællebidrag eller andre former for underholdsbidrag (og hvis en stat i henhold til konventionen har udvidet konventionens anvendelsesområde til sådanne sager), skal der ikke nødvendigvis ydes gratis retshjælp. En EU-medlemsstat eller en kontraherende stat i konventionen kan afslå at yde sådan retshjælp, hvis anmodningen sandsynligvis ikke vil blive imødekommet (en vurdering af sagens realitet), og staten kan også kræve, at der foretages en behovsvurdering, inden sådanne tjenester ydes[91].

285. I enhver sag vedrørende anerkendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse eller fuldbyrdelse af en eksisterende afgørelse om de typer underholdsbidrag, der er beskrevet ovenfor, hvor den anmodende person har modtaget gratis retshjælp i den stat, hvor afgørelsen blev truffet, har den anmodende person også ret til retshjælp i samme omfang, hvis sådan retshjælp ydes i den anmodede stat. Dette vises i Figur 4: Legal assistance under the Convention: applications by creditor – non-child support nedenfor[92].

[91] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[92] Ibid.

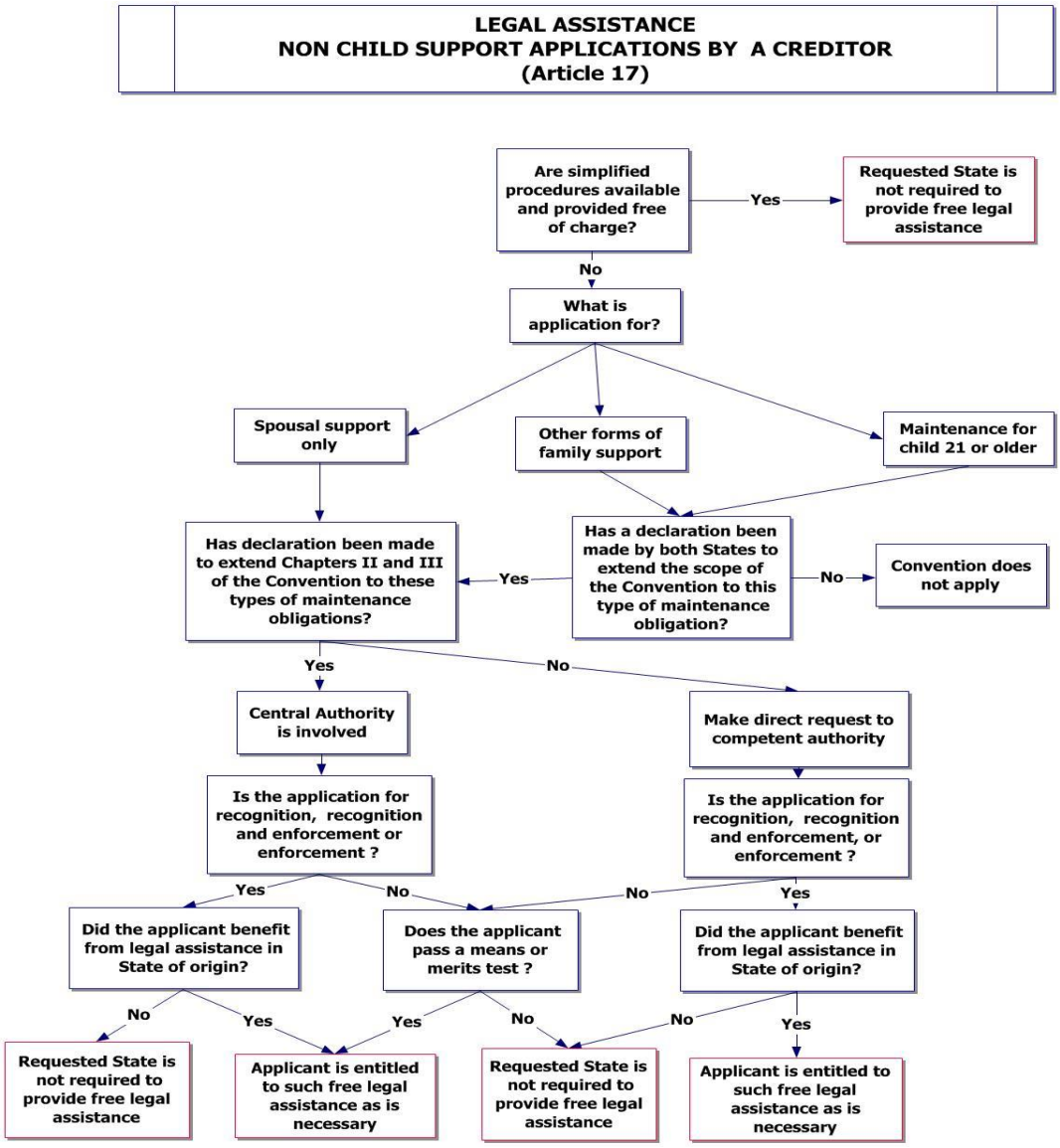

Figur 4: Retshjælp i henhold til konventionen: anmodninger om børnebidrag, der fremsættes af bidragsberettigede – andre former for underholdsbidrag end børnebidrag

c) Anmodninger, der fremsættes af et offentligt organ

286. Hvis den anmodende person er et offentligt organ som defineret i konventionens artikel 36 eller forordningens artikel 64 of forordningen, er dette organ omfattet af definitionen af en bidragsberettiget, for så vidt angår anmodninger om anerkendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse eller fuldbyrdelse af en afgørelse. Offentlige organer, der fremsætter sådanne anmodninger, som omhandler afgørelser om børnebidrag til børn under 21 år (eller 18 år, hvis der er taget et forbehold i henhold til konventionen), har derfor ret til gratis retshjælp[93].

2. Anmodninger, der fremsættes af en bidragspligtig

287. Ved anmodninger, der fremsættes af en bidragspligtig, kan den anmodede stat foretage både en vurdering af sagens realitet og en behovsvurdering for at afgøre, om der skal ydes gratis retshjælp (konventionens artikel 17 og forordningens artikel 47). Dette vises i figur 5 nedenfor, hvor konventionen bruges som eksempel.

[93] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 383.

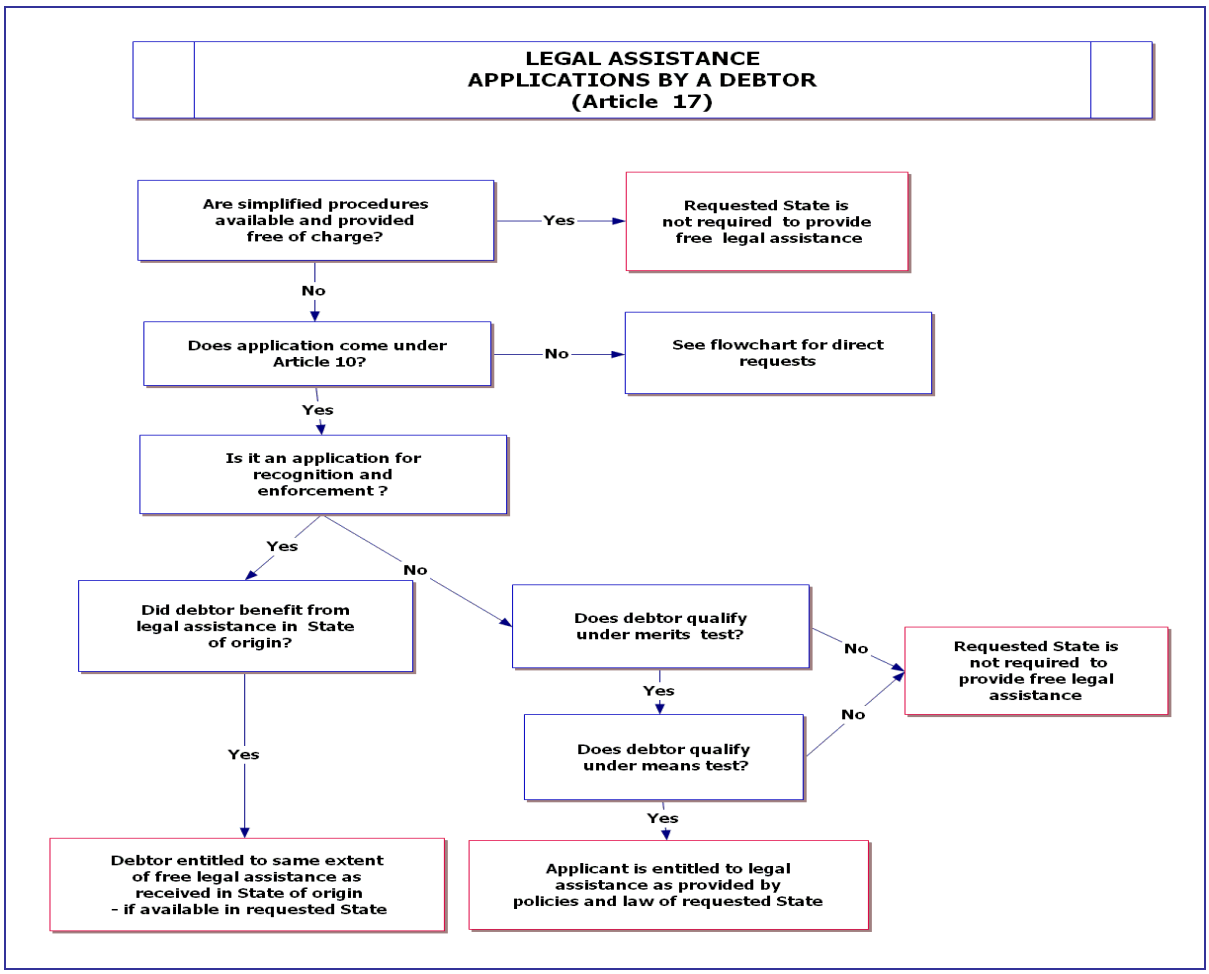

Figur 5: Retshjælp i henhold til konventionen: anmodninger, der fremsættes af en bidragspligtig

3. Slægtskab eller genetisk test

288. I henhold til konventionens artikel 6, stk. 2, litra h), og forordningens artikel 51, stk. 2, litra h), skal en centralmyndighed træffe de nødvendige foranstaltninger for at yde bistand til at få fastslået slægtskab, hvis dette er nødvendigt med henblik på inddrivelse af underholdsbidrag (se afsnit 154 ovenfor og kapitel 1, afsnit I.B og III.B). Omkostningerne til genetisk test for at få fastslået slægtskab kan være betydelige. For at sikre, at disse omkostninger ikke bliver en hindring for at få truffet afgørelser om børnebidrag[94], hvis test af slægtskab er nødvendig i en anmodning omhandlet i konventionens artikel 10, stk. 1, litra c), eller forordningens artikel 56, stk. 1, litra c), kan den anmodede stat ikke kræve, at den anmodende person betaler for denne test, og disse omkostninger er omfattet af den generelle bestemmelse om ydelse af gratis retshjælp[95].

289. Hvordan dette fungerer i praksis, afhænger af de nationale procedurer for genetisk test i de berørte kontraherende stater. I nogle stater skal den person, der kræver testen, som betingelse for kravet om test, på forhånd betale alle omkostninger til testen, herunder omkostningerne for moderen og barnet (eller børnene). I andre stater skal den bidragspligtige kun betale sin del af testomkostningerne på forhånd. I det tilfælde dækker den anmodede stat omkostningerne til test af moderen og barnet (eller børnene) – omkostninger, som den anmodende person ellers skulle betale. Disse omkostninger kan dog inddrives fra den bidragspligtige, hvis det konstateres, at han er far til barnet. Den enkelte stat afgør via national lovgivning eller procedure, hvorvidt den

[94] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 390.
[95] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 392.

bidragspligtige skal betale omkostningerne til test, og på hvilket tidspunkt i processen dette skal ske[96].

290. Hvis anmodningen vedrører børnebidrag til et barn under 21 år, skal den bidragsberettigede generelt ikke på forhånd betale omkostningerne til test af slægtskab, medmindre anmodningen på baggrund af sagens realiteter er åbenlyst ubegrundet[97].

291. I de lande, der i henhold til konventionen har erklæret, at de vil foretage behovsvurdering på grundlag af barnets midler, dækkes omkostningerne til test af slægtskab som en del af den retshjælp, der ydes, medmindre barnet ikke opfylder kriterierne i behovsvurderingen[98].

C. Faktisk adgang til procedurer og retspraksis i [navn på stat]

[Indsæt nationale oplysninger]

XIII. Foreløbige og sikrende foranstaltninger i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

A. Centralmyndighedens bistand i forbindelse med foreløbige foranstaltninger i henhold til konventionen og forordningen

292. Både konventionen og forordningen indeholder bestemmelser, der kræver, at centralmyndigheder under visse omstændigheder og på visse betingelser yder bistand for at anlægge sager med henblik på at opnå "foreløbige foranstaltninger" i den anmodede stat.

293. I henhold til konventionens artikel 6, stk. 2, litra i) og forordningens artikel 51, stk. 2, litra i), har centralmyndigheder ifølge begge instrumenter specifikt til opgave at træffe alle relevante foranstaltninger i forbindelse med en anmodning efter konventionens artikel 10 eller forordningens artikel 56 til:

> "at anlægge eller lette anlæggelsen af sager med henblik på at opnå nødvendige foreløbige foranstaltninger af territorial art, som har til formål at sikre resultatet af en verserende anmodning om underholdsbidrag"[99].

294. I henhold til konventionens artikel 7 og forordningens artikel 53 kan en centralmyndighed også over for en anden centralmyndighed fremsætte en begrundet anmodning om at få truffet relevante retlige foranstaltninger i medfør af konventionens artikel 6, stk. 2, litra j), og forordningens artikel 51, stk. 2, litra i), når der ikke verserer en anmodning, der er omfattet af konventionens artikel 10 eller forordningens artikel 56 (se også kapitel 1, afsnit III.B, i denne håndbog). I konventionens artikel 7 og forordningens artikel 53 anføres følgende: "Hvis den anmodede centralmyndighed vurderer, at det er nødvendigt, iværksætter den passende foranstaltninger for at hjælpe en potentiel sagsøger med at fremsætte en anmodning i medfør af [konventionens artikel 10 eller forordningens artikel 56] eller med at afgøre, om en sådan anmodning skal indgives".

---

[96] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[97] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 390.
[98] EU vil ikke fremsætte en sådan erklæring, og derfor vil en behovsvurdering på grundlag af barnets midler i henhold til konventionen ikke finde anvendelse i EU's medlemsstater i denne sammenhæng (se Rådets afgørelse 2011/432/EU, note 59 ovenfor).
[99] Se forklarende rapport til konventionen for en mere detaljeret drøftelse af begrebet "foreløbige foranstaltninger" i denne sammenhæng, afsnit 176 ff.

295. Udtrykket "alle relevante foranstaltninger", som anvendes i forbindelse med centralmyndighedens opgaver vedrørende foreløbige foranstaltninger, skal forstås som "alle foranstaltninger, som en centralmyndighed kan iværksætte for at opnå det krævede resultat afhængigt af dens egne beføjelser og ressourcer, såfremt sådanne foranstaltninger er tilladt i henhold til den anmodede stats nationale lovgivning"[100].

296. Kompetente myndigheder i stater, hvor konventionen er i kraft, og hvor forordningen finder anvendelse, skal derfor være opmærksomme på, at de kan modtage anmodninger fra eller skal samarbejde med deres nationale centralmyndigheder om anlæggelsen af sager vedrørende foreløbige foranstaltninger i ovennævnte tilfælde.

B. Bestemmelser om foreløbige og sikrende foranstaltninger, som kun findes i forordningen

297. Forordningen indeholder en række yderligere regler, som omhandler foreløbige og sikrende foranstaltninger inden for forordningens anvendelsesområde.

1. Foreløbige foranstaltninger, der træffes i afgørelsesstaten

298. I henhold til forordningens artikel 39 kan retten i domsstaten erklære en afgørelse for foreløbigt eksigibel uanset en eventuel appel, også selv om national lov ikke giver hjemmel til umiddelbar eksigibilitet.

299. Hvis der foreligger en afgørelse eller en del af en afgørelse om foreløbige foranstaltninger, der kan fuldbyrdes, fra en anden medlemsstat, kan denne afgørelse fuldbyrdes i henhold til forordningens artikel 17, stk. 2, (under procedurer for retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007, i afdeling 1) eller forordningens artikel 26 (under procedurer for retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007, i afdeling 2) (se kapitel 8 for yderligere oplysninger om anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser i henhold til forordningens kapitel IV). Ifølge forordningens artikel 17, stk. 2, og artikel 26 skal en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, kun skal være "eksigibel" i den stat, og det kræves ikke, at en sådan afgørelse er en endelig afgørelse, for at den kan erklæres for eksigibel i en anden medlemsstat.

2. Foreløbige eller sikrende foranstaltninger i andre stater end afgørelsesstaten

300. Forordningens artikel 14 omhandler domstolenes kompetence i henhold til forordningen, for så vidt angår foreløbige og sikrende foranstaltninger:

> "Der kan over for en medlemsstats retslige myndigheder anmodes om anvendelse af sådanne foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som er fastsat i den pågældende medlemsstats lov, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet".

301. Ved udøvelsen af denne kompetence skal kompetente myndigheder i forbindelse med foreløbige foranstaltninger være opmærksomme på, at den lovgivning, der skal anvendes på sådanne foranstaltninger, også skal fastlægges[101].

---

[100] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 121.

[101] For medlemsstater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (se kapitel 5), er det ikke klart, om foreløbige foranstaltninger er omfattet af anvendelsesområdet for den gældende lov ifølge protokollen (se artikel 11 i protokollen om anvendelsesområdet for den gældende lov).

3. Foreløbige foranstaltninger under en verserende anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet/fuldbyrdelse af en afgørelse i en anden medlemsstat, jf. kapitel IV, afdeling 1 og 2[102]

302. Under procedurerne for anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser i henhold til forordningen for retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007, i forordningens kapitel IV, afdeling 1, præciseres følgende i artikel 18:

> "En eksigibel retsafgørelse giver umiddelbar hjemmel til at anvende de sikrende retsmidler, der findes i fuldbyrdelsesstatens lovgivning".

303. Under proceduren for retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007, i forordningens kapitel IV, afdeling 2, præciseres det i artikel 36[103], at der intet er til hinder for, at den, som har fremsat anmodningen, kan bringe foreløbige, herunder sikrende, retsmidler i anvendelse i overensstemmelse med loven i fuldbyrdelsesstaten, uden at der kræves en retsafgørelse om eksigibilitet fra en anden medlemsstat. I forordningens artikel 36, stk. 2, anføres det også, at retsafgørelsen om eksigibilitet giver umiddelbar hjemmel til at anvende sikrende retsmidler. Ifølge artikel 36, stk. 3, er sikrende retsmidler det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, så længe den i artikel 32, stk. 5, fastsatte frist for appel af retsafgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet (se kapitel 8 for yderligere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger i forbindelse med fuldbyrdelsesprocedurer omhandlet i forordningen).

XIV. Andre konventioner og forordninger om forkyndelse af dokumenter og optagelse af bevis i udlandet

A. Oversigt

304. Nogle stater er parter i Haagerkonventionen om forkyndelse af dokumenter af 1965[104] og/eller Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970[105], som begge kan være relevante i sager, der omfatter internationale anmodninger om underholdsbidrag[106]. Hvis der opstår en situation, hvor en af disse konventioner muligvis finder anvendelse, bør der indhentes juridisk rådgivning for at sikre, at kravene i konventionerne opfyldes.

305. Inden for Den Europæiske Union finder *Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område* anvendelse i alle EU-medlemsstater med undtagelse af Danmark, og *Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter)* finder anvendelse i alle medlemsstater. Mellem Danmark og de øvrige EU-medlemsstater finder Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970 anvendelse i stedet for forordning (EF) nr. 1206/2001. Hvis der opstår en situation, hvor en af disse forordninger muligvis finder anvendelse, bør der indhentes juridisk rådgivning for at sikre, at kravene i forordningerne opfyldes.

---

[102] Se kapitel 8 for yderligere oplysninger om anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse af retsafgørelser i henhold til forordningens kapitel IV.
[103] Forordningens artikel 36 svarer til artikel 47 i forordning (EF) nr. 44/2001.
[104] *Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile og kommercielle spørgsmål.*
[105] *Haagerkonventionen af 18. marts 1970 om bevisoptagelse i udlandet i sager om civile eller kommercielle spørgsmål*.
[106] Se konventionens artikel 50 og forklarende rapport til konventionen, afsnit 648-651.

306. Kompetente myndigheder kan se, om tredjelande er part i Haagerkonventionerne om forkyndelse og bevisoptagelse i statustabellerne, som for begge konventioner findes på Haagerkonferencens websted < www.hcch.net > under "Conventions" og derefter henholdsvis "Convention No 14" og "No 20".

307. Haagerkonventionerne om forkyndelse og bevisoptagelse finder kun anvendelse, hvis og når forkyndelse skal ske, eller bevis skal optages *i udlandet*. I den henseende skal det bemærkes, at udtrykket "***i udlandet***" ikke anvendes i artikel 6, stk. 2, litra g), i Haagerkonventionen af 2007, som også omhandler anmodninger om særlige foranstaltninger ("at lette fremskaffelsen af dokumentation eller andre beviser"), eller i artikel 6, stk. 2, litra j), i konventionen ("at lette forkyndelse af dokumenter"). Det skyldes, at en centralmyndighed i de fleste sager vil blive anmodet om at lette bevisoptagelsen eller forkyndelsen af dokumenter *inden for dens eget kompetenceområde* for sager om underholdsbidrag, der behandles *inden for dens eget kompetenceområde*. Anmodninger om at lette bevisoptagelsen eller forkyndelse ***i udlandet*** vil være mere sjældne. Der er mange situationer, som er omfattet af Haagerkonventionen af 2007, som hverken kræver fremsendelse af dokumenter til forkyndelse i udlandet eller optagelse af bevis i udlandet[107]. I de parallelle artikler i forordningen vedrørende centralmyndighedens opgaver i forbindelse med bevisoptagelse og forkyndelse af dokumenter (artikel 51, stk. 2, litra g) og j)), nævnes forordning (EF) nr. 1206/2001 og forordning (EF) nr. 1393/2007, men ligesom for konventionen er det mere sandsynligt, at centralmyndigheder primært skal behandle nationale anmodninger vedrørende bevisoptagelse og forkyndelse af dokumenter.

308. En forklaring af andre konventioner, der finder anvendelse på dette område, ligger uden for denne håndbogs rammer. På webstedet for Haagerkonferencen, < www.hcch.net > kan du se, om en stat er part i Haagerkonventionen om civilproces af 1954[108], Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965 og Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970.

B. Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965[109]

309. Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965 omhandler de kanaler, der skal bruges til at fremsende retslige og udenretslige dokumenter fra en stat, som er part i konventionen, til en anden stat, som også er part i konventionen, til forkyndelse i den anden stat.

310. Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965 finder anvendelse, hvis alle følgende krav opfyldes:

1 lovgivningen i den stat, hvor den mundtlige forhandling finder sted (domstolslandet), kræver, at et dokument (f.eks. en stævning) overføres fra den pågældende stat til en anden stat til forkyndelse i sidstnævnte stat

2 begge stater er parter i Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965

3 adressen på den person, dokumentet skal forkyndes for, kendes

4 det dokument, der skal forkyndes, er et retsligt eller udenretsligt dokument, og

5 det dokument, der skal forkyndes, vedrører en civil- eller handelsretlig sag.

311. Hvis der er tvivl om, hvorvidt Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965 finder anvendelse, eller hvordan dens bestemmelser overholdes, bør der søges juridisk rådgivning.

---

[107] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 164-167 og 182-185. De typer bistand, der kan ydes af den anmodede stat i sager, der ikke er omhandlet i Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970, er forklaret i forklarende rapport til konventionen, afsnit 174.

[108] *Haagerkonventionen af 1. marts 1954 om civilproces*.

[109] Yderligere oplysninger om Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål findes på Haagerkonferencens websted under "Service Section".

C. Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970[110]

312. Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970 fastlægger ordninger for samarbejde om bevisoptagelse i udlandet (dvs. i en anden stat) i civil- eller handelsretlige sager. Konventionen, som kun finder anvendelse mellem de stater, der er parter i den, omhandler bevisoptagelse i) via skriftlige anmodninger og ii) via diplomatiske eller konsulære kanaler og kommissærer. Konventionen hjælper med at overvinde forskellene mellem retssystemer baseret på civilret og sædvaneret i forbindelse med bevisoptagelse.

313. Hvis der er behov for at optage bevis i udlandet, bør der indhentes juridisk rådgivning for at sikre, at kravene i Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970 opfyldes.

D. Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område[111]

314. Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 søger at forbedre, forenkle og fremskynde samarbejdet mellem retterne med henblik på bevisoptagelse mellem EU's medlemsstater[112].

315. Forordning (EF) nr. 1206/2001 fastlægger to måder til bevisoptagelse mellem medlemsstaterne: direkte overførsel af anmodninger mellem retter og direkte bevisoptagelse på den anmodende rets vegne. Den anmodende ret er den ret, for hvilken retsproceduren er påbegyndt. Den anmodede ret er den ret i en anden medlemsstat, der varetager bevisoptagelsen. Et centralt organ har ansvaret for at skaffe oplysninger og finde løsninger alle problemer, der måtte opstå i forbindelse med anmodningen. Forordningen fastsætter 10 formularer, der gør det letter at udfylde anmodninger. Anmodninger udføres i overensstemmelse med lovgivningen i den anmodede medlemsstat. Anmodningen skal udføres senest 90 dage efter modtagelsen.

316. I drøftelser om forordning (EF) nr. 1206/2001 er det foreslået, at man anvender nye teknologier, herunder videokonferencer, for at gennemføre forordningen mere effektivt[113], og kompetente myndigheder kan f.eks. undersøge, om der findes faciliteter til videokonferencer, hvis de skal anvende forordningen.

---

[110] Yderligere oplysninger om Haagerkonventionen om bevisoptagelse i udlandet af 1970 findes på Haagerkonferencens websted under "Evidence Section".

[111] Yderligere oplysninger om forordning (EF) nr. 1206/2001 findes på webstedet for Det Europæiske Civilretlige Atlas: < http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/te_information_en.htm >. Det forventes, at disse oplysninger vil blive flyttet til den europæiske E-justice-portal på adressen: < https://e-justice.europa.eu/home.do >.

[112] Som anført ovenfor gælder forordningen mellem alle EU's medlemsstater med undtagelse af Danmark. Mellem Danmark og de øvrige medlemsstater gælder *Haagerkonventionen af 18. marts 1970 om bevisoptagelse i udlandet i sager om civile eller kommercielle spørgsmål*.

[113] *Rapport fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet og det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg af 5. december 2007 om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område* [KOM(2007) 769 endelig - Ikke offentliggjort i EUT].

E. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter)[114]

317. Forordning (EF) nr. 1393/2007 (om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000) søger at forbedre og lette overførslen af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager til forkyndelse mellem medlemsstaterne. Forordningen anvendes mellem alle EU-lande[115].

318. Forordning (EF) nr. 1393/2007 fastlægger forskellige midler til overførsel og forkyndelse af dokumenter: overførsel mellem fremsendende og modtagende instanser, overførsel via diplomatiske eller konsulære kanaler, forkyndelse pr. post og direkte forkyndelse.

319. De fremsendende instanser er kompetente ved den retslige og udenretslige overførsel af dokumenter, der skal forkyndes i et andet EU-land. De modtagende instanser er kompetente ved modtagelsen af retslige og udenretslige dokumenter fra en anden medlemsstat. Den centrale enhed har ansvaret for at forsyne de fremsendende instanser med oplysninger og for at søge løsninger på et hvilket som helst problem, der måtte opstå under overførslen af dokumenter, der skal forkyndes. Forordningen indfører syv forskellige formularer, som letter de procedurer, der gennemføres i henhold til forordningen.

XV. Vurdering af købekraftsparitet: grænseoverskridende regulering af underholdsbidrags størrelse

320. Når kompetente myndigheder anvender enten konventionen eller forordningen, vil de støde på spørgsmål om valutaomregning (især i forbindelse med fuldbyrdelsen af en afgørelse; se også kapitel 12, afsnit VI.5, i denne håndbog) og spørgsmål om regulering af størrelsen af udenlandske underholdsbidrag, som kræver en sammenligning af leveomkostningerne i forskellige stater, dvs. en sammenligning af købekraftspariteten (PPP) mellem lande. Dette kan tages i betragtning, når en afgørelse om underholdsbidrag træffes, ændres eller fuldbyrdes. De kompetente myndigheder skal undersøge den nationale praksis i denne henseende[116].

321. En række organisationer offentliggør og ajourfører tabeller med komparative købekraftspariteter.

- Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD): < http://stats.oecd.org/Index.aspx?datasetcode=SNA_TABLE4 >. I menuen "Transaction" vælges "PPPPC: Purchasing Power Parity for Private Consumption".
- Europa-Kommissionens Eurostat: < http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/purchasing_power_parities/data/database >. (Tabellen justeres efter brugerens behov).
- Verdensbanken: < http://data.worldbank.org/indicator/PA.NUS.PRVT.PP >.

[114] Yderligere oplysninger om forordning (EF) nr. 1393/2007 findes på webstedet for Det Europæiske Civilretlige Atlas: < http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/ds_information_en.htm >. Det forventes, at disse oplysninger vil blive flyttet til den europæiske E-justice-portal på adressen: < https://e-justice.europa.eu/home.do >.

[115] Dette omfatter Danmark, der har bekræftet, at man vil gennemføre forordningen gennem en erklæring (EUT L 331 af 10.12.2008, s. 21) baseret på en parallelaftale med EU.

[116] I [navn på stat] […].

Chapter 4 - Forordning (EF) nr. 4/2009: Direkte kompetenceregler

A. Indledning

322. I forordningen fastlægges direkte kompetencebestemmelser, som harmoniserer kompetencereglerne i sager om underholdsbidrag mellem EU's medlemsstater. De kompetente myndigheder i EU's medlemsstater skal udøve deres kompetence i sager om underholdsbidrag på grundlag af bestemmelserne om kompetence i forordningens kapitel II, dvs. når de behandler anmodninger eller direkte anmodninger om at få truffet en afgørelse eller ændring af afgørelser om underholdsbidrag i medfør af forordningen eller konventionen (se kapitel 10 og 11 i denne håndbog)[117]. Som følge af disse ensartede kompetenceregler er der ikke behov for at bekræfte kompetencen for den kompetente myndighed i afgørelsesstaten på tidspunktet for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelser truffet i medfør af forordningen (se kapitel 8 om anerkendelse, eksigibilitet og fuldbyrdelse i henhold til forordningen).

323. Inden forordningens kompetenceregler anvendes, skal de kompetente myndigheder først undersøge, om sagen om underholdsbidrag er omfattet af forordningens anvendelsesområde. Dette omfatter en vurdering af det materielle, geografiske og tidsmæssige anvendelsesområde (se kapitel 3, del I, i denne håndbog). Det skal bemærkes, at forordningens kompetenceregler finder universel geografisk anvendelse, for så vidt angår kompetente myndigheder inden for EU's medlemsstater. Det betyder, at forordningens kompetenceregler også gælder, hvis sagen om underholdsbidrag involverer en anden stat (herunder en anden stat, som er kontraherende stat i Haagerkonventionen af 2007), som ikke er en EU-medlemsstat.

324. I modsætning til forordningen, som indeholder direkte kompetenceregler, fastlægger konventionen kun "indirekte" kompetenceregler, nemlig i artikel 18 ("Begrænsning af sagsanlæg", som er omhandlet i beskrivelsen af forordningens artikel 8 nedenfor) og artikel 20 ("Grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse"). Det betyder, at den kompetente myndigheds kompetence i afgørelsesstaten skal bekræftes på tidspunktet for anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til konventionen. Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen kræver, at den kompetente myndigheds kompetence i afgørelsesstaten opfylder et af de grundlag for kompetence, der er anført i konventionens artikel 20. På den anden side er kompetencereglerne i forbindelse med fastlæggelse eller ændring af en afgørelse i henhold til konventionen underlagt den gældende nationale lovgivning, for så vidt angår kompetente myndigheder i stater, der ikke er EU-medlemsstater.

325. Dette kapitel omhandler forordningens kompetenceregler og fremhæver de tilfælde, hvor disse regler afspejler konventionens indirekte kompetenceregler[118]. I fodnoterne i kapitlet anføres de tilfælde, hvor forordningens bestemmelser svarer til bestemmelserne i andre europæiske privatretlige instrumenter.

---

[117] Det skal bemærkes, at forordningens kompetenceregler generelt ikke omhandler spørgsmål om territorial kompetence *inden for* en medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse. Sådanne spørgsmål afgøres i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning. Bemærk også, at anmodninger eller direkte anmodninger, der fremsættes i henhold til konventionen eller forordningen, og som vedrører anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelser, som beskrevet i kapitel 7, 8 og 9, ikke kræver, at de kompetente myndigheder foretager en analyse af kompetenceområdet, da sådanne anmodninger eller direkte anmodninger kun har betydning for anerkendelsen og/eller fuldbyrdelsen af en eksisterende udenlandsk afgørelse.

[118] Konventionens bestemmelser er ikke regler om direkte kompetence, men de kompetente myndigheder kan i praksis have dem i baghovedet, når de træffer en afgørelse eller ændrer en afgørelse om underholdsbidrag, der skal anerkendes og/eller fuldbyrdes i en anden stat, der er kontraherende part i konventionen. De skal også være opmærksomme på, om den stat, hvor afgørelsen skal anerkendes/fuldbyrdes, har taget et forbehold i henhold til konventionens artikel 20. Se også kapitel 7 om modtagne anmodninger og direkte anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til Haagerkonventionen af 2007.

B. Forordningens artikel 3[119]: Generelle bestemmelser

326. Forordningens artikel 3, litra a) og b), giver kompetence til retten på det sted, hvor sagsøgte har sin sædvanlige bopæl, eller hvor den bidragsberettigede har sin sædvanlige bopæl. Disse bestemmelser svarer til den indirekte bestemmelse i konventionens artikel 20, stk. 1, litra a) og c), som fastlægger grundlaget for anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse i henhold til konventionen[120].

327. I henhold til forordningens artikel 3, litra c) og d), har en ret i en medlemsstat kompetence, hvis den i henhold til den nationale lovgivning har kompetence til at påkende en sag vedrørende en persons retlige status eller vedrørende forældreansvar[121], når anmodningen om underhold er accessorisk i forhold til denne sag, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet. Disse kompetenceregler i forordningen er relateret til de indirekte kompetenceregler i konventionens artikel 20, stk. 1, litra f[122].

328. Grundlagene for kompetence i forordningens artikel 3 er ikke opstillet hierarkisk, og en anmodende person kan derfor vælge mellem dem.

C. Forordningens artikel 4: Valg af værneting[123]

329. Ifølge forordningens artikel 4 kan parter indgå aftaler om valg af værneting for at en ret eller retterne i en medlemsstat[124]. Der fastlægges dog begrænsninger for sådanne aftaler i forordningen. For det første er tvister vedrørende underholdsbidrag til børn under 18 år undtaget (artikel 4, stk. 3). For det andet skal der ifølge forordningen være en relevant forbindelse til den eller de udpegede retter (artikel 4, stk. 1). Den eller de udpegede retter skal være i en medlemsstat: hvor en af parterne har sit sædvanlige opholdssted (artikel 4, stk. 1, litra a)); hvis nationalitet en af parterne har (artikel 4, stk. 1, litra b)); eller med hensyn til underholdspligt mellem ægtefæller eller tidligere ægtefæller, den ret, der er kompetent til at afgøre en tvist i ægteskabssager (artikel 4, stk. 1, litra c), nr. i)), eller den medlemsstat, på hvis område de havde deres sidste fælles sædvanlige opholdssted i en periode på mindst ét år (artikel 4, stk. 1, litra c), nr. ii)). Ovennævnte betingelser skal være opfyldt på tidspunktet for indgåelsen af aftalen om værneting eller anlæggelsen af sagen.

330. Aftaler om værneting, som giver enekompetence til en ret i et tredjeland, og som er indgået i henhold til Luganokonventionen (*konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet den 30. oktober 2007 i Lugano*), godkendes i henhold til forordningens artikel 4, stk. 4, hvis de ikke vedrører underholdsbidrag til børn under 18 år.

---

[119] Forordningens artikel 3, litra a), svarer til artikel 2 i forordning (EF) nr. 44/2001. Forordningens artikel 3, litra b) og c), svarer til artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 44/2001. Forordningens artikel 3, litra d), er en ny bestemmelse uden præcedens. Det bemærkes, at forordningens artikel 3, i modsætning til forordning (EF) nr. 44/2001, kun anvender udtrykket "sædvanlig bopæl", som har en selvstændig betydning (og som ikke defineres i forordningen), og ikke anvender udtrykket "bopæl", som anvendes i forordning (EF) nr. 44/2001.

[120] I konventionen anføres det yderligere, at sagsøgte og den bidragsberettigede skulle have deres sædvanlige opholdssted i afgørelsesstaten, "da sagen blev anlagt". En kontraherende stat kan dog tage forbehold for konventionens artikel 20, stk. 1, litra c), i medfør af artikel 20, stk. 2.

[121] Med hensyn til forordningens artikel 3, litra d), skal det bemærkes, at der også kan etableres kompetence for kompetente myndigheder, som er kompetente i henhold tilforordning (EF) nr. 2201/2003, hvis der er tale om en sag om underholdsbidrag, der er accessorisk i forhold til sagen vedrørende forældreansvar.

[122] En kontraherende stat kan dog tage forbehold for konventionens artikel 20, stk. 1, litra c), i medfør af artikel 20, stk. 2.

[123] Forordningens artikel 4 svarer til artikel 23 i forordning (EF) nr. 44/2001, dog med visse ændringer af de tidligere regler. I den nye forordning fastlægges der nye begrænsninger for aftaler om valg af værneting mellem parter i sager om underholdsbidrag, som ikke var begrænset i henhold til forordning (EF) nr. 44/2001.

[124] Det skal bemærkes, at forordningen i modsætning til forordning (EF) nr. 44/2001 (artikel 23, stk. 1) ikke kræver, at en af parterne skal have bopæl i en medlemsstat for at indgå en aftale om værneting.

331. I forordningens artikel 4, stk. 2, fastlægges det, at aftaler skal være "indgået skriftligt", hvilket omfatter "enhver elektronisk meddelelse, som varigt dokumenterer aftalen om værneting"[125].

332. Konventionens artikel 18, stk. 2, litra a), og artikel 20, stk. 1, litra e)[126], henviser begge til skriftlige aftaler mellem parter om kompetence, medmindre der er tale om "tvister vedrørende underholdspligt for børn".

D. Forordningens artikel 5: Kompetence baseret på sagsøgtes fremmøde[127]

333. Ifølge forordningens artikel 5 bliver en ret i en medlemsstat kompetent, "når sagsøgte giver møde for den", medmindre sagsøgte giver møde for at bestride rettens kompetence". Dette afspejler den indirekte kompetenceregel i konventionens artikel 20, stk. 1, litra b).

E. Forordningens artikel 6: Subsidiær kompetence[128]

334. I forordningens artikel 6 fastlægges følgende: "Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 3-5, og ingen ret i en stat, der er part i Luganokonventionen, er kompetent i medfør af denne konvention, er retterne i den medlemsstat, hvis nationalitet begge parter[129] har, kompetente".

335. En kompetent myndighed skal også på eget initiativ i medfør af artikel 6 undersøge, om en anden ret har kompetence i henhold til forordningens artikel 3, 4 eller 5.

336. Den indirekte kompetenceregel i konventionens artikel 20, stk. 1, litra f), udelukker specifikt kompetence alene på grundlag af en af parternes nationalitet (i sager vedrørende retlig status eller forældreansvar), men omhandler ikke kompetence baseret på begge parters fælles nationalitet[130].

F. Forordningens artikel 7: Forum necessitatis

337. Ved forordningens artikel 7 fastlægges endnu et særligt grundlag for kompetence: "Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 3-6, kan et medlemsstats retter i undtagelsestilfælde påkende tvisten, hvis en sag ikke med rimelighed kan anlægges eller føres eller viser sig umulig[131] at føre i et tredjeland, som tvisten er nært knyttet til. Tvisten skal have en tilstrækkelig tilknytning til den

---

[125] Artikel 23, stk. 1, litra a), og artikel 23 i forordning (EF) nr. 44/2001 anvender grundlæggende parallelle udtryk for, hvad der udgør en skriftlig aftale.

[126] En kontraherende stat kan dog tage forbehold for konventionens artikel 20, stk. 1, litra e), i medfør af artikel 20, stk. 2.

[127] Forordningens artikel 5 svarer til artikel 24 i forordning (EF) nr. 44/2001.

[128] Forordningens artikel 6 modsvares ikke af en parallel bestemmelse i forordning (EF) nr. 44/2001.

[129] Det skal bemærkes, at det i artikel 6 ikke anføres, at partens eller parternes nationalitet skal kontrolleres eller fastlægges som reel (f.eks. inden for bestemte områder, hvis en part har dobbelt statsborgerskab), inden denne kompetenceregel finder anvendelse.

[130] Fordi begge parters fælles nationalitet ikke nævnes i konventionens artikel 20, som opregner grundlagene for anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse, kan denne mere omfattende tildeling af kompetence i forordningen skabe problemer i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der træffes på dette kompetencegrundlag i en anden stat, der er kontraherende stat i konventionen. De kompetente myndigheder bør være opmærksomme på dette, hvis det er hensigten, at den afgørelse, de træffer eller ændrer, skal anerkendes og/eller fuldbyrdes i en kontraherende stat i konventionen, hvor forordningen ikke finder anvendelse.

[131] I eksempelvis Nederlandene kan en nederlandsk ret erklære sig for kompetent i henhold til artikel 9, litra b), i den nederlandske civile retsplejelov, hvis en retssag ikke kan gennemføres uden for Nederlandene. Ifølge retspraksis forstås ved udtrykket "umulig at føre" umulig at føre som følge af faktiske forhold (f.eks. borgerkrig eller naturkatastrofe) og som følge af juridiske forhold (f.eks. med hensyn til diskriminerende love over for bestemte etniske grupper).

medlemsstat, hvor den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende". Der er ingen tilsvarende indirekte kompetenceregel i konventionen[132].

338. Når dommere er kompetente i henhold til forordningens artikel 7, skal de undersøge to forhold i henhold til artiklen: for det første, om sagen kan anlægges eller føres i et tredjeland, som tvisten er nært knyttet til, og for det andet, om tvisten har en "tilstrækkelig tilknytning" til den medlemsstat, hvor den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende.

G. Forordningens artikel 8: Begrænsning af sagsanlæg

339. Forordningens artikel 8, "Begrænsning af sagsanlæg", er med få ændringer i det væsentlige identisk med konventionens artikel 18, som har samme titel. Ifølge forordningens artikel 8 finder dens bestemmelser også anvendelse, når en retsafgørelse "er truffet i en medlemsstat eller en stat, som er kontraherende part i Haagerkonventionen af 2007".

340. I artiklens stk. 1 fastlægges det som hovedregel, at en bidragsberettiget, så længe denne har sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat, hvor forordningens finder anvendelse, eller i en kontraherende stat i konventionen, hvor en afgørelse er truffet, ikke kan anlægge sag med henblik på en ny eller ændret retsafgørelse i en anden medlemsstat. Den parallelle bestemmelse i konventionen er artikel 18, stk. 1.

341. Forordningens artikel 8, stk. 2, som er parallel med konventionens artikel 18, stk. 2, fastlægger fire undtagelser til hovedreglen.

342. Begrænsningen af sagsanlæg finder for det første ikke anvendelse, hvis parterne har aftalt, at retterne i denne anden medlemsstat skal være kompetente, i overensstemmelse med forordningens artikel 4, som definerer betingelserne for aftaler om værneting mellem parter (se ovenfor)[133]. Begrænsningen finder for det andet ikke anvendelse, hvis den bidragsberettigede anerkender, at retterne i denne anden medlemsstat er kompetente, i overensstemmelse med forordningens artikel 5 (se ovenfor)[134]. For det tredje finder den ikke anvendelse, hvis den kompetente myndighed i domsstaten, som er kontraherende part i konventionen, ikke kan eller nægter at erklære sig kompetent til at ændre retsafgørelsen eller træffe en ny retsafgørelse[135]. Og endelig finder den ikke anvendelse, hvis den retsafgørelse, der er truffet i domsstaten, som er kontraherende part i konventionen, ikke kan anerkendes eller erklæres for eksigibel i den medlemsstat, hvor der påtænkes anlagt sag[136].

---

[132] Dette grundlag for kompetence kan derfor også skabe problemer for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af afgørelser, der er truffet i en EU-medlemsstat på grundlag af denne kompetence, i stater, der er kontraherende stater i konventionen, hvis "en tilstrækkelig tilknytning" til den ret, ved hvilken sagen er anlagt, som anført i bestemmelsen, ikke overlapper et af de grundlag for kompetence for anerkendelse og fuldbyrdelse, der er nævnt i konventionens artikel 20. De kompetente myndigheder bør være opmærksomme på dette, hvis det er hensigten, at den afgørelse, de træffer eller ændrer, skal anerkendes og/eller fuldbyrdes i en kontraherende stat i konventionen, hvor forordningen ikke finder anvendelse.

[133] I konventionens parallelle artikel 18, stk. 2, litra a), udtrykkes undtagelsen i henhold til konventionen på følgende måde: "hvis parterne skriftligt har aftalt, at anden kontraherende stat har kompetence, dog ikke i tvister vedrørende underholdspligt for børn".

[134] I konventionens parallelle artikel 18, stk. 2, litra b), udtrykkes undtagelsen i henhold til konventionen på følgende måde: "hvis den bidragsberettigede anerkender denne anden stats kompetence enten udtrykkeligt eller ved, ved først givne lejlighed, at tage stilling til sagens realiteter uden at bestride kompetencen".

[135] I konventionens parallelle artikel 18, stk. 2, litra c), udtrykkes undtagelsen i henhold til konventionen på følgende måde: "hvis den kompetente myndighed i afgørelsesstaten ikke kan eller nægter at erklære sig kompetent til at ændre afgørelsen eller træffe en ny afgørelse".

[136] I konventionens parallelle artikel 18, stk. 2, litra d), udtrykkes undtagelsen i henhold til konventionen på følgende måde: "hvis den afgørelse, der er truffet i afgørelsesstaten, ikke kan anerkendes eller erklæres for eksigibel i den kontraherende stat, hvor der påtænkes anlagt sag med henblik på at få truffet en ny eller ændret afgørelse".

H. Forordningens artikel 9[137]: En sags anlæggelse ved retten

343. Forordningens artikel 9 fastlægger, hvornår en sag anses for anlagt ved en ret i henhold til forordningen, nemlig på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, eller hvor dette dokument modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen[138].

I. Forordningens artikel 10: Prøvelse af kompetencen[139]

344. I henhold til forordningens artikel 10 skal en ret, hvor en sag, som den pågældende ret ikke har kompetence til at påkende, erklære "sig på embeds vegne inkompetent"[140].

J. Forordningens artikel 11: Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse[141]

345. Ifølge forordningens artikel 11, stk. 1, kan en sag, der er anlagt i en anden medlemsstat (som har den fornødne kompetence) end den medlemsstat, hvor en sagsøgt har sit sædvanlige opholdssted, og hvor sagsøgte ikke giver møde, udsættes for at give sagsøgte passende varsel og mulighed for at modtage de fornødne dokumenter i så god tid, at han kan varetage sine interesser under sagen eller sikre, at alle fornødne foranstaltninger træffes. I artikel 11, stk. 2 og 3, fastlægges der alternative bestemmelser, hvis dokumenter skal fremsendes i henhold til forordning (EF) nr. 1393/2007 (*Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager)*) eller *Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile og kommercielle spørgsmål*. Se kapitel 3, del II, afsnit IX, for flere oplysninger om forkyndelse af dokumenter i udlandet.

346. Konventionen indeholder ingen bestemmelser, der gør det muligt at udsætte en sag under i ovennævnte omstændigheder, men konventionens artikel 22, litra e), giver dog mulighed for at nægte anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse, hvis sagsøgte "hverken har givet møde eller været repræsenteret", og denne ikke er blevet behørigt underrettet og ikke har haft mulighed for at udtale sig eller for at gøre indsigelse mod eller appellere afgørelsen.

K. Forordningens artikel 12:[142] Litispendens og artikel 13[143]: Indbyrdes sammenhængende krav

347. Forordningens artikel 12 omhandler litispendens (krav, der har "samme genstand" mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater), og forordningens artikel 13 omhandler "indbyrdes sammenhængende krav" ("krav, der er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig"), som verserer for retter i forskellige medlemsstater. Reglen om "domstolen, hvor sagen først er anlagt" anvendes i begge bestemmelser.

---

[137] Forordningens artikel 9 svarer til artikel 30 i forordning (EF) nr. 44/2001 og artikel 16 i forordning (EF) nr. 2201/2003.
[138] Der er ingen tilsvarende bestemmelse i konventionen.
[139] Forordningens artikel 10 svarer til artikel 17 i forordning (EF) nr. 2201/2003.
[140] Der er ingen tilsvarende bestemmelse i konventionen.
[141] Forordningens artikel 11 svarer til artikel 18 i forordning (EF) nr. 2201/2003.
[142] Forordningens artikel svarer til artikel 27 i forordning (EF) nr. 44/2001 og artikel 21 i *Bruxelleskonventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager* (herefter "Bruxelleskonventionen").
[143] Forordningens artikel 13 svarer til artikel 28 i forordning (EF) nr. 44/2001.

348. Konventionen indeholder en bestemmelse (artikel 22, litra c)) om "Grunde til nægtelse af anerkendelse og fuldbyrdelse", som vedrører litispendens. Anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse kan nægtes, hvis "der verserer en sag mellem de samme parter i en tvist om samme genstand og på samme grundlag ved en myndighed i den anmodede stat, og denne sag blev indledt først".

L. Forordningens artikel 14[144]: Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

349. Forordningens artikel 14 omhandler specifikt anmodninger i medlemsstater om anvendelse af sådanne foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som er fastsat i den pågældende medlemsstats lov, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet[145]. Se også kapitel 3, del II, afsnit VIII, i denne håndbog for yderligere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger.

350. Konventionen indeholder ingen parallel bestemmelse til forordningens artikel 14, men omhandler dog sådanne anmodninger, der kan fremsættes via centralmyndigheder. I henhold til konventionens artikel 6, stk. 2, litra i), har centralmyndigheder, for så vidt angår anmodninger omhandlet i konventionen til opgave at "at anlægge eller lette anlæggelsen af sager med henblik på at opnå nødvendige foreløbige foranstaltninger af territorial art, som har til formål at sikre resultatet af en verserende anmodning om underholdsbidrag". Konventionens artikel 7, stk. 1, (Anmodninger om særlige foranstaltninger) giver endvidere centralmyndigheder beføjelse til at fremsætte anmodninger for en anden centralmyndighed, herunder om foreløbige foranstaltninger i medfør af artikel 6, stk. 2, litra i), når der ikke verserer en anmodning ifølge konventionen. Konventionens artikel 7, stk. 2, fastlægger videre, at centralmyndigheder kan iværksætte særlige foranstaltninger (herunder anmode om de fornødne særlige foranstaltninger) efter anmodning fra en anden centralmyndighed i forbindelse med en verserende sag, når sagen har et internationalt element.

---

[144] Forordningens artikel 14 svarer til artikel 31 i forordning (EF) nr. 44/2001 og artikel 24 i Bruxelleskonventionen.

[145] Forordningen fastlægger ikke, hvilken lov der finder anvendelse på foreløbige foranstaltninger. Der er heller ikke klart, om anvendelsesområdet for Haagerprotokollen af 2007 (se kapitel 5) i henhold til dens artikel 11 omfatter foreløbige foranstaltninger. Nogle stater lader det være op til retterne at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på foreløbige foranstaltninger.

Chapter 5 - Lovvalg i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

A. Lovvalg ifølge Haagerkonventionen af 2007 og Haagerprotokollen af 2007

351. Selve Haagerkonventionen indeholder ingen omfattende regler om lovvalg. *Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt* ("Haagerprotokollen") er et selvstændigt internationalt instrument, der er beslægtet og foreneligt med Haagerkonventionen af 2007, eftersom de to instrumenter blev forhandlet og vedtaget samtidig. Kontraherende stater i konventionen opfordres til også at blive part i protokollen. Enhver stat kan dog blive part i protokollen. Protokollens status med hensyn til kontraherende stater kan ses på Haagerkonferencens websted for international privatret på < www.hcch.net > under "Conventions", derefter "Convention 39" og derefter "Status table" eller under "Child Support / Maintenance Section".

352. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder, der behandler internationale sager om underholdspligt, skal først undersøge, om deres stat er part i protokollen[146]. Hvis det er tilfældet, afgør protokollen, hvilken lov der finder anvendelse på sager om underholdspligt, hvis der er tale om anmodninger eller direkte anmodninger i medfør af konventionen om at få truffet afgørelser om underholdsbidrag (se kapitel 10) og om ændring af afgørelser om underholdsbidrag (se kapitel 11). Anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i henhold til konventionen er generelt ikke omfattet af protokollens bestemmelser, da spørgsmål om lovvalg afgøres af afgørelsesstaten [147]. Hvis din stat ikke er kontraherende stat i protokollen eller en stat, hvor protokollen finder anvendelse (se afsnit B i dette kapitel), finder den lov, der gælder for domstolslandet (dvs. den anmodede stat), herunder dens internationale privatretlige regler, anvendelse på afgørelser om underholdsbidrag.

353. Det understreges dog, at konventionen indeholder en række specifikke regler om lovvalg vedrørende: a) et offentligt organs ret til at handle for en bidragsberettiget eller søge godtgørelse af ydelser ydet til den bidragsberettigede (artikel 36, stk. 2); b) varigheden af underholdspligten og forældelsesfristen for fuldbyrdelse af restancer (artikel 32, stk. 4 og 5); og c) et barns ret til underhold under særlige omstændigheder (artikel 20, stk. 5).

354. En oversigt over protokollens bestemmelser findes i afsnit C nedenfor.

355. Kompetente myndigheder skal også være opmærksomme på, at ældre Haagerkonventioner vedrørende lovvalg i forbindelse med underholdspligt kan være gældende i deres stat, selv om Haagerprotokollen ikke er gældende[148].

B. Lovvalg ifølge forordning (EF) nr. 4/2009 og Haagerprotokollen af 2007

356. Ved *Rådets afgørelse af 30. november 2009 om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt (2009/941/EC)* godkendte Rådet for Det Europæiske

---

[146] Protokollen [finder] [finder ikke] anvendelse i [navn på stat]. Se også afsnit B i dette kapitel.

[147] Protokollen kan naturligvis anvendes i afgørelsesstaten. Se også konventionens artikel 32, stk. 4 og 5, som omhandler spørgsmål om gældende lov i forbindelse med fuldbyrdelse under konventionen.

[148] *Haagerkonventionen af 24. oktober 1956 om, hvilken lov der finder på underholdspligt over for børn* og *Haagerkonventionen af 2. oktober 1973 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt*(herefter "konventionen af 1973"). Status for disse instrumenter med hensyn til kontraherende stater kan ses på Haagerkonferencens websted < www.hcch.net > under "Conventions", derefter "Convention 8" eller "Convention 24" og derefter "Status table".

Fællesskab (som det var på daværende tidspunkt) protokollen på vegne af Det Europæiske Fællesskab med undtagelse af Danmark og Det Forenede Kongerige[149].

357. Protokollen finder anvendelse i de deltagende EU-medlemsstater, [herunder] [navn på stat], pr. 18. juni 2011[150]. Protokollen har tilbagevirkende kraft og gælder for krav om underholdsbidrag fremsat i medlemsstaterne inden anvendelsesdatoen for protokollen[151].

358. Forordningens artikel 15 (kapitel III) er forordningens primære artikel vedrørende lovvalg og bestemmer, at den lov, der skal anvendes på underholdspligt, skal fastlægges i overensstemmelse med Haagerprotokollen af 2007 i de medlemsstater, der er bundet af dette instrument[152].

359. Som beskrevet i detaljer i kapitel 8 i denne håndbog finder bestemmelserne om afskaffelse af eksekvaturproceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse of udenlandske afgørelser anvendelse mellem de EU-medlemsstater, der er bundet af protokollen (alle medlemsstater med undtagelse af Det Forenede Kongerige og Danmark), i medfør af forordningens kapitel IV, afdeling 1.

C. Anvendelse af protokollen og sammendrag af dens bestemmelser

360. Protokollens væsentligste bestemmelser er opsummeret i det følgende. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder bør se protokollens tekst og den forklarende rapport til protokollen for mere detaljerede oplysninger. Den forklarende rapport findes på Haagerkonferencens websted for international privatret på < www.hcch.net > under "Conventions", derefter "Convention 39" og derefter "HCCH Publications."

1. Universel anvendelse

361. Protokollen er i modsætning til Haagerkonventionen af 2007, som kun gælder for forhold mellem kontraherende stater, baseret på erga omnes-princippet[153]. Det betyder, at kompetente myndigheder anvender dens regler i en kontraherende stat i protokollen eller i stater, hvor protokollen finder anvendelse, selv om den gældende lov er loven i en stat, som ikke er part i protokollen[154]. I praksis betyder erga omnes-princippet, at protokollen kan være til gavn for mange bidragsberettigede, der har bopæl i stater, der ikke er part i protokollen. En bidragsberettiget, der har sit opholdssted i en stat, hvor protokollen ikke finder anvendelse, og som anlægger en sag i en stat, hvor protokollen finder anvendelse (f.eks. i den stat, hvor den bidragspligtige har sin bopæl), vil få gavn af en ensartet anvendelse af protokollens regler til fordel for den bidragsberettigede.

2. Protokollens anvendelsesområde

362. Underholdspligt som fastlagt i protokollen har et bredere anvendelsesområde end underholdspligt i henhold til Haagerkonventionen af 2007, og i protokollen fastlægges den lov, der finder anvendelse på underholdspligt baseret på familieforhold uden

---

[149] Se betragtning 11 og 12 samt artikel 3 i *Rådets afgørelse af 30. november 2009 om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af Haagerprotokollen af 23. november 2007 om, hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt (2009/941/EC)*. I betragtning 5 i Rådets afgørelse erklæres det, at "Fællesskabet har enekompetence på alle de områder, der er reguleret af protokollen".

[150] Ibid., artikel 4.

[151] Ibid., artikel 5.

[152] Ved forordningens artikel 15 gøres protokollen således til en del af den europæiske lovgivning. En kompetent myndighed, der anvender protokollen, kan således indgive en anmodning om en præjudiciel afgørelse til EU-Domstolen.

[153] Protokollens artikel 2.

[154] For stater, der er kontraherende stater i både konventionen af 1973 og protokollen, kan der opstå sammenfald mellem de to instrumenter, hvad angår deres forhold til andre kontraherende stater i konventionen af 1973, som ikke er part i Haagerprotokollen af 2007. Japan, Tyrkiet og Schweiz er f.eks. kontraherende stater i konventionen af 1973, men endnu ikke part i protokollen, og der kan derfor være tvivl om, hvorvidt de universelle regler om lovvalg i den nye protokol eller konventionen af 1973 finder anvendelse i sager, der involverer disse stater. Meningerne om dette er delte i den akademiske litteratur. Se drøftelsen i den forklarende rapport til protokollen, afsnit 194-197. [Navn på stat] [er] [er ikke] part i konventionen af 1973.

mulighed for forbehold[155]. Dens anvendelsesområde omfatter enhver underholdspligt, der følger af ethvert familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab[156]– et anvendelsesområde, der svarer til forordningens. Protokollen definerer ikke "familieforhold" eller andre termer. Når disse termer og protokollen fortolkes, skal de kompetente myndigheder tage hensyn til protokollens internationale karakter og behovet for at fremme dens ensartede anvendelse[157].

363. Protokollen omfatter en særlig indsigelsesregel, som har til formål at afhjælpe dens brede anvendelsesområde[158]. En bidragspligtig kan bestride et krav fra den bistandsberettigede med den begrundelse, at der ikke består en sådan underholdspligt både efter loven i den stat, hvor den bidragspligtige har sit sædvanlige opholdssted, og efter loven i den stat, hvis nationalitet begge parter har, hvis en sådan findes. Denne indsigelsesregel gælder i alle andre tilfælde af underholdspligt end dem, der følger af et forældre-barn-forhold over for et barn, eller mellem ægtefæller eller tidligere ægtefæller.

364. Endelig kan anvendelsen af den lov, der er udpeget efter protokollen, "afvises, i det omfang dens virkninger åbenbart ville stride mod de grundlæggende retsprincipper (ordre public) i domstolslandet"[159].

3. Anvendelsesområdet for den lov, der finder anvendelse

365. Protokollen indeholder en ikke-udtømmende liste over forhold, der afgøres af den lov, som finder anvendelse: hvorvidt, i hvilket omfang og fra hvem den bidragsberettigede kan kræve underholdsbidrag; i hvilket omfang den bidragsberettigede kan kræve underholdsbidrag med tilbagevirkende kraft; på hvilket grundlag underholdsbidragets størrelse beregnes og indekseres; hvem der er berettiget til at anlægge sag om underholdspligt undtagen med hensyn til spørgsmål vedrørende retsevne og repræsentation i sagen; forældelsesfrister eller frister for anden rettighedsfortabelse; omfanget af en bidragspligtig persons forpligtelse, når et offentligt organ anmoder om godtgørelse af ydelser, der er udbetalt til en bidragsberettiget i stedet for underholdsbidrag[160].

4. Generel lovvalgsregel

366. Som hovedregel anvendes i henhold til protokollen loven i den stat, hvor den bidragsberettigede har sit sædvanlige opholdssted[161]. Denne generelle regel har den fordel, at den gør det muligt at fastlægge eksistensen og størrelsen af underholdspligten på grundlag af de juridiske og faktiske sociale forhold i det land, hvor den bidragsberettigede bor, at den sikrer ligebehandling af bidragsberettigede, der bor i det samme land, og at den udpegede lov ofte falder sammen med domstolslandets lov.

5. Særlige regler til fordel for visse bidragsberettigede

367. Protokollen indeholder en række subsidiære lovvalgsregler baseret på kaskadeprincippet, der har til formål at begunstige bestemte bidragsberettigede[162]. Disse særlige regler er udformet på grundlag af princippet om favor creditoris for at sikre, at den bidragsberettigede har størst mulig chance for at opnå underholdsbidrag.

368. Bidragsberettigede, der begunstiges af disse særlige regler, omfatter: a) børn, som har ret til underholdsbidrag fra deres forældre (uanset barnets alder); b) enhver person under 21 år, som har ret til underholdsbidrag fra andre personer end deres forældre (bortset fra underholdspligt, der opstår mellem ægtefæller, tidligere ægtefæller eller

[155] Protokollens artikel 27.
[156] Protokollens artikel 1, stk. 1.
[157] Protokollens artikel 20.
[158] Protokollens artikel 6.
[159] Protokollens artikel 13.
[160] Protokollens artikel 11.
[161] Protokollens artikel 3.
[162] Protokollens artikel 4.

personer, hvis ægteskab er blevet erklæret ugyldigt); og c) forældre, der har ret til underholdsbidrag fra deres børn[163].

369. Hvis en bidragsberettiget i en af ovennævnte kategorier ikke kan opnå underholdsbidrag fra den bidragspligtige i medfør af den lov, som er udpeget i henhold til den generelle regel, finder domstolslandets lov anvendelse ifølge protokollen[164]. Hvis en sådan bidragsberettiget indbringer sagen for den kompetente myndighed i den stat, på hvis område den bidragspligtige har sit sædvanlige opholdssted, finder dette lands lov anvendelse, medmindre den bidragsberettigede i medfør af denne lov ikke kan opnå underholdsbidrag fra den bidragspligtige. I det tilfælde finder loven i den stat, på hvis område den bistandsberettigede har sit sædvanlige opholdssted, dog anvendelse[165]. Hvis den bidragsberettigede i medfør af den generelle regel eller de supplerende regler ikke kan opnå underholdsbidrag fra den bidragspligtige, fastlægger protokollen endelig, at loven i den stat, som de begge er statsborgere i, finder anvendelse, hvis en sådan findes[166].

6. Særlig regel for ægtefæller og tidligere ægtefæller

370. Protokollen omfatter en særlig regel for underholdspligt mellem ægtefæller, tidligere ægtefæller eller personer, hvis ægteskab er blevet erklæret ugyldigt[167]. Som en undtagelse til den tidligere gældende regel i forbindelse med skilsmisse i artikel 8 i konventionen af 1973[168] finder loven i den stat, på hvis område den bidragspligtige har sit sædvanlige opholdssted, anvendelse, dog med forbehold af en undtagelsesklausul.

371. En af parterne kan gøre indsigelse mod anvendelsen af loven i den stat, hvor den bidragsberettigede har sit sædvanlige opholdssted. Hvis det sker, skal den ret eller myndighed, sagen er forelagt, undersøge, om ægteskabet har en nærmere tilknytning til en anden lov end loven for den bidragsberettigedes sædvanlige opholdssted, f.eks. ægtefællernes sidste fælles sædvanlige opholdssted eller bopæl, deres nationaliteter, det sted, hvor de indgik ægteskab, og stedet for deres separation eller skilsmisse. Ifølge protokollen skal navnlig staten for ægtefællernes sidste fælles sædvanlige opholdssted tages i betragtning i en sådan undersøgelse[169].

7. Parternes lovvalg

372. Protokollen indeholder nye elementer, der sikrer parternes mulighed for med visse begrænsninger at vælge den lov, der skal finde anvendelse på underholdspligt.

373. Parterne kan for det første indgå aftale om at udpege domstolsstatens lov som den lov, der skal finde anvendelse på underholdspligten[170]. Denne bestemmelse gælder kun, når en bidragsberettiget har anlagt eller påtænker at anlægge en sag om underholdsbidrag ved en bestemt ret eller myndighed.

374. Dernæst kan parterne indgå aftale om at udpege den lov, der til enhver tid skal finde anvendelse på en underholdspligt, herunder inden en tvist opstår, og under en sag, indtil det tidspunkt, hvor de vælger at ophæve eller ændre deres aftale[171]. Parterne kan kun udpege loven i en stat, i hvilken en af parterne er statsborger, loven i den stat, på hvis område en af parterne har sit sædvanlige opholdssted, eller den lov, som ifølge parternes valg eller rent faktisk finder anvendelse på deres formueforhold eller deres skilsmisse eller separation[172].

---

[163] Protokollens artikel 4, stk. 1.
[164] Protokollens artikel 4, stk. 2.
[165] Protokollens artikel 4, stk. 3.
[166] Protokollens artikel 4, stk. 4.
[167] Protokollens artikel 5.
[168] Se note 148 ovenfor.
[169] Protokollens artikel 5.
[170] Protokollens artikel 7.
[171] Protokollens artikel 8.
[172] Protokollens artikel 8, stk. 1.

375. For at beskytte den bidragsberettigede er sådanne generelle aftaler underlagt vigtige begrænsninger. Aftaler om lovvalg vedrørende underholdspligt, der vedrører en person på under 18 år eller en voksen, der på grund af svækkede eller utilstrækkelige åndsevner ikke er i stand til at varetage sine interesser, er forbudt[173].

376. Parternes lovvalg er også underlagt begrænsninger, hvis det har betydning for den bidragsberettigedes mulighed for at give afkald på sin ret til underholdsbidrag[174]. Loven i den stat, på hvis område den bistandsberettigede havde sit sædvanlige opholdssted på tidspunktet for udpegelsen for den lov, der finder anvendelse, regulerer spørgsmålet om, hvorvidt den bistandsberettigede kan give afkald på sin ret til underholdsbidrag, og betingelserne herfor.

377. I henhold til protokollen skal parterne i en aftale om lovvalg være "fuldt informeret om og klar over konsekvenserne af deres valg". Ellers kan den ret eller myndighed, sagen er forelagt, tilsidesætte anvendelsen af den udpegede lov, hvis dens anvendelse "ville føre til klart uretfærdige eller urimelige konsekvenser for en af parterne"[175].

8. Offentlige organer

378. Et offentligt organs ret til at kræve tilbagebetaling af en ydelse, der er udbetalt til den bidragsberettigede i stedet for underholdsbidrag, reguleres i henhold til protokollen af den lov, der gælder for vedkommende organ[176].

9. Fastsættelse af underholdsbidragets størrelse

379. Endelig indeholder protokollen en materiel regel[177], der skal anvendes af myndighederne i en kontraherende stat eller en stat, hvor protokollen finder anvendelse, uanset om den lov, der finder anvendelse, er udenlandsk lov eller domstolsstatens lov. Ifølge denne regel skal den bidragsberettigedes behov og den bidragspligtiges midler samt enhver kompensation, der er tildelt den bidragsberettigede i stedet for periodiske underholdsbidrag (dvs. et engangsbeløb), tages i betragtning ved fastsættelsen af underholdsbidragets størrelse, selv om den lov, der skal anvendes, bestemmer andet.

[173] Protokollens artikel 8, stk. 3.
[174] Protokollens artikel 8, stk. 4.
[175] Protokollens artikel 8, stk. 5.
[176] Protokollens artikel 10.
[177] Protokollens artikel 14.

Chapter 6 - Adgang til og undersøgelse af udenlandsk lov

A. Indledning

380. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder, der behandler internationale sager om underholdspligt i henhold til konventionen eller forordningen, skal nogle gange undersøge og/eller anvende udenlandsk lov. Se kapitel 5 for en gennemgang af spørgsmål om lovvalg og dermed tilfælde, hvor det kan være nødvendigt at vurdere indholdet af udenlandsk lov i henhold til konventionen og forordningen.

B. Adgang til og undersøgelse af udenlandsk lov globalt og inden for EU

1. Landeprofilen i henhold til Haagerkonventionen af 2007

381. I henhold til konventionens artikel 57 skal hver kontraherende stat for Det Permanente Bureau for Haagerkonferencen om International Privatret fremlægge visse oplysninger om de nationale love og procedurer samt de foranstaltninger, den vil iværksætte for at opfylde konventionen, herunder en beskrivelse af, hvordan den vil behandle anmodninger om at få truffet, anerkende og fuldbyrde afgørelser om underholdsbidrag[178].

382. En kontraherende stat kan anvende den landeprofil, der anbefales og offentliggøres af Haagerkonferencen, til at fremlægge disse oplysninger. I konventionens artikel 57, stk. 1, litra a, kræves det specifikt, at kontraherende stater fremlægger "en beskrivelse af de nationale love og procedurer vedrørende underholdspligt" (findes i afsnit III af landeprofilen).

383. Både landeprofilen og andre oplysninger, som en kontraherende stat fremlægger i henhold til artikel 57 findes på Haagerkonferencens websted for international privatret på < www.hcch.net > under "Child Support / Maintenance Section".

2. Oplysninger om nationale love og procedurer i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009

384. Oplysninger svarende til de oplysninger, der skal fremlægges i henhold til konventionen, skal fremlægges af EU's medlemsstater i henhold til forordningens artikel 70 og 71) for Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område[179] og løbende ajourføres. Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område har et særligt afsnit om underholdspligt på sit websted med links til specifikke landeoplysninger:[180]

< http://ec.europa.eu/civiljustice/maintenance_claim/maintenance_claim_gen_en.htm >

3. Andre globale og europæiske onlineressourcer til at finde frem til og undersøge udenlandsk lovgivning

385. De webstedslinks, der er anført i dette afsnit af håndbogen, er alene til orientering. De var nøjagtige, da håndbogen blev udformet, og indeholder i nogle tilfælde links til officielle retlige oplysninger fra offentlige myndigheder. Listen nedenfor indeholder dog

---

[178] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 683.

[179] *Rådets beslutning af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område (2001/470/EF)* (ændret ved *Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 568/2009/EF af 18. juni 2009*).

[180] Det bemærkes, at det forventes, at sådanne oplysninger flyttes til den europæiske E-justice-portal på adressen: < https://e-justice.europa.eu/home.do >.

også en række offentlige, almennyttige og akademiske institutioner, som giver gratis adgang til lovgivning, og som ofte har ry for at levere pålidelige retlige oplysninger. Listen er ikke udtømmende. De anførte websteder indeholder generelt omfattende retlige oplysninger for et område og vedrører ikke specielt underholdspligt.

C. INTRODUKTION TIL GLOBALE RETLIGE OPLYSNINGER:

Globale encyklopædier/kortlægning af retssystemer	• JurisPedia < http://en.jurispedia.org/index.php/Main_Page > • GlobaLex < http://www.nyulawglobal.org/Globalex/ > • JuriGlobe < http://www.juriglobe.ca/index.php >

D. LINKS TIL RETLIGE OPLYSNINGER:

Internationale databaser	• World Legal Information Institute (WorldLII) < http://www.worldlii.org/ > • Global Legal Information Network (GLIN) < http://www.glin.gov/search.action >
Regionale databaser	• Asian Legal Information Institute (AsianLII) < http://www.asianlii.org/ > • Medlemmer af Commonwealth (CommonLII) < http://www.commonlii.org/ > • Den europæiske E-justice-portal < https://e-justice.europa.eu/home.do?action > • EU's retsakter og publikationer (EUR-Lex) < http://eur-lex.europa.eu/ > • Medlemmer af International Organisation of the Francophonie (Droit francophone) < http://droit.francophonie.org/ > • Stillehavsøerne (PacLII) < http://www.paclii.org/ > • Sydafrika (SAFLII) < http://www.saflii.org/ > • Britiske territorier og tilhørende områder < http://www.worldlii.org/catalog/3144.html >
Nationale databaser	• Australien (AustLII) < http://www.austlii.edu.au/ > • Østrig (RechtsInformationsSystem) < http://www.ris.bka.gv.at/ > • British and Irish Legal Information Institute (BaiLII) < http://www.bailii.org/ > • Burkina Faso (JuriBurkina) < http://www.juriburkina.org/juriburkina/ > • Canadian Legal Information Institute (CanLII) < http://www.canlii.org/ > • Cypern (CyLaw) < http://www.cylaw.org/index-en.html > • Nationale juridiske databaser for EU's medlemsstater (N-Lex) < http://eur-lex.europa.eu/n-lex/ > • Hongkong (HKLII) < http://www.hklii.org/ > • Indien (LII of India) < http://liiofindia.org/ >

	• Irland (IRLII) < http://www.ucc.ie/law/irlii/index.php > • Kenya (KLR) < http://www.kenyalaw.org/update/index.php > • Mexico (Instituto de Investigaciones Jurídicas, UNAM) < http://info.juridicas.unam.mx/infjur/leg/ > • New Zealand (NZLII) < http://www.nzlii.org/ > • Niger (JuriNiger) < http://juriniger.lexum.umontreal.ca/juriniger/index.do > • Filippinerne (LawPhil) < http://www.lawphil.net/ > • USA (Legal Information Institute (LII)) < http://www.law.cornell.edu/ >
Bibliografiske samlinger/forskningsinstitutioner **Chapter 7 - Beskrivelse: Institutioner, der råder over betydelige bibliografiske samlinger af globale retlige oplysninger på internettet. Nogle af disse institutioner tilbyder også udtalelser om udenlandsk lovgivning og forskningstjenester.**	• Swiss Institute of Comparative Law < http://www.isdc.ch/ > • Max Planck Institute for Comparative and International Private Law, Tyskland < http://www.mpipriv.de/ww/en/pub/news.cfm > • Law Library of Congress, USA < http://www.loc.gov/law > • Institute of Advanced Legal Studies, London, Det Forenede Kongerige < http://ials.sas.ac.uk/ > • Cornell Law Library, USA < http://library.lawschool.cornell.edu/ > • Juristisches Internetprojekt Saarbrücken, Tyskland < http://www.jura.uni-saarland.de/index.php?id=76&tx_googlesuchen_pi1%5baction%5d=list >

1. Adgang til og undersøgelse af udenlandsk lovgivning via traktater om retsligt samarbejde eller andre ordninger

386. Adgang til og undersøgelse af indholdet af udenlandsk lovgivning mellem EU's medlemsstater kan ske via de nationale kontaktpunkter i Det Europæiske Retlige Netværk oprettet i medfør af Rådets beslutning 2001/470/EF[181].

387. I henhold til artikel 5, stk. 2, litra c), i beslutning nr. 568/2009/EF om ændring af Rådets beslutning 2001/470/EF har kontaktpunkterne i Det Europæiske Retlige Netværk til opgave:

> "at tilvejebringe alle oplysninger med henblik på at lette anvendelsen af **en anden medlemsstats ret**, når den finder anvendelse i henhold til en fællesskabsretsakt eller et internationalt instrument. Med henblik herpå kan det kontaktpunkt, der modtager en sådan anmodning, støtte sig til de øvrige myndigheder i sin medlemsstat, jf. […], for at indhente de ønskede oplysninger. Oplysningerne i svaret er ikke bindende for hverken kontaktpunktet eller den myndighed, der sendte anmodningen [fremhævelse tilføjet]".

388. Hvis der er tale om mere komplekse spørgsmål vedrørende udenlandsk ret eller visse tredjelande (dvs. lande, der ikke er medlem af EU), kan man få adgang til indholdet af den udenlandske lovgivning via de udpegede nationale modtagende instanser (normalt det pågældende lands justitsministerium) i medfør af Europarådets *konvention om oplysninger om fremmed ret, London, 7. juni 1968* (herefter "Londonkonventionen") eller via andre multilaterale eller bilaterale traktater om juridisk bistand[182]. De nationale

[181] Se note 179 ovenfor.
[182] I [navn på stat] […].

kontaktpunkter i Det Europæiske Retlige Netværk kan også bistå i gennemførelsen af Londonkonventionen i EU, hvis der f.eks. opstår forsinkelse i forbindelse med besvarelsen af en anmodning fremsat i medfør af Londonkonventionen. Hvis der ikke er indgået en konventionel retlig ramme med et fremmed land, […] i [navn på stat].

Chapter 8 - Haagerkonventionen af 2007 Behandling af modtagne anmodninger via centralmyndigheder og direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse

Sådan anvendes dette kapitel:

Del I af dette kapitel vedrører primært anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdsbidrag, der fremsættes i henhold til konventionen, og som retslige eller andre kompetente myndigheder modtager fra en centralmyndighed. Del II omhandler spørgsmål, der specifikt vedrører direkte anmodninger, der fremsættes i henhold til konventionen, og som modtages af retslige eller andre kompetente myndigheder.

Del I: Anmodninger modtaget fra en centralmyndighed

I afsnit I gives der en oversigt over anmodningen og de generelle principper for anerkendelse og fuldbyrdelse – hvornår den anvendes, og hvem der kan anvende den.

Afsnit II indeholder et flowdiagram, der illustrerer de indledende procedurer for denne anmodning.

I afsnit III forklares hovedprocedurerne for anerkendelse i detaljer.

Afsnit IV omhandler de øvrige aspekter af de generelle procedurer, herunder anmodninger fra bidragspligtige.

Afsnit V omhandler andre spørgsmål, f.eks. retshjælp og fuldbyrdelse.

Afsnit VI indeholder yderligere referencer, formularer og praktiske tips om anmodninger.

Afsnit VII indeholder en opsummerende tjekliste for procedurerne for behandling af anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse anmodninger, der modtages fra centralmyndigheder.

I afsnit VIII besvares en række ofte stillede spørgsmål.

Del II: Anmodninger modtaget direkte af kompetente myndigheder

Afsnit I indeholder en oversigt over og præsenterer generelle spørgsmål vedrørende anmodninger, der modtages direkte af kompetente myndigheder.

Afsnit II indeholder yderligere referencer, formularer og praktiske tips om anmodninger.

I afsnit III besvares en række ofte stillede spørgsmål om anmodninger.

Del I — Anmodninger via centralmyndigheder om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse

I. Oversigt og generelle principper

A. Generelle principper

389. Anerkendelsesprocessen er et centralt element i den internationale inddrivelse af underholdsbidrag og sikrer en bidragsberettiget en omkostningseffektiv mulighed for at udøve sin ret til underholdsbidrag, hvis den bidragspligtige har sit opholdssted eller har aktiver eller indkomst i en anden kontraherende stat[183].

En **centralmyndighed** er den offentlige myndighed, der er udpeget af en kontraherende stat til at varetage det administrative samarbejde og yde bistand i henhold til konventionen.

390. Anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse fra en anden kontraherende stat sikrer, at en bidragsberettiget ikke behøver indhente en ny afgørelse i den stat, hvor den bidragspligtige nu har sit opholdssted, eller hvor den bidragspligtige har aktiver eller indkomst.

391. Procedurerne for anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse er udformet, så der sikres bredest mulig anerkendelse af eksisterende afgørelser, og så det sikres, at anmodningen behandles så hurtigt som muligt. Konventionens anvendelsesområde er bredest for anerkendelse og fuldbyrdelse, og staterne forventes at give anmodende personer umiddelbar adgang til effektive procedurer. Anerkendelsesprocessen er enkel, og det kræves i konventionen, at foranstaltninger træffes "uden ophør" eller "straks". Sagsøgte gives kun begrænsede muligheder for at anfægte eller modsætte sig anerkendelsen og fuldbyrdelsen og kan kun gøre det inden for en bestemt tidsramme. Alt dette afspejler konventionens grundlæggende princip om, at procedurerne for anerkendelse og fuldbyrdelse skal være simple, billige og hurtige[184].

B. Oversigt over procedurer

392. De procedurer for erklæring eller registrering i forbindelse med anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse, som er beskrevet nedenfor og fastsat i konventionens artikel 23, anvendes af de fleste kontraherende stater. En alternativ procedure er fastlagt i konventionens artikel 24, og en stat kan ved erklæring vælge at anvende denne alternative procedure[185].

En **kompetent myndighed** er den myndighed i en bestemt stat, der har fået pålagt eller tilladelse til at udføre bestemte opgaver i forbindelse med konventionen. En kompetent myndighed kan være en domstol, en administrativ myndighed, de sociale myndigheder eller en anden offentlig enhed, der udfører nogle af de opgaver, der er omhandlet i konventionen.

393. Når centralmyndigheden i den anmodede stat[186] har modtaget en anmodning fra en anden centralmyndighed, fremsender førstnævnte materialerne til behandling af sagen til den kompetente myndighed. I nogle kontraherende stater er centralmyndigheden den kompetente myndighed i denne

---

[183] Der er forskel mellem anerkendelse og fuldbyrdelse. Anerkendelse i en anden stat, betyder, at denne stat accepterer afgørelsesstatens fastsættelse af juridiske rettigheder og forpligtelser. Fuldbyrdelse betyder, at den anmodede stat accepterer, at dens egne processer kan anvendes til at fuldbyrde afgørelsen. Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 472-473.

[184] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 490. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastslået, at nationale myndigheder har en positiv forpligtelse til med omhu og inden for rimelig tid at bistå med fuldbyrdelsen af en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag til fordel for en bidragsberettiget (se *Romańczyk mod Frankrig*, nr. 7618/05 (18. november 2010), hvor artikel 6, stk. 1, i *konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder* i henhold til domstolen var blevet overtrådt).

[185] EU vil ikke fremsætte en sådan erklæring om at anvende den alternative procedure for en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse (artikel 24) af en afgørelse i henhold til konventionen. De kompetente myndigheder i EU's medlemsstater vil derfor anvende procedurerne i artikel 23 til at behandle anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til konventionen (se Rådets afgørelse 2011/432/EU, note 59 ovenfor).

[186] I [navn på stat] er centralmyndigheden […].

henseende. I andre stater er den kompetente myndighed en retslig eller administrativ myndighed[187].

394. Den kompetente myndighed skal straks erklære, at afgørelsen er eksigibel, eller registrere den med henblik på fuldbyrdelse. Den kompetente myndighed skal træffe denne foranstaltning, medmindre anerkendelse og fuldbyrdelse vil være åbenbart uforenelig med de grundlæggende retsprincipper. Hverken den anmodende person eller sagsøgte kan gøre indsigelse i denne fase, der betragtes som en vurdering på eget initiativ.

Den anmodende stat – den kontraherende stat, hvor den anmodende person har sit opholdssted, og den stat, der anmoder om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen.

Den anmodede stat – den kontraherende stat, der har modtaget anmodningen, og som anerkender og fuldbyrder afgørelsen.

395. I kontraherende stater, der anvender en registreringsprocedure, kan registrering omfatte indgivelse af afgørelsen til en retslig myndighed eller et retsligt nævn eller registrering af afgørelsen hos en administrativ instans eller embedsmand[188].

396. Når afgørelsen er [erklæret for eksigibel] [eller] [er registreret med henblik på fuldbyrdelse], underrettes både den anmodende person og sagsøgte[189]. Sagsøgte har ret til at gøre indsigelse mod eller påklage erklæringen eller registreringen på grundlag af et begrænset antal forhold[190]. Sagsøgte kan f.eks. gøre indsigelse mod eller påklage erklæringen eller registreringen, hvis han eller hun ikke var blevet behørigt underrettet om den oprindelige anmodning om underholdsbidrag og ikke har haft mulighed for at gøre indsigelse mod afgørelsen om underholdsbidrag, der nu søges anerkendt og fuldbyrdet. Indsigelsen eller appellen skal fremsættes senest 60 dage efter underretningen om [registreringen med henblik på fuldbyrdelse] [eller] [afgørelsen om eksigibilitet]. Indsigelsen eller appellen fremsættes til den kompetente myndighed i overensstemmelse med lovgivningen i den pågældende stat[191].

Tip: I artikel 23 fastlægges procedurerne for anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse. I artiklen henvises der til indsigelse eller appel (artikel 23, stk. 7) og en yderligere mulighed for appel (artikel 23, stk. 10). Indsigelsen eller appellen omhandlet i artikel 23, stk. 7, er begrænset til de tre specifikke områder, der er nævnt i artiklen og artikel 23, stk. 8, og skal fremsættes senest 30 eller 60 dage efter underretning om erklæringen eller registreringen, afhængigt af hvem der anfægter afgørelsen.
I modsætning dertil er den yderligere appel, der er omhandlet i artikel 23, stk. 10, alene underlagt national lov og kan kun fremsættes, hvis det er tilladt i henhold til national lov.

397. Hvis den bidragspligtige ikke er villig til frivilligt at begynde at foretage betalinger i henhold til afgørelsen, kan afgørelsen fuldbyrdes i overensstemmelse med den anmodede stats lovgivning, på trods af en verserende indsigelse eller appel (se også kapitel 12 i denne håndbog for oplysninger om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag). Frivillig betaling er en vigtig metode til at sikre, at den bidragsberettigede begynder at modtage betalinger så hurtigt som muligt, men det er også vigtigt at sikre, at de nødvendige fuldbyrdelsesforanstaltninger iværksættes for at undgå forsinket betaling.

398. Hvis indsigelsen mod eller appellen af anerkendelsen og fuldbyrdelsen imødekommes, og [afgørelsen om eksigibilitet] [eller] [registreringen] tilsidesættes, betyder det ikke nødvendigvis, at

En **bidragsberettiget** er den person, der er eller påstås at være berettiget til underholdsbidrag. En bidragsberettiget kan være en forælder eller en ægtefælle, et barn, plejeforældre eller slægtninge eller andre, der tager sig af et barn. I nogle stater kaldes denne person en bidragsmodtager, kreditor eller værge.

[187] I [navn på stat] er den kompetente myndighed […], og [er] [er ikke] centralmyndigheden.
[188] I [navn på stat] […].
[189] Hvis begge stater er part i Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965, henvises der til kapitel 3, del II, afsnit IX, i denne håndbog.
[190] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 504.
[191] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

anmodningen om underholdsbidrag må opgives. Afhængigt af begrundelsen for at afvise anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen kan det være muligt at få truffet en ny afgørelse i den anmodede stat, hvis afgørelsen om underholdsbidrag vedrører børnebidrag. Den kompetente myndighed i den anmodede stat kan, hvis det tillades i henhold til den nationale lovgivning, behandle anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse, som om det var en anmodning om at få truffet en ny afgørelse i den anmodede stat. Hvis **den bidragsberettigede** har brug for børnebidrag, og den eksisterende afgørelse ikke kan anerkendes eller fuldbyrdes, sikrer denne bestemmelse, at der er mulighed for at få truffet en ny afgørelse om underholdsbidrag, uden at hele proceduren skal indledes forfra i den anmodende stat[192].

399. Hvis indsigelsen eller appellen ikke imødekommes, giver den nationale lovgivning i den anmodede stat i nogle tilfælde mulighed for yderligere appel. Hvis der gives yderligere mulighed for appel, må det i henhold til konventionen ikke føre til, at fuldbyrdelsen af afgørelsen udsættes, medmindre der foreligger særlige omstændigheder (artikel 23, stk. 10)[193].

C. Hvornår anvendes denne anmodning?

400. En anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en eksisterende afgørelse om underholdsbidrag modtages fra en anden kontraherende stat, hvor der anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen, fordi den bidragspligtige har sit opholdssted i den anmodede stat eller har aktiver eller indkomst i den anmodede stat.

Anerkendelse af en afgørelse om underholdsbidrag er den procedure, som den kompetente myndighed i en stat bruger til at acceptere de rettigheder og forpligtelser vedrørende underholdsbidrag, der er fastlagt af myndigheden i den stat, hvor afgørelsen er truffet, og give retskraft til den pågældende afgørelse.

401. De fleste anmodninger vedrører anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse, men der kan være tilfælde, hvor en bidragsberettiget kun anmoder om anerkendelse og ikke anmoder om fuldbyrdelse af afgørelsen.

402. Hvis afgørelsen blev truffet i den stat, der anmodes om at fuldbyrde den, skal der ikke anmodes om anerkendelse. Anmodningen kan blot behandles med henblik på fuldbyrdelse (se kapitel 12).

D. Eksempel

403. Den bidragsberettigede har en afgørelse om underholdsbidrag fra land A, som kræver, at den bidragspligtige betaler børnebidrag. Den **bidragspligtige** bor i [navn på stat]. I stedet for at anmode om en ny afgørelse i [navn på stat] ønsker den bidragsberettigede at få den eksisterende afgørelse om underholdsbidrag fuldbyrdet i [navn på stat]. Land A og [navn på stat] er begge kontraherende stater i konventionen.

En **bidragspligtig** er den person, der er eller påstås at være pligtig til at betale underholdsbidrag. Den bidragspligtige kan være en forælder, en ægtefælle eller enhver, der i henhold til den lov, der finder anvendelse på det sted, hvor afgørelsen blev truffet, er forpligtet til at betale underholdsbidrag.

Sådan fungerer dette under konventionen

404. Den bidragsberettigede[194] anmoder centralmyndigheden i land A om at fremsende en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om underholdsbidrag til [navn på stat]. Anmodningen kontrolleres for at sikre, at den er korrekt, og behandles af centralmyndigheden i [navn på stat]. Den bidragspligtige

[192] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[193] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[194] Under visse omstændigheder kan anmodningen indgives af et offentligt organ (f.eks. de sociale myndigheder) på vegne af den bidragsberettigede.

underrettes og får mulighed for at gøre indsigelse mod anerkendelsen eller anerkendelsen og fuldbyrdelsen af de begrænsede grunde, der nævnes i konventionen. Når afgørelsen er anerkendt, kan den fuldbyrdes af den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat] på samme måde som, hvis det var en afgørelse oprindeligt truffet i [navn på stat].

Se kapitel 9 for yderligere oplysninger om anmodninger om ***fuldbyrdelse*** af en afgørelse truffet i den **anmodede** stat (dvs. [navn på stat]). Se kapitel 12 for oplysninger om **fuldbyrdelse** af afgørelser om underholdsbidrag.

E. Hvem kan indgive en anmodning?

405. En anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse kan indgives af en bidragsberettiget eller en bidragspligtig (som anført i det følgende kan den bidragspligtiges anmodning kun vedrøre anerkendelse, mens en bidragsberettiget kan anmode om anerkendelse alene eller både anerkendelse og fuldbyrdelse). Den anmodende person skal have sit opholdssted i den stat, der fremsætter anmodningen, og behøver ikke være til stede i [navn på stat] for at få en afgørelse anerkendt og fuldbyrdet i den pågældende stat (artikel 29). I denne anmodning kan den bidragsberettigede være den person, der er berettiget til underholdsbidrag, eller et offentligt organ, der handler på den bidragsberettigedes vegne, eller et offentligt organ, der har udbetalt ydelser til den bidragsberettigede.

Tip: *Leder du efter en overskuelig liste over trin, du kan følge? Vil du gerne springe over detaljerne? Gå til slutningen af dette kapitel, og brug* ***tjeklisten***.

II. Proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse – sammendrag

406. Tabellen på næste side illustrerer hele proceduren for anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag indgivet af en bidragsberettiget, herunder de trin, der udføres af centralmyndigheden i [navn på stat]. I de efterfølgende afsnit af dette kapitel beskrives de trin, som de kompetente myndigheder kan udføre.

407. Dette afsnit gælder også for anmodninger, der kun vedrører anerkendelse. Sådanne anmodninger vil være relativt sjældne. I henhold til konventionens artikel 26 finder bestemmelserne i kapitel V (Anerkendelse og fuldbyrdelse) tilsvarende anvendelse på en anmodning om anerkendelse af en afgørelse, bortset fra at kravet om eksigibilitet erstattes af kravet om, at afgørelsen har retskraft i afgørelsesstaten. Det betyder i praksis, at bestemmelserne vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse finder anvendelse på anmodninger om anerkendelse, bortset de bestemmelser, der skal ændres, fordi der ikke anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen[195].

[195] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 546.

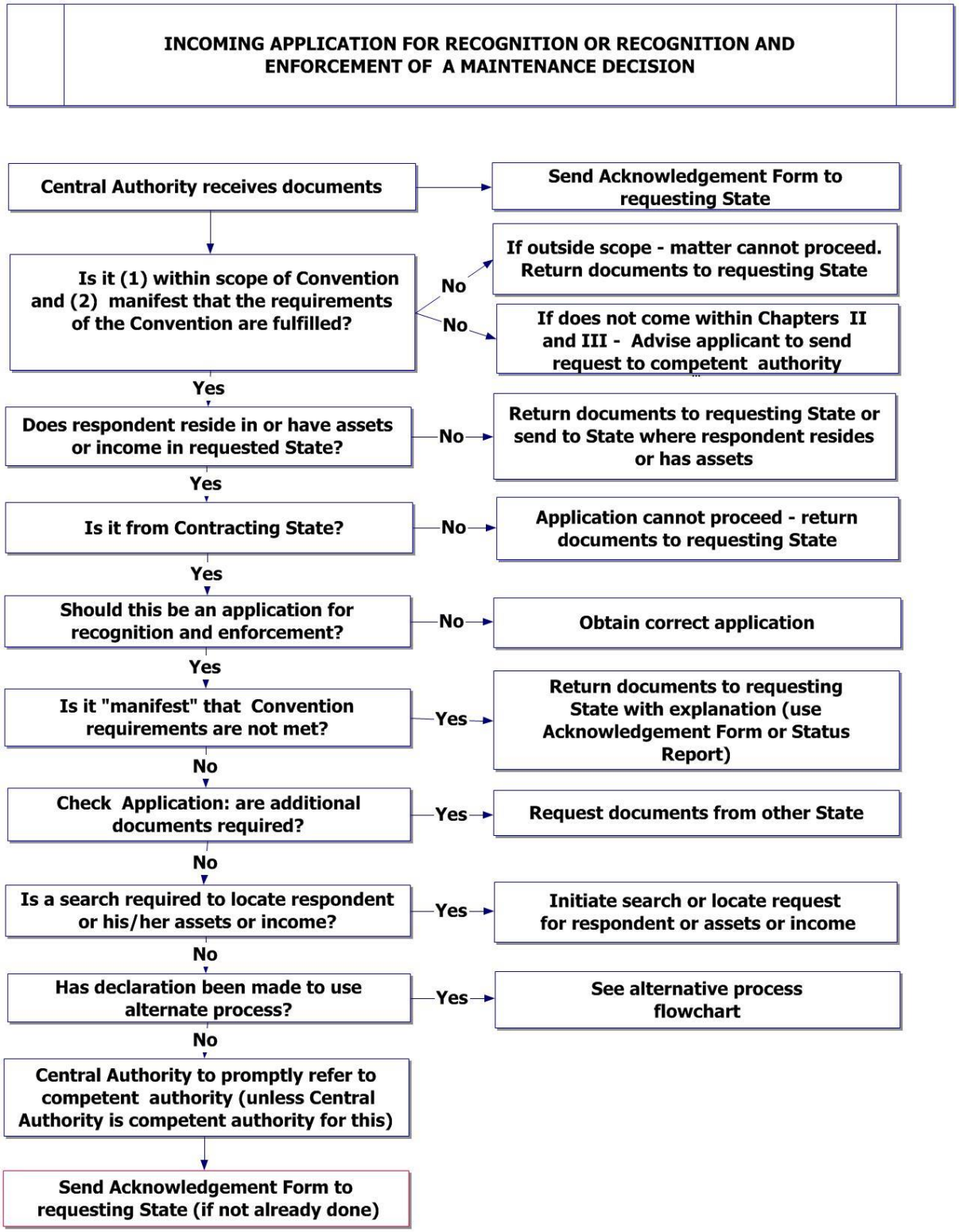

Figur 6: Diagram over anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse modtaget fra centralmyndigheden i [navn på stat]

III. Procedurer

A. Indledende kontrol af modtagne dokumenter og andre forberedelser

408. Inden materialerne fremsendes til den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat], skal centralmyndigheden i [navn på stat] tjekke, at anmodningen er omfattet af konventionens bestemmelser om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse, og sikre, at pakken af dokumenter er komplet. Den [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat] skal foretage en lignende kontrol.

1. Indledende gennemgang af dokumenterne

- Vedrører anmodningen anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om børnebidrag? Den skal være omfattet af konventionens anvendelsesområde som forklaret i kapitel 3, del I. Hvis afgørelsen kun vedrører ægtefællebidrag eller en anden form for underholdsbidrag til familiemedlemmer, og konventionens anvendelsesområde ikke er blevet udvidet til disse andre forpligtelser, skal der fremsættes en direkte anmodning til en kompetent myndighed (se del II i dette kapitel).
- Har sagsøgte eller den bidragspligtige sit opholdssted i den anmodede stat, eller har vedkommende aktiver eller indkomst i den anmodede stat? Hvis ikke, fremsendes sagen til det sted, hvor sagsøgte eller den bidragspligtige har sit opholdssted eller har aktiver. Ellers sendes den tilbage til den anmodende stat.
- Kommer anmodningen fra en kontraherende stat? Hvis ikke, kan konventionen ikke anvendes.

En **direkte anmodning** indgives ikke via en centralmyndighed. En direkte anmodning er en anmodning, der modtages af en kompetent myndighed, som f.eks. en domstol eller en administrativ myndighed, direkte fra en person. Den indgives uden for rammerne af konventionens

2. Er en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse den rigtige anmodning?

409. Tjek dokumenterne for at sikre, at den korrekte anmodning er en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse. Du kan overveje følgende:

- Hvis der ikke foreligger en afgørelse om underholdsbidrag overhovedet, skal der fremsendes en anmodning om at få truffet en afgørelse, ikke en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse. Se kapitel 10.
- Hvis der foreligger en afgørelse om underholdsbidrag, men den er fra din stat, er det ikke nødvendigt at få afgørelsen anerkendt. Den kan blot behandles med henblik på fuldbyrdelse i din stat i overensstemmelse med statens sædvanlige fuldbyrdelsesprocedurer. Se kapitel 9.

3. Er det "åbenbart", at konventionens krav er opfyldt?

410. Den anmodede centralmyndighed kan i henhold til konventionen kun afslå at behandle en anmodning, hvis "det er åbenbart, at kravene i denne konvention ikke er opfyldt" (artikel 12, stk. 8). Dette kan kun ske i ganske få tilfælde[196]. For at være "åbenbar" skal årsagen til afslaget være indlysende eller klar ud fra de modtagne dokumenter[197]. En anmodning kan f.eks. afslås på dette grundlag, hvis det af dokumenterne fremgår, at afgørelsen ikke vedrører underholdsbidrag. En anmodning kan ligeledes afslås på dette grundlag, hvis en anmodning fra den samme part på præcist det samme grundlag tidligere er blevet afvist.

[196] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 345.
[197] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 344.

411. Hvis anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen vil være i strid med de grundlæggende retsprincipper, fremsendes anmodningen alligevel til den kompetente [retslige] [administrative] myndighed med henblik på behandling. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed afgør, om anerkendelse og fuldbyrdelse vil være i strid med de grundlæggende retsprincipper, og kan afslå at anerkende afgørelsen på det grundlag.

4. Tjek dokumenterne for udførlighed

412. Centralmyndigheder skal inden for en rimelig periode tjekke, at en anmodning, de har modtaget fra en anmodende stat, er udførlig, og straks fremsende den udførlige anmodning til den kompetente [retslige] [administrative] myndighed med henblik på anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen. Hvis der er behov for yderligere dokumenter, skal centralmyndigheden anmode om disse uden ophør. I konventionens artikel 25 gives der en udførlig liste over alle de dokumenter, der kræves. Der kan ikke kræves yderligere dokumenter, for at en afgørelse kan anerkendes og fuldbyrdes.

413. I henhold til konventionens artikel 11, 12, 25 og 44 skal den modtagne pakke indeholde:

√	Anmodningsformular
√	Afgørelsens fulde tekst eller en sammenfatning
√	Erklæring om eksigibilitet
√	Erklæring om behørig underretning (medmindre sagsøgte har givet fremmøde, var repræsenteret eller har gjort indsigelse mod afgørelsen)
Efter behov	Oversatte kopier af dokumenter
Efter behov	Formular vedrørende formueforhold (kun ved anmodninger fra bidragsberettigede)
Efter behov	Dokumentation for beregning af restancer
Efter behov	Dokument, der forklarer, hvordan underholdsbidraget indeksreguleres
√	Fremsendelsesformular

Figur 7: Anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse – indhold

414. I det følgende gives der en kort oversigt over, hvad du kan forvente at modtage i en pakke med materialer (i figur 7 ovenfor kan du se, om de formularer, der er nævnt nedenfor, er obligatoriske eller kun fremsendes efter behov).

a) Formularer, der kræves i alle pakker

1) Anmodningsformular

I de fleste tilfælde anvendes den anbefalede anmodningsformular af den anmodende stat. Det sikrer, at alle de krævede oplysninger fremsendes til den anmodede stat. Hvis den modtagne anmodning ikke er udarbejdet ved brug af den anbefalede formular, skal anmodningen indeholde de krævede grundlæggende oplysninger, såsom den anmodende persons kontaktoplysninger, sagsøgtes kontaktoplysninger, oplysninger om de bidragsberettigede personer og oplysninger til brug ved overførsel af betalinger.

2) Afgørelsens tekst eller en sammenfatning
Afgørelsens fulde tekst kræves, medmindre din stat har tilkendegivet, at den accepterer en sammenfatning eller et uddrag af afgørelsen. Bekræftede kopier af afgørelsen skal ikke vedlægges anmodningen, medmindre din stat har anført, at den altid kræver bekræftede kopier[198].

3) Erklæring om eksigibilitet
Der skal vedlægges en erklæring om eksigibilitet, som bekræfter, at afgørelsen om underholdsbidrag er eksigibel i afgørelsesstaten. Hvis afgørelsen er truffet af en administrativ myndighed, skal dokumentet indeholde en erklæring om, at kravene i artikel 19, stk. 3, er opfyldt, medmindre din stat (den anmodede stat) har anført, at den ikke kræver en sådan erklæring[199]. Hvis anmodningen kun vedrører anerkendelse, skal anmodningen kun bekræfte, at afgørelsen har virkning i afgørelsesstaten, ikke at den er eksigibel[200]. I erklæringen om eksigibilitet anføres den dato, hvor afgørelsen trådte i kraft i den pågældende stat.

4) Dokumentation for behørig underretning
Dokumentation for behørig underretning kræves kun, hvis sagsøgte hverken har givet møde eller været repræsenteret under retssagen. Det kan afgøres, om sagsøgte har givet møde eller været repræsenteret, ud fra den anbefalede anmodningsformular. Afsnit 7) i anmodningen indeholder de krævede oplysninger.

Hvis det fremgår af anmodningsformularen, at sagsøgte ikke gav møde eller var repræsenteret, da afgørelsen blev truffet, anføres det i dokumentationen for behørig underretning, at han eller hun var blevet underrettet om anmodningen og havde mulighed for at give møde i den retssag, der førte til afgørelsen om underholdsbidrag, eller var blevet underrettet om afgørelsen, efter at den var truffet, og havde mulighed for at gøre indsigelse mod den. I nogle stater kan indsigelse eller besvarelse ske skriftligt. Sagsøgte behøver ikke altid give møde personligt.

5) Fremsendelsesformular
En anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse skal ledsages af en fremsendelsesformular. Denne formular er obligatorisk i forbindelse med konventionen. I fremsendelsesformularen angives parterne og typen af anmodning. Den angiver også de dokumenter, der ledsager anmodningen.

b) Andre formularer

415. Selv om det i artikel 11, stk. 3, anføres, at kun de dokumenter, der er anført i artiklen (og beskrevet ovenfor), kan kræves i en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse, skal andre formularer indgives under visse omstændigheder:

1) Formular vedrørende formueforhold
Hvis den anmodende person også søger fuldbyrdelse af afgørelsen (som oftest vil være tilfældet), bør der altid vedlægges en formular vedrørende formueforhold med vigtige oplysninger om sagsøgtes opholdssted og formueforhold, for så vidt den anmodende person har kendskab hertil.

Hvis den anmodende person har anvendt den anbefalede formular vedrørende formueforhold, udfyldes afsnittet om den bidragsberettigede i dokumentet ikke, da disse oplysninger ikke kræves i forbindelse med en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse. Hvis anmodningen kun vedrører anerkendelse, vedlægges denne formular ikke.

[198] [Navn på stat] kræver, at […].
[199] [Navn på stat] kræver, at […].
[200] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 546.

2) Dokumentation for beregning af restancer
Hvis der er ubetalt underholdsbidrag (restancer) i forbindelse med den afgørelse om underholdsbidrag, der skal fuldbyrdes, skal der vedlægges et dokument med angivelse af restancer, hvordan restancerne er beregnet, og datoen for opgørelsen.

3) Dokument, der forklarer, hvordan underholdsbidraget indeksreguleres
I nogle stater skal en afgørelse automatisk indeksreguleres eller tilpasses med bestemte intervaller i henhold til afgørelsen eller den nationale lovgivning. Hvis det er tilfældet, skal den anmodende stat i anmodningspakken oplyse, hvordan denne regulering vil blive foretaget. Hvis reguleringen f.eks. sker ved hjælp af en leveomkostningsfaktor, anføres det, hvordan staten beregner reguleringen, hvilke oplysninger der bruges til at foretage beregningen, og hvordan det beregnede beløb meddeles den anmodede centralmyndighed og parterne[201].

4) Dokumentation for ydelser – offentligt organ
Hvis anmodningen fremsættes af et offentligt organ, f.eks. de sociale myndigheder, på vegne af en anmodende person, skal det pågældende offentlige organ kunne dokumentere, at det har ret til at handle på den anmodende persons vegne, eller dokumentere, at det har udbetalt ydelser i stedet for underholdsbidrag (artikel 36, stk. 4).

5. Skal der indhentes oplysninger for at finde frem til sagsøgtes opholdssted?

416. Hvis den anmodende person ikke har oplyst en gyldig adresse for sagsøgte, vil centralmyndigheden muligvis forsøge at finde frem til vedkommendes opholdssted for at sikre, at den kan underrette vedkommende om anmodningen om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse. Det kan også være nødvendigt at kende den sagsøgtes opholdssted, når det skal afgøres, hvilken kompetent myndighed der skal behandle anmodningen. I nogle stater fremsættes anmodningen om at finde den sagsøgte på et senere tidspunkt i processen. Det afhænger af de interne procedurer[202].

417. Når centralmyndigheden skal finde frem til sagsøgtes opholdssted, forventes den at benytte de databanker og offentlige informationskilder, den har adgang til, og at anmode andre offentlige organer om at søge efter vedkommende på myndighedens vegne inden for de nationale regler om beskyttelse af personoplysninger. Nogle centralmyndigheder har også adgang til beskyttede informationskilder.

418. Hvis det ikke er muligt at finde den sagsøgte, underrettes den anmodende stat (hvis der er tale om en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse baseret på, at aktiver eller indkomst befinder sig i den anmodede stat, har sagsøgte muligvis sit opholdssted uden for staten). Hvis der ikke fremskaffes yderligere oplysninger, som kan hjælpe med at finde frem til sagsøgte, kan sagen muligvis ikke føres videre.

6. Hvis dokumentationen ikke er udførlig

419. Hvis den krævede dokumentation ikke er fremlagt af den anmodende person, bør centralmyndigheden i [navn på stat] allerede straks have anmodet den anmodende centralmyndighed om at fremlægge yderligere dokumenter, inden anmodningspakken sendes til den kompetente [retslige] [administrative] myndighed. Hvis en kompetent [retslig] [administrativ] myndighed konstaterer, at et krævet dokument mangler, skal den straks underrette centralmyndigheden i [navn på stat], så denne kan anmode den anmodende centralmyndighed om de manglende oplysninger.

---

[201] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 435. Det betyder, at efterfølgende afgørelser, der regulerer underholdsbidraget, ikke skal underkastes den fulde anerkendelsesproces. Den indledende anerkendelse omfatter fremtidige reguleringer. De australske sociale myndigheders afdeling for børnebidrag revurderer f.eks. underholdsbidrag hver 15. måned baseret på parternes formueforhold.
[202] I [navn på stat] […].

420. Hvis den anmodede centralmyndighed i [navn på stat] anmoder om yderligere dokumenter, har den anmodende stat en frist på ***tre måneder*** til at fremlægge dokumenterne. Hvis de krævede dokumenter ikke fremlægges inden for tre måneder, og anmodningen ikke kan behandles videre, kan centralmyndigheden i den anmodede stat (men skal ikke) lukke sagen og meddele dette til den anmodende stat.

421. Bemærk, at den indledende kontrol af dokumentationen og eventuelle anmodninger om yderligere materialer gennemføres, inden en kompetent myndighed begynder at overveje, om en anmodning kan antages.

7. Hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger

422. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed skal muligvis træffe foreløbige eller sikrende foranstaltninger, mens en anmodning verserer. Sådanne foranstaltninger kan træffes på forskellige tidspunkter i løbet af – eller før – anmodningsprocessen. Se kapitel 3, del II, afsnit VIII, i denne håndbog for yderligere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger.

B. Afgørelse om eksigibilitet eller registrering foretaget af den kompetente myndighed

423. Dette afsnit omhandler de procedurer, der gennemføres af de kompetente [retslige] [administrative] myndigheder, når ovennævnte indledende forhold er afklaret, for at behandle anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til konventionens artikel 23[203]. Diagrammet på næste side viser de foranstaltninger, der gennemføres af den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat].

[203] EU vil ikke fremsætte en sådan erklæring om at anvende den alternative procedure for en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse (artikel 24) af en afgørelse i henhold til konventionen. De kompetente myndigheder i EU's medlemsstater vil derfor anvende procedurerne i artikel 23 til at behandle anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til konventionen (se Rådets afgørelse 2011/432/EU, note 59 ovenfor).

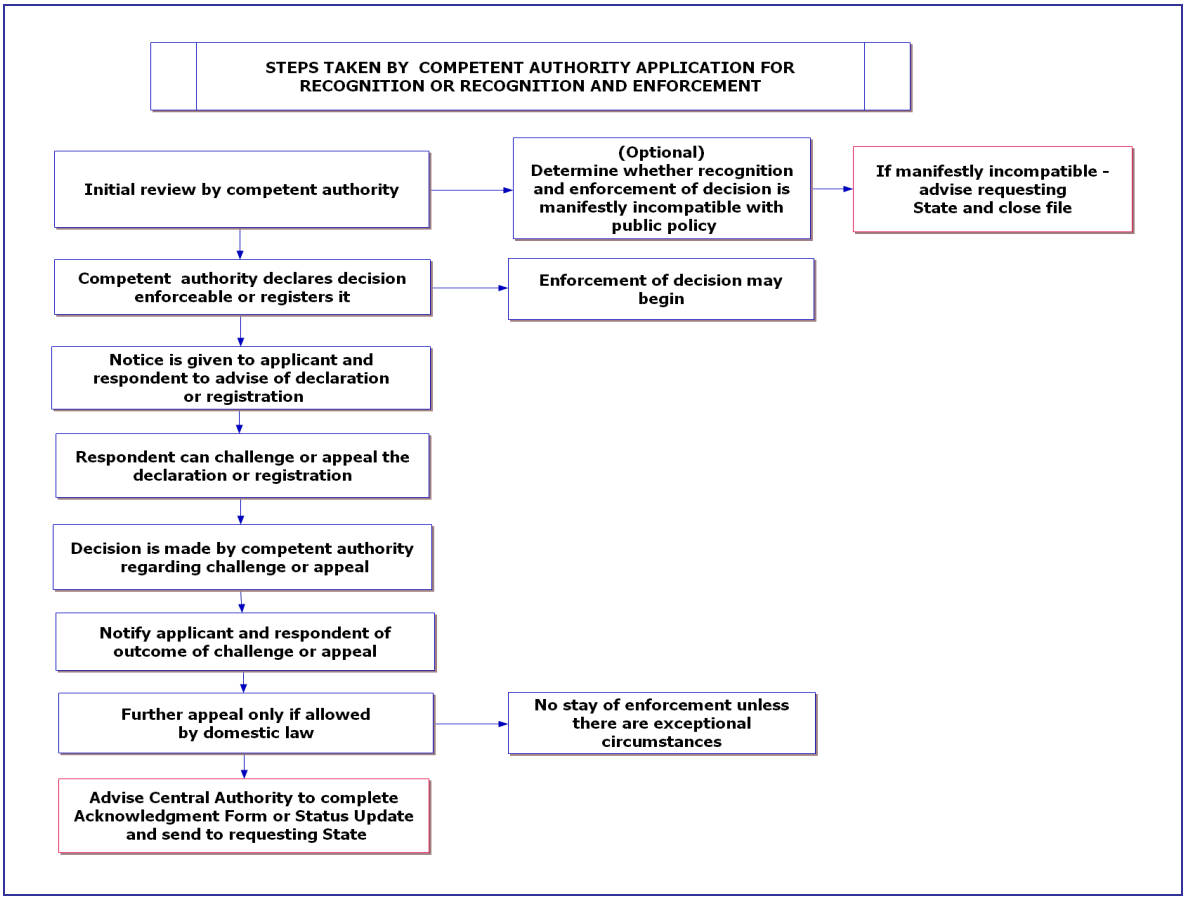

Figur 8: Den kompetente myndigheds foranstaltninger – anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en anmodning (artikel 23)

1. Erklære afgørelsen for eksigibel eller registrere afgørelsen til fuldbyrdelse

424. Når den komplette anmodning er modtaget af den kompetente [retslige] [administrative] myndighed, anerkendes den og erklæres for eksigibel eller registreres til fuldbyrdelse[204]. Dette trin (afgørelse om eksigibilitet eller registrering til fuldbyrdelse) tages "uden ophør" af den kompetente myndighed (artikel 23, stk. 2, litra a)). Når afgørelsen om underholdsbidrag er erklæret for eksigibel eller registreret til fuldbyrdelse, kræves der ikke yderligere foranstaltninger, inden den kan fuldbyrdes i henhold til den anmodede stats nationale lovgivning[205].

2. Afvise at erklære afgørelsen for eksigibel eller registrere afgørelsen til fuldbyrdelse

425. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed kan kun nægte at anerkende og erklære afgørelsen for eksigibel eller registrere den til fuldbyrdelse, hvis anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen er ***åbenbart uforenelig*** med de grundlæggende retsprincipper. Denne undtagelse er bevidst meget begrænset for at sikre, at de kontraherende stater i konventionen i videst muligt omfang anerkender og fuldbyrder afgørelser truffet i andre kontraherende stater. Den finder kun anvendelse, hvis anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse vil føre til et "uacceptabelt" resultat[206].

[204] Se note 188 ovenfor.
[205] I henhold til den nationale lovgivning og procedurerne i [navn på stat] […]. Se kapitel 12.
[206] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 478.

3. Fuldbyrde afgørelsen

426. Når afgørelsen er blevet registreret eller erklæret for eksigibel, kræves der ikke yderligere anmodning fra den anmodende person i henhold til konventionen for at få afgørelsen fuldbyrdet. Der er heller intet krav i konventionen om, at sagsøgte modtager yderligere underretning om, at afgørelsen vil blive fuldbyrdet[207]. Se kapitel 12 om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag.

4. Underrette den anmodende person og sagsøgte

427. Når afgørelsen er blevet erklæret for eksigibel eller er blevet registreret, underrettes begge parter om afgørelsen om at registrere afgørelse eller erklære den for eksigibel. Der er ikke fastlagt procedurer i konventionen for underretning, da det er omfattet af den nationale lovgivning i [navn på stat][208]. Den anmodende person underrettes evt. via centralmyndigheden i den anmodende stat eller direkte, afhængigt af den anmodede stats procedurer, om, at afgørelsen er blevet anerkendt og vil blive fuldbyrdet, eller hvis anerkendelse og fuldbyrdelse blev afvist, om afvisningen[209].

5. Indsigelse mod anerkendelse og fuldbyrdelse fra sagsøgte eller den anmodende person

a) Generelt

428. Konventionens bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag har til formål at sikre, at eksisterende afgørelser om underholdsbidrag så vidt muligt anerkendes og fuldbyrdes hurtigt og effektivt i kontraherende stater[210]. Som tidligere bemærket er de procedurer, der er omhandlet i konventionen, opbygget således, at en afgørelse vil blive anerkendt eller anerkendt og fuldbyrdet, medmindre sagsøgte kan godtgøre, at afgørelsen ikke bør anerkendes eller fuldbyrdes.

429. En udenlandsk afgørelse skal, når den er anerkendt eller erklæret for eksigibel, fuldbyrdes på samme måde som en afgørelse om underholdsbidrag oprindeligt truffet i [navn på stat]. I henhold til konventionen kan en stat bruge alle de tilgængelige fuldbyrdelsesordninger for at sikre, at afgørelsen respekteres (se kapitel 12). Konventionen omhandler også visse begrænsende indsigelser, der kan gøres af sagsøgte (den person, der besvarer anmodningen om anerkendelse), hvis vedkommende finder, at afgørelsen ikke bør anerkendes eller fuldbyrdes.

430. I artikel 20 fastlægges de krav, der skal opfyldes, for at en afgørelse om underholdsbidrag, der er truffet i én stat, kan anerkendes og fuldbyrdes af en anden kontraherende stat. Disse "grundlag for anerkendelses og fuldbyrdelse" vedrører generelt den forbindelse, som forældre, familiemedlemmer eller børn skal have haft til en stat, for at den trufne afgørelse kan fuldbyrdes i en anden stat. En forbindelse til den stat, der traf afgørelsen, kan f.eks. bekræftes, hvis parterne og børnene havde deres opholdssted i

---

[207] Nogle stater har indført procedurer eller krav i henhold til deres nationale lovgivning om, at en bidragspligtig skal underrettes inden fuldbyrdelse, men dette er adskilt fra konventionens bestemmelser. I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […]. Hvis begge stater er part i Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965, henvises der til kapitel 3, del II, afsnit IX, i denne håndbog.

[208] Hvis lovgivningen i [navn på stat] kræver underretning, underrettes parter i udlandet i overensstemmelse med *Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter)* for EU-medlemsstater eller i overensstemmelse med *Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile og kommercielle spørgsmål* for stater uden for EU, hvis konventionen finder anvendelse mellem [navn på stat] og den anden stat. Hvis Haagerkonventionen af 1965 ikke finder anvendelse mellem de to berørte stater, foretages underretning i overensstemmelse med andre multilaterale eller bilaterale traktater, der er i kraft mellem de to stater, eller i overensstemmelse med den nationale lovgivning i [navn på stat]. Se kapitel 3, del II, afsnit IX, for yderligere oplysninger om forkyndelse i udlandet.

[209] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[210] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 428.

staten, eller hvis sagsøgte var mødt frem eller deltog i den retssag, der førte til afgørelsen[211].

431. Sagsøgte kan gøre indsigelse mod eller appellere afgørelsen om eksigibilitet eller registreringen af afgørelsen med den begrundelse, at ingen af grundlagene for anerkendelse og fuldbyrdelse finder anvendelse. Det betyder ikke nødvendigvis, at afgørelsen ikke var en gyldigt udstedt afgørelse i den stat, hvor den blev truffet – kun, at den ikke kan anerkendes og fuldbyrdes i den anmodede kontraherende stat i henhold til konventionen.

432. Ifølge artikel 22 kan sagsøgte ligeledes gøre indsigelse mod anerkendelsen af en afgørelse med den begrundelse, at anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen er åbenbart uforenelig med de grundlæggende retsprincipper, eller at afgørelsen er opnået ved en mangelfuld proces, som f.eks. manglende underretning af sagsøgte om sagen om underholdsbidrag eller afgørelsen, svig eller en senere afgørelse, som er uforenelig med den afgørelse, der søges anerkendt.

433. I de fleste tilfælde er det sagsøgte, der gør indsigelse eller fremsætter en appel. Selv om det forekommer sjældent, kan en anmodende person gøre indsigelse mod eller appellere et afslag på at registrere en afgørelse eller erklære den for eksigibel.

b) Tidsfrist for indsigelse eller appel

434. Hvis den part, der har ret til at gøre indsigelse mod eller appellere afgørelsen eller registreringen, har bopæl i den stat, hvor erklæringen eller registreringen er foretaget, skal appellen eller indsigelsen fremsættes inden ***30 dage*** efter underretning om afgørelsen om at registrere eller afgørelsen om eksigibilitet. Hvis den anfægtende part har bopæl uden for staten, skal indsigelse eller appel fremsættes inden **60 dage** efter underretning (artikel 23, stk. 6)[212].

435. I de fleste tilfælde har sagsøgte bopæl i den anmodede stat og har således kun 30 dage til at fremsætte indsigelse eller appel mod afgørelsen om eksigibilitet eller registreringen. Hvis afgørelsen blev fremsendt til den anmodede stat med henblik på anerkendelse, fordi aktiver er beliggende i den pågældende stat, kan sagsøgte have bopæl et andet sted. I det tilfælde har sagsøgte 60 dage til at fremsætte indsigelse eller appel mod afgørelsen. En bidragspligtig kan ligeledes søge anerkendelse af en udenlandsk afgørelse, som begrænser fuldbyrdelse, i sin hjemstat. I et sådant tilfælde har en bidragsberettiget, som har bopæl uden for staten, i medfør af konventionen ret til at fremsætte indsigelse eller appel mod afgørelsen eller registreringen inden 60 dage.

c) Grundlag for indsigelse eller appel

436. Konventionen opstiller kun begrænsende grundlag for at anfægte registreringen eller afgørelsen om eksigibilitet af en afgørelse om underholdsbidrag. Som anført ovenfor kan sagsøgte fremsætte indsigelse eller appel med den begrundelse, at:

- der er intet grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse i medfør af artikel 20
- der er en grund til at afvise anerkendelse og fuldbyrdelse i medfør af artikel 22
- der er tvivl om ægtheden eller integriteten af de dokumenter, der ledsager anmodningen
- de restancer, der søges inddrevet, er allerede blevet betalt.

d) Vurdering eller prøvelse af indsigelse eller appel (artikel 23, stk. 5)

437. Vurdering eller prøvelse kan kun omhandle de specifikke grundlag, der er nævnt i konventionen, og der kan ikke foretages prøvelse af sagens realitet (artikel 28)[213]. Den

---

[211] I artikel 20 fastlægges de såkaldte "indirekte kompetenceregler". Artikel 20 fastlægger ikke, hvornår en myndighed i en stat kan træffe en afgørelse ("direkte kompetenceregler"). I stedet fastlægger den det grundlag, hvorpå en afgørelse skal være truffet, for at den kan anerkendes og fuldbyrdes i en anden stat. Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 443) for en gennemgang af dette spørgsmål. Se også kapitel 4 i denne håndbog.

[212] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 503.

[213] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 504 og 505.

måde, hvorpå en appel eller indsigelse vurderes, afgøres i henhold til national lovgivning[214].

438. Hvis grundlaget for indsigelsen eller appellen er tvivl om dokumenternes ægthed eller integritet, og der ikke var anmodet om bekræftede kopier af dokumenter, eller bekræftede kopier ikke er fremsendt, kan en anmodning fremsættes via centralmyndigheden i [navn på stat] til centralmyndigheden i den anmodende stat om fremlæggelse af bekræftede kopier eller andre dokumenter, der kan afhjælpe problemet.

439. Hvis indsigelsen eller appellen alene vedrører beregningen af restancer, og sagsøgte ikke hævder, at restancerne er blevet betalt, bør sagen overlades til fuldbyrdelse. Sagsøgte kan rejse disse spørgsmål og fremlægge yderligere oplysninger for den kompetente [retslige] [administrative] myndighed, som er ansvarlig for fuldbyrdelsen på det pågældende tidspunkt[215]. Se også bemærkningerne nedenfor om delvis anerkendelse af en afgørelse som en mulighed for at tillade, at løbende betalinger af underholdsbidrag fuldbyrdes, mens tvisten om restancer behandles.

e) Afgørelse foregriber ikke indsigelse eller appel og yderligere mulighed for appel (artikel 23, stk. 10)

440. Når indsigelsen eller appellen mod registreringen af afgørelsen eller afgørelsen om eksigibilitet er blevet afsluttet, underrettes begge parter straks. Denne meddelelse gives i henhold til national lovgivning[216]. Den anmodende person kan underrettes via centralmyndigheden i den anmodende stat eller direkte, afhængigt af den anmodede stats procedurer[217].

441. Der gives kun yderligere mulighed for appel, hvis lovgivningen i den anmodede stat tillader det[218].

442. På trods af muligheden for yderligere appel kan fuldbyrdelse af afgørelsen finde sted, straks afgørelsen er registreret eller erklæret for eksigibel, og muligheden for yderligere appel må ikke føre til, at fuldbyrdelsen af afgørelsen udsættes, medmindre der foreligger særlige omstændigheder (artikel 23, stk. 10).

C. Anerkendelse og fuldbyrdelse – resultater af anmodning

1. Anerkendelse og fuldbyrdelse

443. I de fleste tilfælde vil en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse have det resultat, at afgørelsen anerkendes og fuldbyrdes, som om den var blevet truffet af den anmodede stat. Den bidragsberettigede skal ikke fremsætte yderligere anmodninger om fuldbyrdelse. Se kapitel 12 for at få oplysninger om de anvendte fuldbyrdelsesprocedurer.

2. Andre resultater

444. Konventionen indeholder ingen bestemmelser om alternative resultater, hvis fuldstændig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen ikke er mulig.

[214] Se note 191 ovenfor.
[215] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[216] Hvis begge stater er part i Haagerkonventionen om forkyndelse i udlandet af 1965, henvises der til kapitel 3, del II, afsnit IX (B), i denne håndbog.
[217] Se note 208 og 209 ovenfor.
[218] Se note 193 ovenfor.

a) Delvis anerkendelse

445. I henhold til konventionens artikel 21 kan den kompetente [retslige] [administrative] myndighed nøjes med at anerkende en del af afgørelsen, hvis hele afgørelsen ikke kan anerkendes eller anerkendes og fuldbyrdes. Dette kan f.eks. ske, hvis myndigheden ikke kan anerkende afgørelsen om underholdsbidrag med hensyn til ægtefællebidrag, men kan anerkende og fuldbyrde afgørelsen med hensyn til børnebidrag. Hvis en tvist vedrører restancer, herunder om de er blevet betalt, kan den kompetente myndighed ligeledes anerkende den del af afgørelsen, der sikrer løbende børnebidrag, mens indsigelsen mod anerkendelse af restancer behandles.

God praksis: En anmodende person behøver ikke anmode om delvis anerkendelse af afgørelsen eller anmode om at få truffet en ny afgørelse, hvis anmodningen om anerkendelse ikke imødekommes. Konventionen kræver, at disse muligheder overvejes under processen for anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse som mulige resultater. Den anmodede stats nationale procedurer afgør, hvordan den "nye" anmodning skal behandles, hvis der eksempelvis kræves yderligere oplysningskrav for at træffe en ny afgørelse.

b) Anerkendelse ikke mulig på grund af forbehold

446. I nogle tilfælde kan en afgørelse om underholdsbidrag ikke anerkendes eller fuldbyrdes, fordi staten har taget forbehold i medfør af konventionen[219]. Det betyder dog ikke nødvendigvis, at anmodningen dermed afsluttes.

447. Hvis afgørelsen ikke kan anerkendes, fordi der er taget et forbehold, som forhindrer anerkendelse på et af følgende grundlag, skal centralmyndigheden i henhold til konventionens artikel 20, stk. 4, træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse til gavn for den bidragsberettigede:

- den bidragsberettigede havde sit sædvanlige opholdssted i afgørelsesstaten
- parterne har indgået en skriftlig aftale, dog ikke i tvister vedrørende børnebidrag
- kompetence støttes på retlig status eller forældreansvar[220].

448. Der kræves ingen ny anmodning fra den bidragsberettigede, og den eksisterende afgørelse giver[221] barnet ret til underhold i den anmodede stat (artikel 20, stk. 5). Afhængigt af den anmodede stats procedurer skal den anmodende person/den bidragsberettigede eventuelt fremlægge yderligere dokumenter for at få truffet en ny afgørelse. Der kan anmodes om disse dokumenter via centralmyndigheden i den anmodende stat. Se kapitel 10 for en udførlig beskrivelse af anmodning om at få truffet en afgørelse.

D. Kommunikation med den anmodende stat

449. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder skal være opmærksomme på, at der i konventionen er fastsat frister, som deres nationale centralmyndighed (i dette tilfælde centralmyndigheden i [navn på stat]) skal overholde, når de indberetter forløbet af behandlingen af anmodningen (artikel 12). Kompetente myndigheder vil sandsynligvis blive anmodet om statusrapporter fra deres nationale centralmyndighed, og de skal være parate til at samarbejde med centralmyndigheden i denne henseende.

---

[219] Den Europæiske Union vil ikke tage forbehold vedrørende de grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse, der er anført i konventionens artikel 20, litra c), e) og f), i henhold til konventionens artikel 20, stk. 2 (se *Rådets afgørelse 2011/432/EU* (note 59 ovenfor)). Gå til Haagerkonferencens websted < www.hcch.net > for at se, om en kontraherende stat har taget et sådant forbehold.

[220] I henhold til konventionens artikel 20, stk. 3, skal en kontraherende stat, der tager dette forbehold, anerkende og fuldbyrde en afgørelse, hvis den under lignende forhold ville have givet dens egne myndigheder kompetence til at træffe en sådan afgørelse.

[221] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 469-471. Bemærk, at konventionen ikke definerer termen "ret" i denne sammenhæng. Termen skal derfor fortolkes i henhold til den anmodede stats lovgivning, ligesom den afgør, hvilke yderligere oplysninger eller dokumenter der kræves, for at en afgørelse om underholdsbidrag kan træffes.

IV. Andre aspekter: anerkendelse og anerkendelse og fuldbyrdelse af anmodninger

A. Anmodninger om anerkendelse fremsat af en bidragspligtig

1. Generelt

450. I henhold til konventionen kan en bidragspligtig fremsætte en anmodning om anerkendelse af en afgørelse, hvis anerkendelse er nødvendig for at udsætte eller begrænse fuldbyrdelsen af en tidligere afgørelse i den anmodede stat. En sådan anmodning kan fremsættes, hvis den bidragspligtige ønsker at få en anden afgørelse anerkendt i den stat, hvor fuldbyrdelse finder sted (dvs. [navn på stat]), eller hvis den bidragspligtige har opnået en ændring af en eksisterende afgørelse i en anden kontraherende stat og nu ønsker at få den anerkendt i [navn på stat], fordi han eller hun har aktiver der.

451. Se kapitel 11 for en udførlig beskrivelse af denne procedure.

452. Hvis der foreligger en afgørelse om underholdsbidrag, som allerede fuldbyrdes i den anmodede stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted eller har aktiver, kræver den nationale lovgivning i de fleste tilfælde, at en ændret afgørelse, der er truffet i en anden stat, anerkendes, inden den effektivt kan begrænse eller udsætte fuldbyrdelsen af den første afgørelse. Dette kræves ikke af alle stater, hvis ændringen f.eks. er foretaget af den samme myndighed som den myndighed, der traf den første afgørelse. Den nationale lovgivning skal derfor undersøges for at afgøre, om anerkendelse af afgørelsen kræves i et bestemt tilfælde[222].

Ændring er proceduren for ændring af en afgørelse om underholdsbidrag, efter at den er truffet. I nogle stater kaldes det en ændringsanmodning eller en anmodning om at ændre en afgørelse. Ændringen kan også vedrøre størrelsen af underholdsbidraget, hyppigheden eller andre betingelser i afgørelsen om underholdsbidrag.

2. Hvornår kan denne anmodning anvendes af en bidragspligtig?

453. Eftersom anmodningen om anerkendelse i henhold til artikel 10, stk. 2, litra a), har til formål at begrænse fuldbyrdelse, og eftersom fuldbyrdelse oftest finder sted i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted, skal den bidragspligtige, der kræver anerkendelse af en afgørelse, oftest have bopæl i den stat, hvor afgørelsen skal anerkendes, dvs. i [navn på stat]. Konventionen omhandler ikke specifikt den situation, hvor en anmodende person har brug for at fremsætte en anmodning til sin egen centralmyndighed. I sådanne tilfælde skal anerkendelsen derfor behandles i overensstemmelse med national lovgivning som en anmodning til en kompetent myndighed i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted[223]. Hvis der søges om anerkendelse i [navn på stat], hvor den bidragspligtige har aktiver, men ikke har sit opholdssted, kan den bidragspligtige fremsætte en anmodning i henhold til konventionens artikel 10, stk. 2, litra a).

454. Hvis en sag behandles som en anmodning i henhold til konventionens artikel 10, stk. 2, litra a), er den bidragspligtige i alle tilfælde den anmodende person. I sådanne tilfælde er den bidragsberettigede så sagsøgte, og den bidragsberettigede skal underrettes om registreringen eller afgørelsen om eksigibilitet.

---

[222] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[223] I nogle stater fungerer centralmyndigheden som den kompetente myndighed i denne henseende og bistår den bidragspligtige i forbindelse med anerkendelsen. Hvis der er tale om en anmodning om ændring, behandles anerkendelsen ofte som et sidste trin i den pågældende anmodning (se kapitel 11), og der skal ikke fremsættes en ny anmodning. Dette afhænger af de interne procedurer i den enkelte stat. I [navn på stat] […].

Eksempel

455. Den bidragspligtige har sit opholdssted i land A, hvor den indledende afgørelse om underholdsbidrag blev truffet. Han har aktiver eller indkomst i [navn på stat]. Den bidragsberettigede har sit opholdssted i [navn på stat], og den indledende afgørelse blev anerkendt i [navn på stat] og fuldbyrdes mod den bidragspligtiges aktiver i [navn på stat]. Den bidragspligtige har nu opnået en ændret afgørelse fra land A. Han ønsker at få den ændrede afgørelse anerkendt i [navn på stat] for at begrænse fuldbyrdelsen af den første afgørelse.

Sådan fungerer dette under konventionen

456. Den bidragspligtige kan fremsætte en anmodning i henhold til konventionens artikel 10, stk. 2, litra a), til centralmyndigheden i land A. Land A fremsender anmodningen til [navn på stat], hvor den ændrede afgørelse anerkendes ved brug af de procedurer, der er beskrevet i dette kapitel, og registreres med henblik på fuldbyrdelse eller erklæres for eksigibel. Den bidragsberettigede underrettes om registreringen eller afgørelsen og gives mulighed for at gøre indsigelse mod eller appellere afgørelsen om eksigibilitet eller registrering. Når den ændrede afgørelse er erklæret for eksigibel eller er registreret, er den ændrede afgørelse gældende i [navn på stat] med hensyn til at begrænse fuldbyrdelsen af den oprindelige afgørelse.

3. Procedurer

457. De anerkendelses- og fuldbyrdelsesprocedurer, der er omhandlet i dette kapitel, gælder for anmodninger fra den bidragspligtige om anerkendelse under sådanne omstændigheder. I henhold til konventionens artikel 26 finder bestemmelserne i kapitel V (Anerkendelse og fuldbyrdelse) tilsvarende anvendelse på en anmodning om anerkendelse af en afgørelse, bortset fra at kravet om eksigibilitet erstattes af kravet om, at afgørelsen har retskraft i afgørelsesstaten. Det betyder i praksis, at bestemmelserne vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse finder anvendelse på anmodninger om anerkendelse, bortset de bestemmelser, der skal ændres, fordi der ikke anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen[224].

4. Begrænsninger af anerkendelse af ændrede afgørelser

458. Det skal bemærkes, at konventionen fastlægger en vigtig begrænsning for den bidragspligtiges ret til at få en ændret afgørelse anerkendt i medfør af konventionen. En bidragsberettiget kan anfægte anerkendelsen af den ændrede afgørelse, hvis den ændrede afgørelse blev truffet i en anden kontraherende stat end den stat, hvor afgørelsen oprindeligt blev truffet (afgørelsesstaten), og den bidragsberettigede havde sit sædvanlige opholdssted i afgørelsesstaten, da den ændrede afgørelse blev truffet (artikel 18 og artikel 22, litra f)). Der er enkelte undtagelser, hvor dette tillades, men det understreges, at den bidragspligtiges ret til at få den ændrede afgørelse anerkendt er med forbehold af visse begrænsninger, der ikke gælder for anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af andre afgørelser.

459. Se kapitel 11 for oplysninger om anmodninger om ændringer og kapitel 4, afsnit G, for yderligere oplysninger om artikel 18.

B. Aftaler om underholdsbidrag

1. Vigtige forskelle

460. I konventionen skelnes der mellem afgørelser om underholdsbidrag, der træffes af retslige eller administrative

En **aftale om underholdsbidrag** defineres i konventionens artikel 3 som en skriftlig aftale vedrørende betaling af underholdsbidrag, som er formelt udarbejdet eller registreret som et officielt bekræftet dokument af en kompetent myndighed, eller er bekræftet af, indgået ved, registreret af eller arkiveret hos en kompetent myndighed, og som kan gøres til genstand for fornyet behandling eller ændres af en kompetent myndighed.

[224] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 546.

myndigheder, og **aftaler om underholdsbidrag**, som er specifikke aftaler mellem parterne. Selv om procedurerne for anerkendelse og fuldbyrdelse af aftaler om underholdsbidrag ligner procedurerne for afgørelser om underholdsbidrag, kan en stat tage et forbehold og tilkendegive, at den ikke anerkender eller fuldbyrder aftaler om underholdsbidrag[225].

2. Procedurer

461. Ved anerkendelse og fuldbyrdelse af en aftale om underholdsbidrag anvendes dog de samme generelle principper og procedurer som ved anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag[226]. Ifølge konventionens artikel 30 skal en aftale om underholdsbidrag kunne anerkendes og fuldbyrdes som en afgørelse, forudsat at den er eksigibel som en afgørelse i afgørelsesstaten.

462. Hvis en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse af en aftale om underholdsbidrag modtages, benyttes de samme generelle procedurer. Efter modtagelse foretager den kompetente [retslige] [administrative] myndighed en indledende vurdering, hvor det overvejes, om anerkendelse og fuldbyrdelse vil være åbenbart uforenelig med de grundlæggende retsprincipper. Den dokumentation, der kræves i forbindelse med en sådan anmodning, svarer til den dokumentation, der kræves i forbindelse med en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse. En vigtig forskel er dog, at der ikke kræves dokumentation for behørig underretning, fordi parterne nødvendigvis må have deltaget, da aftalen blev indgået.

463. Ifølge den nationale lovgivning i [navn på stat] skal følgende dokumenter ledsage en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse af en aftale om underholdsbidrag: [Indsæt liste over dokumenter, som staten kræver].

464. Når centralmyndigheden har gennemgået materialerne og sikret, at dokumentationen er udførlig, fremsendes aftalen om underholdsbidrag til den kompetente [retslige] [administrative] myndighed. Aftalen registreres derefter til fuldbyrdelse eller erklæres for eksigibel, og sagsøgte underrettes.

465. Der er også visse forskelle mellem de begrundelser, der kan anvendes til at gøre indsigelse mod anerkendelse af en aftale, og de begrundelser, der kan bruges til at gøre indsigelse mod anerkendelse af en afgørelse. Disse er fastsat i artikel 30, stk. 5.

3. Afslutning af anerkendelses- og fuldbyrdelsesprocessen

466. Anerkendelses- og fuldbyrdelsesproceduren for aftaler om underholdsbidrag svarer til proceduren for afgørelser om underholdsbidrag med en enkelt undtagelse. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed træffer afgørelse om at registrere eller erklære aftalen for eksigibel, og sagsøgte får mulighed for at gøre indsigelse mod eller appellere denne afgørelse. I mange stater er det afslutningen på registrerings- og fuldbyrdelsesproceduren. Hvis en indsigelse er under behandling, udsætter denne appel af anerkendelsen af aftalen enhver fuldbyrdelse af aftalen, såfremt der er tale om en aftale om underholdsbidrag (artikel 30, stk.6)[227]. Denne udsættelse af fuldbyrdelse er en vigtig forskel mellem afgørelser og aftaler i anerkendelses- og fuldbyrdelsesproceduren.

V. Anerkendelse og fuldbyrdelse – øvrige forhold

A. Retshjælp

467. I henhold til konventionen skal den anmodede stat, der behandler en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdsbidrag

[225] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […]. Se *Rådets afgørelse af 9. juni 2011 om godkendelse på Den Europæiske Unions vegne af Haagerkonventionen af 23. november 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer*.
[226] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 559.
[227] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 564. Med hensyn til den nationale lovgivning i [navn på stat] findes der oplysninger om appel under note 191 ovenfor.

vedrørende et barn under 21 år, yde den bidragsberettigede gratis retshjælp, hvis det er nødvendigt for at behandle anmodningen[228]. Hvis staten giver faktisk adgang til procedurer ved brug af forenklede procedurer, opnås der ikke ret til gratis retshjælp[229].

468. I kapitel 3, del II, afsnit VII, gives der flere oplysninger om kravet om faktisk adgang til procedurer, herunder ydelse af gratis retshjælp, hvis det er nødvendigt.

469. Der findes en række undtagelser til og begrænsninger af bestemmelsen om gratis retshjælp, som skal tages i betragtning, hvis anmodningen om anerkendelse fremsættes af en bidragspligtig, eller afgørelsen ikke vedrører underholdsbidrag til et barn under 21 år. Disse er også forklaret i kapitel 3, del II, afsnit VII.

B. Forhold i forbindelse med fuldbyrdelse

Valutaomregning

470. Konventionen omhandler ikke spørgsmålet om omregning af underholdsbidrag fra én valuta til en anden. Afhængigt af de procedurer, den kompetente myndighed anvender i forbindelse med anerkendelsen af en afgørelse, kan der være fastlagt en samtidig procedure for omregningen af underholdsbidraget til fuldbyrdelsesstatens valuta. Den kompetente myndighed skal muligvis indhente en attest, der bekræfter den valutakurs, der anvendes til at omregne betalingerne, og det omregnede beløb udgør derefter grundlaget for underholdspligt i fuldbyrdelsesstaten. Andre gange har den anmodende stat allerede omregnet afgørelsen, herunder restancer, til den anmodede stats valuta[230].

471. Spørgsmål om valutaomregning er omhandlet i yderligere detaljer i kapitel 12 om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag.

C. Relevante undtagelser og forbehold

472. Ovennævnte oplysninger er relevante i langt de fleste situationer, der omfatter anerkendelse en afgørelse om underholdsbidrag til børn. I nogle situationer vil forbehold eller erklæringer, der fremsættes af en stat, have betydning for anerkendelses- og fuldbyrdelsesprocessen. Se også kapitel 3, del I, afsnit II, for yderligere oplysninger om anvendelsesområdet for konventionen, herunder oplysninger om erklæringer og forbehold, der kan fremsættes i medfør af konventionen.

a) Børn i alderen 18-21 år

473. En stat kan tage et **forbehold**, som begrænser konventionens anvendelsesområde til personer under 18 år. Hvis en stat tager et sådant forbehold, accepterer den ikke afgørelser vedrørende et barn på 18 år eller derover med henblik på anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse, og den kan heller ikke anmode en anden stat om at behandle sager vedrørende underholdsbidrag til børn over 18 år[231].

Et **forbehold** er en formel erklæring afgivet af en kontraherende stat, som i henhold til konventionen er tilladt under bestemte omstændigheder, og som angiver, at anvendelsesområdet for

[228] Med hensyn til den nationale lovgivning i [navn på stat] er proceduren for ydelse af retshjælp beskrevet i note 86 ovenfor.
[229] I [navn på stat] […].
[230] I [navn på stat] […].
[231] Den Europæiske Union agter ikke at tage forbehold i henhold til konventionen for at begrænse konventionens anvendelsesområde til børn under 18 år eller for at udvide konventionens anvendelsesområde til børn over 21 år (artikel 2, stk. 2). Konventionens centrale anvendelsesområde, som omfatter underholdsbidrag til børn op til 21 år, finder derfor anvendelse i Den Europæiske Union. (Se *Rådets afgørelse 2011/432/EU* (note 59 ovenfor)).

b) Grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse

474. En stat kan forbeholde sig ret til ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om underholdsbidrag, hvis et af følgende er anvendt som grundlag for afgørelsen:[232]

- den bidragsberettigedes sædvanlige opholdssted
- en skriftlig aftale mellem parterne
- kompetence baseret på retlig status eller forældreansvar.

c) Aftaler om underholdsbidrag

475. En stat kan tage forbehold og tilkendegive, at den ikke anerkender og fuldbyrder aftaler om underholdsbidrag. En stat kan alternativt ved erklæring kræve, at anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af aftaler om underholdsbidrag fremsættes via centralmyndigheden[233].

VI. Yderligere materialer

A. Praktisk rådgivning

- Når afgørelsen er blevet anerkendt, vil mange stater straks forsøge at kontakte den bidragspligtige med henblik på så hurtigt som muligt at opnå frivillig overholdelse af afgørelsen, således at betalingen af underholdsbidrag til den bidragsberettigede og børnene sikres så hurtigt som muligt[234].
- Anerkendelses- og fuldbyrdelsesproceduren har i henhold til konventionen til formål at sikre hurtig og effektiv behandling af anmodninger. Dommere, domstolspersonale og andre involverede myndigheder i den anmodede stat skal være opmærksomme på dette og træffe foranstaltninger for at sikre, at sager behandles så hurtigt som muligt med mindst mulig forsinkelse.
- Ikke alle procedurer og krav vedrørende behandling af anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse er omhandlet i konventionen. Dommere skal også følge den relevante nationale lovgivning og de relevante nationale procedurer.

B. Tilknyttede formularer

Anmodning om anerkendelse eller Anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse
Fremsendelsesformular
Erklæring om eksigibilitet
Dokumentation for behørig underretning
Formular vedrørende formueforhold
Bekræftelsesformular

C. Artikler i konventionen

Artikel 10, stk. 1, litra a)
Artikel 10, stk. 2, litra a)
Artikel 11
Artikel 12
Artikel 20
Artikel 23
Artikel 24

---

[232] Se gennemgangen (note 211 ovenfor) af grundlagene for kompetence i artikel 20. Den Europæiske Union vil ikke tage forbehold vedrørende de grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse, der er anført i konventionens artikel 20, litra c), e) og f), i henhold til konventionens artikel 20, stk. 2 (se ibid.).
[233] Den Europæiske Union vil ikke i henhold til konventionen tage forbehold og tilkendegive, at den ikke anerkender aftaler om underholdsbidrag (artikel 30, stk. 8). Unionen vil heller ikke i henhold til konventionen erklære, at anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af aftaler om underholdsbidrag kun kan fremsættes via centralmyndigheder (artikel 30, stk.7) (se ibid.).
[234] I [navn på stat] […].

Artikel 30
Artikel 36
Artikel 50

D. Relaterede kapitler i håndbogen

Se kapitel 12 – Fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009
Se kapitel 3 – Generelle forhold: Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

VII. Tjekliste – Anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse

	Procedure	**Reference til håndbogen**
1	Dokumenter er modtaget fra centralmyndigheden i [navn på stat]	III(A)(1)
2	Bekræft, at anmodningen vedrører anerkendelse og fuldbyrdelse	III(A)(2)
3	Opfylder anmodningen minimumskravene i konventionen?	III(A)(3)
4	Tjek, at dokumenterne er udførlige	III(A)(4)
5	Find frem til sagsøgtes opholdssted, hvis det er nødvendigt	III(A)(5)
6	Anmod om yderligere dokumenter, hvis det er nødvendigt	III(A)(6)
7	Sørg for at træffe hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger	III(A)(7)
8(a)	Erklær afgørelsen for eksigibel	III(B)(1)
8(b)	Underret den anmodende person og sagsøgte om afgørelsen om eksigibilitet	III(B)(4)
8(c)	Sagsøgte har mulighed for at gøre indsigelse mod eller appellere afgørelsen om eksigibilitet eller registrering af angivne grunde	III(B)(5)
9	Afslut eventuel indsigelse eller appel, og underret den anmodende person og sagsøgte	III(B)(5)

VIII. Ofte stillede spørgsmål

En bidragsberettiget har en afgørelse fra land A. Hun bor i land B. Land B vil ikke anerkende og fuldbyrde afgørelsen. Den bidragspligtige bor i [navn på stat]. Alle tre stater er kontraherende stater. Kan afgørelsen anerkendes og fuldbyrdes i [navn på stat]?

476. Ja – den bidragsberettigede kan anmode om anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted eller har aktiver eller indkomst, så længe afgørelsen er truffet i en kontraherende stat. Afgørelsen behøver ikke være eksigibel eller anerkendt i den anmodende stat – kun i afgørelsesstaten. Det er land A i dette tilfælde. Hvis der foreligger en erklæring om eksigibilitet fra land A, hvor afgørelsen blev truffet, bør [navn på stat] kunne behandle anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse, såfremt alle andre krav er opfyldt.

Hvorfor skulle en bidragsberettiget kun anmode om anerkendelse af en afgørelse og ikke både anerkendelse OG fuldbyrdelse?

477. I nogle tilfælde ønsker den bidragsberettigede måske at fuldbyrde afgørelsen personligt, eller en anmodende person kan have behov for at få afgørelsen anerkendt for at kunne udnytte andre retsmidler i den anmodede stat. Hvis der findes et aktiv, eksempelvis et bo, i den anmodede stat, har den bidragsberettigede f.eks. brug for at få afgørelsen anerkendt, inden den kan indgives som et krav mod boet.

Betyder anerkendelse af en afgørelse om underholdsbidrag, at hele afgørelsen bliver det samme som en afgørelse om underholdsbidrag, der oprindeligt blev truffet i den pågældende stat?

478. Nej. Formålet med anerkendelse og fuldbyrdelse er blot at gøre det muligt at få en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag fuldbyrdet ved brug af de samme ordninger og procedurer som en national afgørelse om underholdsbidrag. Den anmodede stats lovgivning vedrørende f.eks. forældremyndighed eller kontakt med børnene finder ikke anvendelse på afgørelsen. Afgørelsen svarer kun til nationale afgørelser med hensyn til anerkendelse og fuldbyrdelse af underholdspligten.

Skal en afgørelse altid anerkendes, inden den kan fuldbyrdes i henhold til konventionen?

479. Ja, medmindre det er en afgørelse fra den anmodede stat (dvs. [navn på stat]), hvor fuldbyrdelsen finder sted. Hvis afgørelsen er fra en anden stat, skal den først underkastes anerkendelsesproceduren for at sikre, at afgørelsen er i overensstemmelse med de grundlæggende proceduremæssige eller andre krav vedrørende den måde, hvorpå der træffes afgørelse om underholdspligt, f.eks. underretning af en part.

Kan en afgørelse truffet på et andet sprog fuldbyrdes i henhold til konventionen?

480. Ja, men der skal foreligge en oversættelse af afgørelsen eller et oversat sammendrag eller uddrag af teksten til [det officielle sprog i staten] eller til et andet sprog, som den anmodede stat har tilkendegivet, at den accepterer. Se kapitel 3, del II, afsnit I, for oplysninger om kravene til oversættelse af dokumenter og afgørelser.

481. I henhold til konventionen kan andre meddelelser mellem centralmyndighederne være på engelsk eller fransk.

Kan en afgørelse anerkendes i [navn på stat] i henhold til konventionen, hvis afgørelsen er af en type, der ikke kunne træffes i [navn på stat]?

482. Ja, såfremt afgørelsen er omfattet af konventionens anvendelsesområde for underholdspligt. En afgørelse om børnebidrag kan f.eks. indeholde en bestemmelse om godtgørelse af bestemte typer udgifter, f.eks. sygeforsikringspræmier, der ikke kendes eller er omfattet af lovgivningen i den anmodede stat. En sådan afgørelse kan stadig anerkendes i den anmodede stat.

Hvorfor kræves det ikke, at anmodningen om anerkendelse eller anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse underskrives af den anmodende person eller en repræsentant for centralmyndigheden?

483. Konventionen er "medieneutral" for at fremme brugen af informationsteknologi og muliggøre effektiv overførsel af materialer mellem stater. Hvis der var krav om en underskrift, kunne dokumenter ikke fremsendes med fax eller elektronisk.

484. Den person, hvis navn er anført på anmodningen, er ansvarlig for at sikre, at oplysningerne i anmodningen er i overensstemmelse med de dokumenter og oplysninger, som den anmodende person har fremlagt, og at anmodningen er i overensstemmelse med konventionens krav.

Kan en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse behandles uden bekræftede kopier af dokumenter?

485. Det afhænger af, om den anmodede stat i henhold til konventionen har fremsat en erklæring om, at den kræver bekræftede kopier (det er anført i landeprofilen). I enkelte tilfælde kan en domstol eller kompetent myndighed kræve bekræftede kopier, oftest hvis der er tvivl om ægtheden eller integriteten af de fremlagte dokumenter.

486. Hvis en sådan erklæring ikke er fremlagt, kan anmodningen behandles på grundlag af de kopier, den anmodende stat har fremlagt[235].

Den kompetente myndighed i [navn på stat] har registreret eller erklæret afgørelsen for eksigibel. Hvad er næste skridt?

487. Når afgørelsen er blevet registreret med henblik på fuldbyrdelse eller erklæret for eksigibel, kan den fuldbyrdes[236]. Der kræves ikke yderligere anmodning fra den anmodende person i henhold til konventionen (såfremt den oprindelige anmodning blev modtaget via en centralmyndighed). Den anmodende person, sagsøgte og den anmodende stat skal straks underrettes om, at anerkendelsen er blevet afsluttet, og at fuldbyrdelse nu i gang.

Hvad sker der, hvis der foreligger mere end én afgørelse om underholdsbidrag? Der foreligger f.eks. en oprindelig afgørelse om underholdsbidrag, som senere er blevet ændret af en efterfølgende afgørelse. Hvilken afgørelse skal anerkendes?

488. Konventionen omhandler ikke direkte dette spørgsmål. Hvis afgørelsen skal fuldbyrdes, og der er restancer, der er opstået under den første afgørelse, skal den anmodede stat (dvs. [navn på stat]) muligvis have en kopi af den afgørelse med henblik på fuldbyrdelse. Dette kan være påkrævet i medfør af den nationale lovgivning, der regulerer fuldbyrdelsen, eller hvis en bidragspligtig anfægter restancerne eller påstår, at forpligtelsen bør tolkes på en anden måde[237]. Der kan også være andre forhold (f.eks. krav om indeksregulering eller ændring), som er omhandlet i den ene afgørelse, men ikke den anden.

489. Anerkendelse af en afgørelse bør dog ikke afvises alene, fordi der tidligere er truffet afgørelser i samme sag, som ikke er vedlagt anmodningen. Hvis der øjensynligt er truffet andre relevante afgørelser om underholdsbidrag, der burde have været vedlagt anmodningen, skal den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat] informere centralmyndigheden i [navn på stat], således at kopier af disse afgørelser kan indhentes fra den anmodende stat.

Del II — Direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse

IX. Oversigt

490. Generelt er procedurerne vedrørende alle direkte anmodninger, der fremsættes i henhold til konventionen (dvs. anmodninger direkte til kompetente myndigheder; se kapitel 1, afsnit III.C, ovenfor), underlagt den nationale lovgivning i [navn på stat]. Den nationale lovgivning i [navn på stat] afgør, om den direkte anmodning overhovedet kan fremsættes, og hvilke formularer eller processer der skal anvendes[238]. Direkte anmodninger til de kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i [navn på stat] om at få truffet eller ændret afgørelser om underholdsbidrag er kort omhandlet i kapitel 10 og 11. Sådanne anmodninger er næsten udelukkende reguleret af den nationale lovgivning i [navn på stat] og ikke af konventionen.

[235] I [navn på stat] […].
[236] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[237] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[238] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

491. Hvis en direkte anmodning vedrører anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en eksisterende afgørelse, og afgørelsen er omfattet af konventionens anvendelsesområde, finder bestemte bestemmelser i konventionen dog anvendelse på den pågældende anmodning. Det følgende afsnit omhandler procedurerne for direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, som de kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i [navn på stat] kan modtage i medfør af konventionen.

Dokumenter, der skal vedlægges direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse

492. En række bestemmelser vedrørende anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af anmodninger, der fremsættes via centralmyndigheder, finder i henhold til konvention også anvendelse på anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af direkte anmodninger, der fremsættes til kompetente myndigheder (artikel 37, stk. 2).

493. Alle bestemmelserne i konventionens kapitel V (Anerkendelse og fuldbyrdelse) gælder for direkte anmodninger. Direkte anmodninger skal derfor ledsages af de dokumenter, der er anført i artikel 25. De omfatter følgende dokumenter:

- afgørelsens fulde tekst
- erklæring om eksigibilitet
- dokumentation for behørig underretning, hvis sagsøgte hverken har givet møde eller været repræsenteret under retssagen i afgørelsesstaten eller har gjort indsigelse mod afgørelsen om underholdsbidrag
- formular vedrørende formueforhold
- en beregning af eventuelle restancer
- et dokument, der forklarer, hvordan afgørelsen indeksreguleres, hvis det er nødvendigt.

494. Den anbefalede anmodningsformular kan ikke bruges til en direkte anmodning, medmindre den anmodede stat har bestemt, at den kan anvendes til direkte anmodninger. I nogle tilfælde har den anmodede kompetente myndighed sine egne formularer. Tjek landeprofilen, eller kontakt den anmodede kompetente myndighed direkte på den adresse, der er anført i landeprofilen, for at få en kopi af formularen[239].

495. I forbindelse med direkte anmodninger skal der ofte fremlægges dokumentation, som angiver, i hvilket omfang den, der indgiver anmodningen, har fået gratis retshjælp i afgørelsesstaten. Det skyldes, at bestemmelserne om faktisk adgang til procedurer og ydelse af gratis retshjælp ikke altid gælder for direkte anmodninger. Som minimum har den anmodende person i enhver sag om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse ret til gratis retshjælp i samme omfang, som han eller hun modtog i afgørelseslandet, hvis det samme omfang af retshjælp er tilgængeligt i den anmodede stat (artikel 17, litra b)).

496. I diagrammet på næste side illustreres krav om gratis retshjælp i forbindelse med direkte anmodninger til en kompetent myndighed om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse.

[239] I [navn på stat] […].

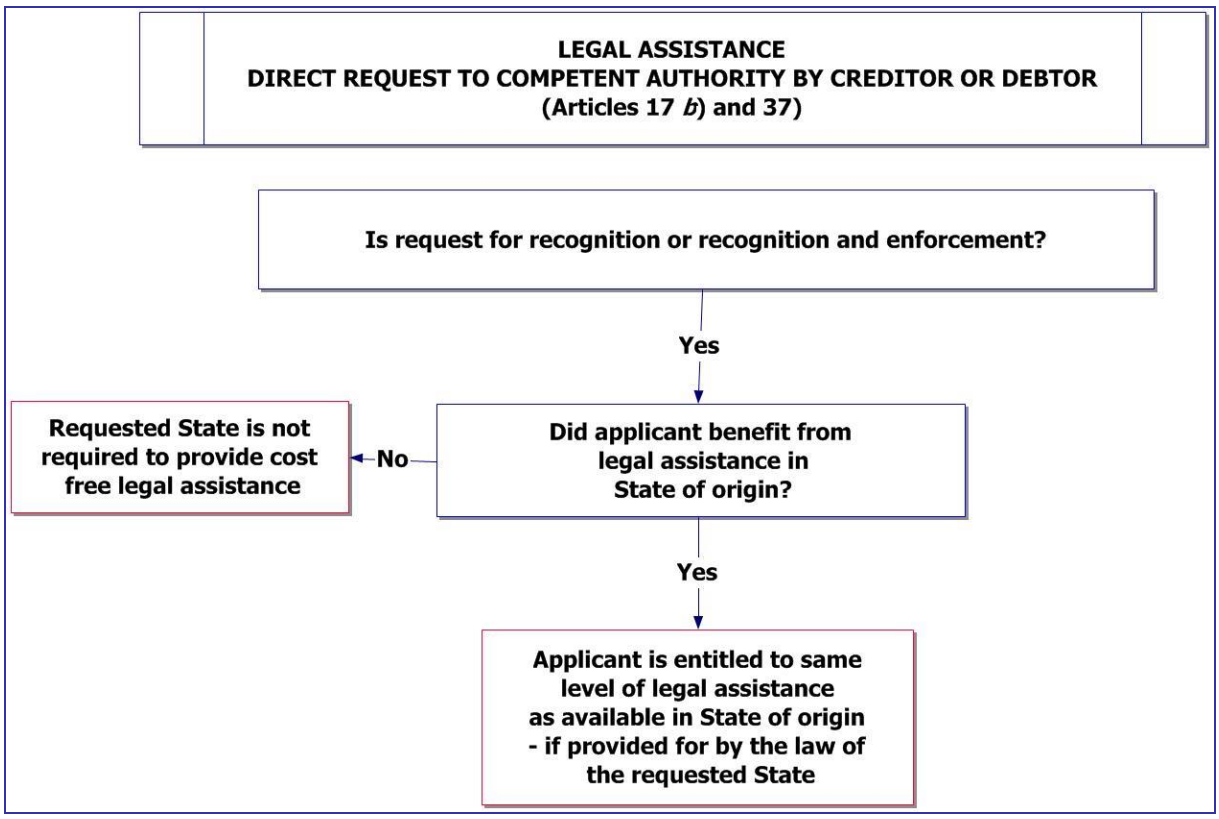

Figur 9: Retshjælp – direkte anmodninger til en kompetent myndighed

497. Selv om der ikke tilbydes gratis retshjælp, kan den anmodede stat ikke kræve sikkerhedsstillelse eller depositum af nogen art for betaling af den anmodende persons sagsomkostninger i procedurer (artikel 14, stk. 5, og artikel 37, stk. 2).

498. Endelig skal en anmodet stat (dvs. [navn på stat]) ikke yde nogen form for retshjælp til en anmodende person, der vælger at fremsætte en direkte anmodning til en kompetent myndighed, når sagen kunne have været fremsat via centralmyndigheden[240].

A. Typer af modtagne anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse

a) Ægtefællebidrag

499. Medmindre både den anmodende og anmodede kontraherende stat har erklæret, at de udvider kapitel II og III til ægtefællebidrag, fremsættes en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om kun ægtefællebidrag ikke gennem centralmyndigheder (se kapitel 3, del I, afsnit II, ovenfor for flere oplysninger)[241]. I stedet skal den bidragsberettigede fremsætte en direkte anmodning til den kompetente myndighed i den anmodede stat. Dokumentationskravene og procedurerne som fastsat i konventionens artikel 25 er dog de samme.

500. Ud over anmodningen (den anbefalede anmodningsformular bruges ikke til direkte anmodninger, medmindre den anmodede stat har besluttet, at den kan anvendes til direkte anmodninger) skal følgende dokumenter altid fremlægges:

- oplysninger om anmodningen (eller anbefalet anmodningsformular, hvis den anvendes)
- afgørelsens tekst

[240] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 602.
[241] I [navn på stat] […].

- erklæring om eksigibilitet
- dokumentation for behørig underretning, hvis sagsøgte hverken har givet møde eller været repræsenteret under retssagen i afgørelsesstaten eller har gjort indsigelse mod afgørelsen
- formular vedrørende formueforhold eller andet dokument, der beskriver parternes formueforhold
- dokument, der forklarer beregningen af restancer
- dokument, der forklarer, hvordan afgørelsen indeksreguleres
- erklæring eller oplysninger om ydelsen af retshjælp til den anmodende person i den anmodende stat.

501. Yderligere dokumenter skal eventuelt fremlægges afhængigt af de nationale procedurer i den anmodede stat[242].

502. Når en kompetent [retslig] [administrativ] myndighed har modtaget en direkte anmodning, underkastes den de anerkendelsesprocedurer, der er beskrevet i dette kapitels del I. Den erklæres for eksigibel [og registreres med henblik på fuldbyrdelse], og sagsøgte og den anmodende person underrettes (artikel 23, stk. 5).

503. Grundlagene for at gøre indsigelse mod eller appellere [afgørelsen om eksigibilitet] [eller] [registreringen med henblik på fuldbyrdelse] vedrørende afgørelsen gælder ligeledes for anmodninger fremsat via en kompetent myndighed. Hvis den anmodende person har brug for retshjælp for at imødegå sagsøgtes indsigelse eller appel, yder en centralmyndighed ikke gratis retshjælp, og den anmodende person skal selv træffe sådanne foranstaltninger[243]. Den kompetente myndighed kan muligvis hjælpe den anmodende person med at få adgang til anden hjælp, herunder retshjælp, hvis det tilbydes. Den anmodende person har under alle omstændigheder ret til mindst samme omfang af retshjælp, som han eller hun havde ret til i den anmodende stat, hvis retshjælp i det omfang tilbydes i [navn på stat] (artikel 17, litra b))[244].

504. Med hensyn til fuldbyrdelse af afgørelsen, efter at den er blevet anerkendt, følger anmodningen om fuldbyrdelse ikke automatisk efter anmodningen om anerkendelse, medmindre det kræves ved lov, fordi centralmyndigheden ikke var involveret i anerkendelsesprocessen. Hvis det ikke kræves ved lov, skal den person, der fremsætter anmodningen, fremsætte en separat anmodning om fuldbyrdelse i overensstemmelse med de nationale procedurer i den anmodede stat[245].

b) Børn på 21 år eller derover

505. Eftersom konventionens anvendelsesområde som standard ikke omfatter børn, der er 21 år eller derover, skal en kompetent myndighed i en stat ikke acceptere en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdsbidrag for disse børn, medmindre begge kontraherende stater (den anmodende stat og den anmodede stat) udtrykkeligt har erklæret, at de vil udvide konventionens anvendelsesområde til disse børn. Hvis en sådan erklæring ikke er fremsat, kræves det ikke, at en afgørelse om underholdsbidrag til et barn, som er 21 år eller derover, anerkendes eller fuldbyrdes (kontraherende stater kan dog vælge at anerkende og fuldbyrde afgørelser, der går ud over det, de er strengt forpligtede til at fuldbyrde i medfør af princippet om gensidighed)[246].

506. Dette gælder også, selv om der i henhold til afgørelsesstatens lovgivning kan udbetales underholdsbidrag til børn, der er fyldt 21 år, fordi artikel 32, stk. 4, (som anvender afgørelsesstatens lovgivning til at bestemme varigheden af underholdspligten) skal læses i sammenhæng med artikel 2.

---

[242] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[243] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[244] For så vidt angår den nationale lovgivning i [navn på stat], se ibid.
[245] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[246] Anerkendelse af en afgørelse, der ligger uden for forpligtelsen til gensidighed i henhold til konventionen, kan i nogle tilfælde være en hensigtsmæssig løsning, hvis eksempelvis en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag til en person over 21 år må henvises til en national domstol for at få truffet en ny afgørelse, hvis den ikke anerkendes. I [navn på stat] […].

507. Se kapitel 3, del I, afsnit II, for udførlige oplysninger om konventionens anvendelsesområde.

c) Andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer

508. Selv om stater i henhold til konventionen kan aftale at udvide dens bestemmelser til andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer, herunder sårbare personer, skal en kompetent myndighed i en stat ikke nødvendigvis acceptere en anmodning om at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer, medmindre både den anmodede stat og den anmodende stat har udvidet bestemmelserne[247].

X. Yderligere materialer

A. Praktisk rådgivning

509. I landeprofilen for [navn på stat] kan du se, hvilke dokumenter der skal indgives sammen med en direkte anmodning. Den direkte anmodning skal indgives ved brug af anmodningsformularen eller andet dokument, den anmodede stat kræver. Selv om den dokumentation, der bruges i forbindelse med direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse, kan være den samme som den, der bruges i forbindelse med anmodninger, der fremsættes via centralmyndigheder, kan dokumentationen i forbindelse med andre typer direkte anmodninger være meget forskellig fra den, der anvendes ved anmodninger i henhold til konventionen. Direkte anmodninger til kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i [navn på stat] med henblik på at få truffet eller ændret en afgørelse om underholdsbidrag er omhandlet i kapitel 10 og 11 i denne håndbog.

510. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder kan eventuelt kontakte centralmyndigheden i [navn på stat] for at få hjælp til effektivt at behandle sager, der omfatter direkte anmodninger.

B. Tilknyttede formularer

Anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse:

erklæring om eksigibilitet
dokumentation for behørig underretning
beregning af eventuelle restancer
erklæring om retshjælp (hvis nødvendig)
dokument, der forklarer, hvordan afgørelsen indeksreguleres.

C. Relevante artikler

Artikel 2, stk. 3
Artikel 10
Artikel 17, litra b)
Artikel 25
Artikel 37

XI. Ofte stillede spørgsmål

Hvad er forskellen mellem en anmodning via en centralmyndighed og en direkte anmodning til en kompetent myndighed?

511. Anmodninger via centralmyndigheder er begrænset til de anmodninger, der er nævnt i artikel 10. For at en anmodning kan fremsættes gennem en centralmyndighed,

[247] I [navn på stat] […].

skal sagen være omfattet af konventionens anvendelsesområde, og anmodningen skal være nævnt i artikel 10.

512. En direkte anmodning fremsættes til en kompetent myndighed vedrørende forhold, der er omhandlet i konventionen. En direkte anmodning kan f.eks. være en anmodning om at få truffet en afgørelse om ægtefællebidrag.

Kan en anmodende person vælge at fremsætte en direkte anmodning til en kompetent myndighed i stedet for at gå gennem centralmyndighederne?

513. Ja, hvis den anmodede kompetente myndigheds interne procedurer giver mulighed for det (nogle kompetente myndigheder henviser blot sagen til centralmyndigheden)[248]. En anmodende person, der vælger dette forløb, skal dog være opmærksom på, at bestemmelserne om retshjælp i forbindelse med direkte anmodninger i nogle stater ikke gælder, hvis en anmodning kunne have været fremsat via centralmyndigheden[249]. Dette vil sandsynligvis være tilfældet, hvis den anmodede stat har fastlagt procedurer, der reelt gør det muligt at fremsætte anmodninger via centralmyndigheden uden retshjælp.

Kan en centralmyndighed fremsende en direkte anmodning til en kompetent myndighed, hvis den anmodede stat f.eks. ikke har udvidet anvendelsen af konventionens kapitel II og III til den type underholdspligt?

514. Ja. Konventionen kræver ikke, at direkte anmodninger fremsættes af den bidragsberettigede eller den bidragspligtige selv. Denne situation vil oftest opstå, hvis den anmodende stat har udvidet anvendelsen af kapitel II og III til ægtefællebidrag, men den anmodede stat ikke har gjort det samme[250]. I det tilfælde kan den anmodende centralmyndighed hjælpe den bidragsberettigede med at udarbejde dokumentationen og overføre den til en kompetent myndighed i den anmodede stat.

Hvilke formularer eller dokumenter skal der anvendes i en direkte anmodning?

515. Hvis den direkte anmodning vedrører anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse, skal de dokumenter, der er nævnt i artikel 25, vedlægges, idet denne artikel omhandler direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse. Den anbefalede formular er generelt kun tiltænkt centralmyndighederne. Den formular, der kræves af den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat][251], eller den formular, der anvendes i afgørelsesstaten, bør derfor anvendes.

Skal den bidragsberettigede eller bidragspligtige benytte en advokat for at fremsætte en direkte anmodning til den kompetente myndighed?

516. Det afhænger alene af den kompetente [retslige] [administrative] myndigheds procedurer[252]. Hvis den direkte anmodning vedrører anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse i medfør af konventionen, skal den anmodede stat sikre, at den anmodende person mindst har ret til retshjælp i samme omfang som i den anmodende stat, hvis retshjælp i dette omfang er tilgængelig i den anmodede stat (artikel 17, litra b)).

517. Ved alle andre direkte anmodninger skal den person, der fremsætter den direkte anmodning, afholde udgifterne til eventuel retshjælp, medmindre den anmodede stats lovgivning fastsætter andet[253].

---

[248] I [navn på stat] […].
[249] I [navn på stat] […].
[250] Se note 241 ovenfor.
[251] Se note 239 ovenfor for et eksempel på en formular, der anbefales i [navn på stat].
[252] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[253] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

Chapter 9 - Forordning (EF) nr. 4/2009: Behandling af modtagne anmodninger via centralmyndigheder og direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet

Sådan anvendes dette kapitel:

Dette kapitel vedrører primært anmodninger om anerkendelse eller om anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet af en afgørelse om underholdsbidrag, som retslige eller andre kompetente myndigheder modtager fra en centralmyndighed.

I afsnit I gives der en oversigt over procedurerne og selve anmodningen – hvornår og af hvem den kan anvendes, og de grundlæggende termer og begreber forklares.

I afsnit II og III skitseres procedurerne eller trinnene for behandling af disse anmodninger.

Afsnit IV omhandler undtagelser til eller variationer fra de generelle procedurer, herunder anmodninger fra bidragspligtige.

Afsnit V omhandler andre spørgsmål, f.eks. retshjælp og fuldbyrdelse.

Afsnit VI indeholder yderligere referencer, formularer og praktiske tips om anmodninger.

Afsnit VII indeholder en tjekliste, der giver et klart overblik over proceduren.

Afsnit VIII dækker nogle af de ofte stillede spørgsmål vedrørende denne anmodning.

Afsnit IX omhandler kort spørgsmål vedrørende direkte anmodninger om anerkendelse eller om anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet, der modtages af retslige eller andre kompetente myndigheder uden centralmyndigheders medvirken.

Del I — Anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet

I. Oversigt og generelle principper

A. Generelle principper

518. Den anerkendelsesproces, der er fastlagt i forordningen, er et centralt element i den internationale inddrivelse af underholdsbidrag og sikrer en bidragsberettiget en omkostningseffektiv mulighed for at udøve sin ret til underholdsbidrag, hvis den bidragspligtige har sit opholdssted eller har aktiver eller indkomst i en anden medlemsstat[254].

En **centralmyndighed** er den offentlige myndighed, der er udpeget af en medlemsstat til at varetage det administrative samarbejde og yde bistand i henhold til forordningen.

519. Anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet af en afgørelse fra en anden medlemsstat sikrer, at en bidragsberettiget ikke behøver indhente en ny afgørelse i den stat, hvor den bidragspligtige nu har sit opholdssted, eller hvor den bidragspligtige har aktiver eller indkomst.

[254] Der er forskel mellem anerkendelse og fuldbyrdelse. Anerkendelse i en anden stat, betyder, at denne stat accepterer domsstatens fastsættelse af juridiske rettigheder og forpligtelser. Fuldbyrdelse betyder, at den anmodede stat accepterer, at dens egne processer kan anvendes til at fuldbyrde afgørelsen.

520. Procedurerne for anerkendelse, anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet og fuldbyrdelse af en afgørelse er udformet, så der sikres bredest mulig anerkendelse af eksisterende afgørelser, og så det sikres, at anmodningen behandles så hurtigt som muligt. Forordningens anvendelsesområde er bredest for anerkendelse og fuldbyrdelse, og medlemsstaterne forventes at give anmodende personer umiddelbar og reel adgang til domstolsprøvelse. De anerkendelses- og fuldbyrdelsesordninger, der følger af forordningen for både medlemsstater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007, og medlemsstater, der ikke er bundet af protokollen (se kapitel 5), er udformet med det formål at give den bidragsberettigede mulighed for hurtigt at inddrive et krav. Sagsøgte gives kun meget begrænsede muligheder for at anfægte eller modsætte sig anerkendelsen og fuldbyrdelsen og kan kun gøre det inden for en bestemt tidsramme. Alt dette afspejler forordningens grundlæggende princip om, at procedurerne for anerkendelse og fuldbyrdelse skal være simple, billige og hurtige[255].

En **kompetent myndighed** er den myndighed i en bestemt stat, der har fået pålagt eller tilladelse til at udføre bestemte opgaver i henhold til forordningen. En kompetent myndighed kan være en domstol, en administrativ myndighed, de sociale myndigheder eller en anden offentlig enhed, der udfører nogle af de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

521. Se også kapitel 3, del I, for oplysninger om forordningens anvendelsesområde. For at kunne vurdere forordningens anvendelsesområde og anvendelse i forbindelse med en bestemt sag skal man vide, hvilke anerkendelses- og fuldbyrdelsesprocedurer der finder anvendelse i den pågældende sag.

B. Oversigt over procedurer

522. To afdelinger i forordningen omhandler procedurerne for anerkendelse, afgørelse om eksigibilitet og fuldbyrdelse af afgørelser i henhold til forordningen som beskrevet i forordningens kapitel IV, artikel 16. Afdeling 1 finder anvendelse på retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (alle EU's medlemsstater med undtagelse af Det Forenede Kongerige og Danmark), og afdeling 2 finder anvendelse på retsafgørelser truffet i en medlemsstat, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (dvs. afgørelser, der er truffet i Det Forenede Kongerige og Danmark)[256]. De procedurer for anerkendelse og fuldbyrdelse, der er beskrevet i det følgende og i forordningens kapitel IV, afdeling 1, oftest anvendes på afgørelser, der er omfattet af forordningens anvendelsesområde. Denne procedure efter afdeling 1 og den alternative procedure, der er omhandlet i afdeling 2, er beskrevet i yderligere detaljer nedenfor (se afsnit III i dette kapitel).

Den anmodende stat – den medlemsstat, hvor den anmodende person har sit opholdssted, og den medlemsstat, der anmoder om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen.

Den anmodede stat – den medlemsstat, der har modtaget anmodningen, og som anerkender og fuldbyrder afgørelsen.

523. Når centralmyndigheden i den anmodede stat[257] har modtaget en anmodning fra en centralmyndighed i en anden medlemsstat, fremsender førstnævnte materialerne til behandling af sagen til den kompetente myndighed. I nogle medlemsstater er centralmyndigheden den kompetente myndighed i denne henseende. I andre stater er den kompetente myndighed en retslig eller administrativ myndighed[258].

---

[255] Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastslået, at nationale myndigheder har en positiv forpligtelse til med omhu og inden for rimelig tid at bistå med fuldbyrdelsen af en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag til fordel for en bidragsberettiget (se *Romańczyk mod Frankrig*, nr. 7618/05 (18. november 2010), hvor artikel 6, stk. 1, i *konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder* i henhold til domstolen var blevet overtrådt).

[256] Proceduren efter afdeling 1 finder også anvendelse på afgørelser, der blev truffet i medlemsstater, inden forordningen fandt anvendelse, men efter at forordning (EF) nr. 44/2001 trådte i kraft. Se kapitel 3, del I, afsnit III.C, for udførlige oplysninger om forordningens anvendelsesområde.

[257] I [navn på stat] er centralmyndigheden […].

[258] I [navn på stat] er den kompetente myndighed […], og [er] [er ikke] centralmyndigheden.

524. I henhold til forordningens kapitel IV, afdeling 1, kræves det, at en afgørelse anerkendes uden "en særlig procedure", og "uden at der kan gøres indsigelse mod anerkendelsen" (artikel 17, stk. 1). Det betyder, at en eksekvaturprocedure eller en lignende procedure for anerkendelse af afgørelsen ikke tillades i henhold til forordningen, og med hensyn til anerkendelse af afgørelsen er der ingen mulighed for at gøre indsigelse mod anerkendelsen, hverken på eget initiativ eller for en berettiget part[259]. Hvis afgørelsen er eksigibel i den medlemsstat, hvor den er truffet, er afgørelsen i henhold til forordningen eksigibel i en anden medlemsstat, uden at der kræves en retsafgørelse om eksigibilitet (artikel 17, stk. 2)[260]. Det understreges, at en eksigibel retsafgørelse giver umiddelbar hjemmel til at anvende de sikrende retsmidler, der findes i fuldbyrdelsesstatens lovgivning (artikel 18).

525. Sagsøgte har ret til at anmode om fornyet prøvelse af afgørelsen "fra den dag, hvor sagsøgte reelt fik kendskab til indholdet af retsafgørelsen, og hvor han havde mulighed for at reagere, og senest fra den dag, hvor der første gang blev truffet en fuldbyrdelsesforanstaltning, hvorved der blev lagt beslag på hans aktiver, helt eller delvist" (artikel 19, stk. 2) *i domsstaten*, hvis han ikke har givet møde for denne ret, fordi det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for ham i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller han har været forhindret i at gøre indsigelse mod kravet om underholdsbidrag som følge af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra hans side, medmindre han har undladt at anfægte retsafgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det (artikel 19, stk. 1). Sagsøgte skal anmode om fornyet prøvelse inden 45 dage (artikel 19, stk. 2). Anmodningen om fornyet prøvelse indgives til den kompetente ret i domsstaten. Hvis retten afviser anmodningen om fornyet prøvelse under henvisning til, at ingen af de gyldige grunde til prøvelse (nævnt i artikel 19, stk. 1) gør sig gældende, forbliver retsafgørelsen virksom. Hvis retten fastslår, at fornyet prøvelse er berettiget, er afgørelsen annulleret. Den bidragsberettigede mister dog ikke de fordele ved afbrydelsen af forældelsesfristerne eller retten til at kræve underholdsbidrag med tilbagevirkende kraft (artikel 19, stk. 3).

526. Hvis afgørelsen forbliver gældende, og den bidragspligtige ikke frivilligt betaler underholdsbidraget, kan afgørelsen fuldbyrdes i overensstemmelse med den anmodede stats lovgivning.

527. Forordningen (artikel 21) fastlægger flere grunde til afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen af en afgørelse, som kan gøres gældende i *fuldbyrdelsesstaten*, efter anmodning fra den bidragspligtige. Grundene til afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen er generelt fastlagt i fuldbyrdelsesstatens lovgivning, medmindre de er uforenelige med anvendelsen af forordningens artikel 21, stk. 2 og 3.

528. Den bidragspligtige kan anmode om helt eller delvist afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse, "hvis retten til at fuldbyrde retsafgørelsen fra retten i domsstaten er bortfaldet som følge af forældelse eller anden rettighedsfortabelse" (med det forbehold, at den længste forældelsesfrist mellem domsstaten eller fuldbyrdelsesstaten finder anvendelse), eller hvis afgørelsen er "uforenelig med en retsafgørelse" truffet i fuldbyrdelsesstaten eller en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat eller et tredjeland (artikel 21, stk. 2)[261].

529. I forordningens artikel 21, stk. 3, fastlægges yderligere grunde til at suspendere fuldbyrdelsen, hvis den kompetente ret i domsstaten i overensstemmelse med artikel 19

---

[259] I medfør af afskaffelsen af eksekvaturproceduren er en afgørelse truffet i en anden medlemsstat, som er bundet af protokollen, direkte eksigibel i henhold til forordningen, som anført i artikel 17. I praksis betyder det i [navn på stat], at […].

[260] Forordningens artikel 17 svarer til artikel 5 i forordning (EF) nr. 805/2004. Artikel 5 i forordning (EF) nr. 805/2004 finder allerede anvendelse i de EU-medlemsstater, hvor denne forordning finder anvendelse, for så vidt angår ubestridte krav. Efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 4/2009 om underholdsbidrag finder den procedure, der er fastsat i artikel 5 i forordning (EF) nr. 805/2004, nu også anvendelse på anfægtede afgørelser om underholdsbidrag.

[261] Det understreges, at afgørelser om ændring på grundlag af ændrede omstændigheder ikke betragtes som uforenelige afgørelser i henhold til denne artikel.

får forelagt en anmodning om fornyet prøvelse af en retsafgørelse, eller hvis afgørelsen er suspenderet i domsstaten.

530. Yderligere anmodninger eller appeller om afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen af en afgørelse er i henhold til forordningens artikel 21, stk. 1, omfattet af fuldbyrdelsesstatens lovgivning[262].

C. Hvornår anvendes denne anmodning?

531. En anmodning om anerkendelse eller om anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet af en eksisterende afgørelse om underholdsbidrag modtages fra en anden medlemsstat, hvor der anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen, fordi den bidragspligtige har sit opholdssted i den anmodede stat eller har aktiver eller indkomst i den anmodede stat.

532. I de fleste sager er det den bidragsberettigede, der anmoder om anerkendelse. En bidragspligtig kan dog også anmode om anerkendelse af en afgørelse om underholdsbidrag fra en anden medlemsstat med henblik på suspension eller begrænsning af en afgørelse om underholdsbidrag (artikel 56, stk. 2, litra a)).

533. De fleste anmodninger vedrører anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse, men der kan være tilfælde, hvor en bidragsberettiget kun anmoder om anerkendelse og ikke anmoder om fuldbyrdelse af afgørelsen.

534. Hvis afgørelsen blev truffet i den stat, der anmodes om at fuldbyrde den, skal der ikke anmodes om anerkendelse. Anmodningen kan blot behandles med henblik på fuldbyrdelse (se kapitel 12).

En **bidragsberettiget** er den person, der er eller påstås at være berettiget til underholdsbidrag. En bidragsberettiget kan være en forælder eller en ægtefælle, et barn, plejeforældre eller slægtninge eller andre, der tager sig af et barn. I nogle stater kaldes denne person en bidragsmodtager, kreditor eller værge.

En **bidragspligtig** er den person, der er eller påstås at være pligtig til at betale underholdsbidrag. Den bidragspligtige kan være en forælder, en ægtefælle eller enhver, der i henhold til den lov, der finder anvendelse på det sted, hvor afgørelsen blev truffet, er forpligtet til at betale underholdsbidrag.

D. Eksempel

535. Den bidragsberettigede har en afgørelse om underholdsbidrag fra land A, som kræver, at den bidragspligtige betaler børnebidrag. Den bidragspligtige bor i [navn på stat]. I stedet for at anmode om en ny afgørelse i [navn på stat] ønsker den bidragsberettigede at få den eksisterende afgørelse om underholdsbidrag fuldbyrdet i [navn på stat]. Land A og [navn på stat] er begge EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse, og er begge bundet af Haagerprotokollen af 2007.

Sådan fungerer dette under forordningen

Den bidragsberettigede[263] anmoder centralmyndigheden i land A om at fremsende en anmodning om anerkendelse (og fuldbyrdelse) (artikel 56, stk. 1, litra a)) af afgørelsen om underholdsbidrag til [navn på stat] (i henhold til forordningens kapitel IV, afdeling 1) ved brug af de relevante formularer vedlagt som bilag til forordningen. Anmodningen kontrolleres for at sikre, at den er korrekt, og behandles af centralmyndigheden i [navn på stat]. Afgørelsen kan fuldbyrdes af den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed i [navn på stat] på samme måde som, hvis det var en afgørelse oprindeligt truffet i [navn på stat]. Den bidragspligtige kan anmode om fornyet prøvelse eller gøre indsigelse mod fuldbyrdelsen af afgørelsen af de begrænsede grunde, der er fastsat i forordningen.

[262] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[263] Under visse omstændigheder kan anmodningen indgives af et offentligt organ (f.eks. de sociale myndigheder) på vegne af den bidragsberettigede.

Se kapitel 9 for yderligere oplysninger om anmodninger om ***fuldbyrdelse*** af en afgørelse truffet i den anmodede stat (dvs. [navn på stat]). Se kapitel 12 for oplysninger om **fuldbyrdelse** af afgørelser om underholdsbidrag.

E. Hvem kan indgive en anmodning?

536. En anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet kan indgives af en bidragsberettiget eller en bidragspligtig (som anført i det følgende kan den bidragspligtiges anmodning kun vedrøre anerkendelse, mens en bidragsberettiget kan anmode om anerkendelse alene eller både anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet/fuldbyrdelse). Den anmodende person skal have sit opholdssted i den stat, der fremsætter anmodningen, og behøver ikke være til stede eller have en befuldmægtiget/postadresse i [navn på stat] for at få en afgørelse anerkendt og fuldbyrdet i den pågældende stat (artikel 41, stk. 2). I denne anmodning kan den bidragsberettigede være den person, der er berettiget til underholdsbidrag, eller et offentligt organ, der handler på den bidragsberettigedes vegne, eller et offentligt organ, der har udbetalt ydelser til den bidragsberettigede.

Tip: *Leder du efter en overskuelig liste over trin, du kan følge? Vil du gerne springe over detaljerne? Gå til slutningen af dette kapitel, og brug* ***tjeklisten***.

II. Procedurer: Indledende forhold, der gælder for anmodninger efter både afdeling 1 og afdeling 2 i forordningens kapitel IV

537. Inden en kompetent myndighed overvejer, om en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet af en afgørelse er berettiget i henhold til forordningen, er der en række indledende forhold, som en kompetent [retslig] [administrativ] myndighed skal overveje. Det gælder for anmodninger efter både afdeling 1 (afgørelser truffet i en medlemsstat, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007) og afdeling 2 (afgørelser truffet i en medlemsstat, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007) i forordningens kapitel IV, som er beskrevet i dette afsnit.

A. Indledende kontrol af modtagne dokumenter

538. Inden materialerne fremsendes til den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat], skal centralmyndigheden i [navn på stat] tjekke, at anmodningen er omfattet af forordningens bestemmelser om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet, og sikre, at pakken af dokumenter er komplet. Den [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat] skal foretage en lignende kontrol.

1. Indledende gennemgang af dokumenterne

- Vedrører anmodningen om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet en afgørelse om underholdsbidrag? Den skal være omfattet af forordningens anvendelsesområde som forklaret i kapitel 3, del I, afsnit III.
- Har centralmyndigheden bekræftet, at sagsøgte eller den bidragspligtige har sit opholdssted i den anmodede stat, eller at vedkommende har aktiver eller indkomst i den anmodede stat? Hvis ikke, fremsendes sagen til det sted, hvor sagsøgte eller den bidragspligtige har sit opholdssted eller har aktiver. Ellers sendes den

En **direkte anmodning** indgives ikke via en centralmyndighed. En direkte anmodning er en anmodning, der modtages af en kompetent myndighed, som f.eks. en domstol eller en administrativ myndighed, direkte fra en person. Den indgives uden for rammerne af artikel 56. Se afsnit IX i dette kapitel.

tilbage til den anmodende stat.

- Er anmodningen fra en EU-medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse? Hvis ikke, kan forordningen ikke anvendes.

2. Er en anmodning om anerkendelse eller om anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet den rigtige anmodning?

539. Tjek dokumenterne for at sikre, at den korrekte anmodning er en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet. Følgende tages i betragtning:

- Hvis der ikke foreligger en afgørelse om underholdsbidrag overhovedet, skal der fremsendes en anmodning om at få truffet en afgørelse, ikke en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse (se kapitel 10).
- Hvis der foreligger en afgørelse om underholdsbidrag, men den er fra din stat, er det ikke nødvendigt at få afgørelsen anerkendt. Den kan blot behandles med henblik på fuldbyrdelse i din stat i overensstemmelse med din stats sædvanlige fuldbyrdelsesprocedurer (se kapitel 9).

3. Er det "åbenbart", at forordningens krav ikke er opfyldt?

540. En centralmyndighed kan i henhold til forordningen kun afslå at behandle en anmodning, hvis "det er åbenbart, at kravene i denne forordning ikke er opfyldt" (artikel 58, stk. 8). Dette kan kun ske i ganske få tilfælde. En anmodning kan f.eks. afslås på dette grundlag, hvis det af dokumenterne fremgår, at afgørelsen ikke vedrører underholdsbidrag. En anmodning kan ligeledes afslås på dette grundlag, hvis en anmodning fra den samme part på præcist det samme grundlag tidligere er blevet afvist. For at være "åbenbar" skal årsagen til afslaget være indlysende eller klar ud fra de modtagne dokumenter. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed skal ligeledes bekræfte, at det ikke er åbenbart, at forordningens krav ikke opfyldes[264].

4. Tjek dokumenterne for udførlighed

541. Centralmyndigheder skal inden for en rimelig periode tjekke, at en anmodning, de har modtaget fra en anmodende stat, er udførlig, og straks fremsende den udførlige anmodning til den kompetente [retslige] [administrative] myndighed med henblik på anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet. Hvis der er behov for yderligere dokumenter, skal centralmyndigheden anmode om disse uden ophør. Efter modtagelsen af en anmodning med tilhørende dokumentation skal den kompetente [retslige] [administrative] myndighed også indledningsvis undersøge, om anmodningen er udførlig, og straks underrette den nationale centralmyndighed, hvis der mangler oplysninger eller dokumenter, så den kan fremskaffer dem.

5. Krævet dokumentation og information

(i) Dokumentation og information, der kræves til brug i procedurerne efter både afdeling 1 og afdeling 2 i forordningens kapitel IV

a) Bilag VI

542. I henhold til forordningen skal bilag VI, der er knyttet som bilag til forordningens tekst, anvendes til anmodninger om anerkendelse eller anmodninger om anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet (dvs. anmodninger i henhold til både afdeling 1 og afdeling 2 i forordningens kapitel IV). I henhold til forordningen skal anmodningen som minimum indeholde følgende oplysninger (artikel 57, stk. 2):

a) en redegørelse for arten af anmodningen eller anmodningerne

[264] Dette er navnlig tilfældet, når en kompetent myndighed modtager en direkte anmodning fra en anmodende person, der ikke er fremsat gennem centralmyndighedens system. Se afsnit IX, i dette kapitel for oplysninger om direkte anmodninger.

b) navn og kontaktoplysninger, herunder adresse samt fødselsdato for den anmodende person[265]
c) sagsøgtes navn samt, hvis der er kendskab hertil, adresse og fødselsdato
d) navn og fødselsdato på enhver person, for hvem der anmodes om underholdsbidrag
e) begrundelsen for anmodningen
f) ved en anmodning fra en bidragsberettiget oplysninger om, hvortil underholdsbidraget skal sendes eller overføres elektronisk
g) navn og kontaktoplysninger på den person eller enhed under centralmyndigheden i den anmodende medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af anmodningen.

b) Dokumenter vedrørende retsforlig og officielt bekræftede dokumenter (artikel 48)

543. Ved anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af retsforlig og officielt bekræftede dokumenter i en anden medlemsstat (se afsnit IV i dette kapitel) skal den kompetente myndighed i domsstaten efter anmodning fra en berettiget part fremlægge et uddrag af retsforliget eller det officielt bekræftede dokument under anvendelse af formularen i henholdsvis bilag I og bilag II eller bilag III og IV (artikel 48, stk. 3).

c) Supplerende dokumenter (artikel 57)

544. I henhold til forordningens artikel 57, stk. 4 og 5, skal anmodningen omfatte supplerende dokumenter, hvor det er relevant, og i det omfang, der er kendskab hertil. Det omfatter dokumenter vedrørende:

- den bidragspligtiges økonomiske situation, herunder navn og adresse på den bidragspligtiges arbejdsgiver samt arten af den bidragspligtiges aktiver og det sted, hvor de befinder sig (artikel 57, stk. 4, litra b))[266]
- eventuelle andre oplysninger, der kan bidrage til at lokalisere sagsøgte (artikel 57, stk. 4, litra c))
- eventuelle nødvendige supplerende oplysninger eller dokumentation, herunder i givet fald dokumentation vedrørende ret til retshjælp for den anmodende person (artikel 57, stk. 5).

545. ***Dokumentation for ydelser – offentligt organ:*** Hvis anmodningen fremsættes af et offentligt organ, f.eks. de sociale myndigheder, på vegne af en anmodende person, skal det pågældende offentlige organ kunne dokumentere, at det har ret til at handle på den anmodende persons vegne, eller dokumentere, at det har udbetalt ydelser i stedet for underholdsbidrag (artikel 64, stk. 4). Det offentlige organ kan f.eks. ønske at gøre et uafhængigt krav på en del af det skyldige underholdsbidrag gældende.

(ii) Dokumentation, der kræves til brug i procedurerne efter afdeling 1 i forordningens kapitel IV

a) Dokumenter i fuldbyrdelsessammenhæng (artikel 20)[267]

546. I forordningens artikel 20 nævnes de dokumenter, der kræves med henblik på fuldbyrdelse af en afgørelse i en anden medlemsstat, og som en anmodende person skal fremlægge for de kompetente fuldbyrdelsesmyndigheder:

a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af dens ægthed

[265] Den anmodende persons private adresse kan erstattes af en anden adresse i tilfælde af vold i hjemmet, hvis den anmodede medlemsstats nationale lovgivning ikke med henblik på retssagen kræver, at den pågældende opgiver sin private adresse (artikel 57, stk. 3). I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[266] Da dette er en anmodning om fuldbyrdelse, er der normalt ikke behov for oplysninger om en bidragsberettigets økonomiske situation (artikel 57, stk. 4, litra a)).
[267] Forordningens artikel 20 svarer i det væsentlige til artikel 20 i forordning (EF) nr. 805/2004.

b) et uddrag af retsafgørelsen, der er udstedt af retten i domsstaten, under anvendelse af formularen i forordningens bilag I (om nødvendigt med en translitteration eller oversættelse af indholdet)[268]
c) eventuelt et dokument med angivelse af restancer og datoen for opgørelsen heraf.

547. De kompetente [retslige] [administrative] myndigheder kan ikke kræve, at den anmodende person fremlægger en oversættelse af retsafgørelsen, medmindre fuldbyrdelsen anfægtes (artikel 20, stk. 2)[269].

(iii) Dokumentation, der kræves til brug i procedurerne efter afdeling 2 i forordningens kapitel IV

Dokumenter, der vedlægges en anmodning om en afgørelse om eksigibilitet (artikel 28 og 29)

548. Ved brug af den alternative procedure efter afdeling 2 på anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet (medlemsstater, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007) skal anmodninger vedlægges følgende dokumenter:

a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af dens ægthed
b) et uddrag af retsafgørelsen, der er udstedt af retten i domsstaten under anvendelse af formularen i forordningens bilag II.

549. Om nødvendigt skal en translitteration eller en oversættelse ledsage anmodningen i overensstemmelse med de relevante sprogkrav (se kapitel 3, del II, afsnit II, for flere oplysninger om forordningens krav til sprog og oversættelse). Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed, som anmodningen indgives til, kan ikke kræve, at den anmodende person fremlægger en oversættelse af retsafgørelsen. Der kan dog kræves en oversættelse i tilfælde af appel efter artikel 32 eller artikel 33.

550. Såfremt et uddrag af afgørelsen ved brug af formularen i forordningens bilag II uddrag ikke fremlægges, kan den [retslige] [administrative] myndighed fastsætte en frist for tilvejebringelse heraf eller anerkende et tilsvarende dokument eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

(iv) Dokumenter til brug ved påberåbelse af en anerkendt retsafgørelse (artikel 40)

551. Ifølge forordningens artikel 40 skal en part, der i en anden medlemsstat ønsker at påberåbe sig en afgørelse, der allerede er anerkendt i henhold til forordningens afdeling 1 (navnlig artikel 17, stk. 1) eller er anerkendt i henhold til forordningens afdeling 2, fremlægge en kopi af afgørelsen, "der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af dens ægthed".

552. Den kompetente myndighed kan om nødvendigt også anmode den part, der påberåber sig den anerkendte afgørelse, om at fremlægge et uddrag, der er udstedt af retten i domsstaten under anvendelse af formularen i forordningens bilag I (når den *ikke* er genstand for sag vedrørende anerkendelse eller afgørelse om eksigibilitet efter afdeling 1) eller bilag II (når den er genstand for sag vedrørende anerkendelse eller afgørelse om eksigibilitet efter afdeling 2). Retten i domsstaten skal også udstede dette uddrag efter anmodning fra en berettiget part. Den part, der påberåber sig den anerkendte afgørelse, skal om nødvendigt fremlægge en translitteration eller en oversættelse i overensstemmelse med de relevante sprogkrav (se kapitel 3, del II, afsnit II, for flere oplysninger om forordningens krav til sprog og oversættelse).

---

[268] Se kapitel 3, del II, afsnit II, i denne håndbog for yderligere oplysninger om forordningens krav til sprog og oversættelse.
[269] Se kapitel 3, del II, afsnit II, i denne håndbog for yderligere oplysninger om forordningens krav til sprog og oversættelse.

6. Anmodning om supplerende dokumenter

553. Hvis anmodningen forekommer ufuldstændig, fordi der kræves supplerende dokumenter, bør anmodningen ikke afvises. I stedet bør en anmodning om supplerende dokumenter fremsendes til centralmyndigheden i [navn på stat], som kan kontakte den anmodende centralmyndighed.

554. Hvis centralmyndigheden i [navn på stat] anmoder om supplerende dokumenter, har den anmodende stat en frist på ***90 dage*** til at fremlægge dokumenterne i henhold til forordningen. Hvis de krævede dokumenter ikke fremægges inden for denne frist, iværksættes yderligere opfølgende foranstaltninger over for den anmodende stat. Hvis dokumenterne ikke modtages, og anmodningen ikke kan behandles videre, kan centralmyndigheden i [navn på stat] (men skal ikke) lukke sagen og meddele dette til den anmodende stat.

7. Indhentning af oplysninger om sagsøgtes opholdssted

555. Hvis den anmodende person ikke har oplyst en gyldig adresse for sagsøgte, har centralmyndigheden i [navn på stat] muligvis fundet frem til vedkommendes opholdssted for at sikre, at den kan underrette vedkommende om anmodningen om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse. I nogle stater fremsættes anmodningen om at finde den sagsøgte på et senere tidspunkt i processen. Det afhænger af de interne procedurer[270]. Når centralmyndigheden skal finde frem til sagsøgtes opholdssted, forventes den at benytte de databanker og offentlige informationskilder, den har adgang til, og at anmode andre offentlige organer om at søge efter vedkommende på myndighedens vegne inden for de nationale regler om beskyttelse af personoplysninger (se kapitel 3, del II, afsnit VI, for oplysninger om databeskyttelse og behandling af personoplysninger i forbindelse med forordningen). Nogle centralmyndigheder har også adgang til beskyttede informationskilder.

556. Hvis det ikke er muligt at finde den sagsøgte med henblik på underretning, underrettes centralmyndigheden i den anmodende stat af centralmyndigheden i [navn på stat] (hvis der er tale om en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet baseret på, at aktiver eller indkomst befinder sig i den anmodede stat, har sagsøgte muligvis sit opholdssted uden for staten). Hvis der ikke fremskaffes yderligere oplysninger, som kan hjælpe med at finde frem til sagsøgte, kan sagen muligvis ikke føres videre.

III. Procedurer: Anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet truffet den kompetente myndighed

557. Dette afsnit omhandler de procedurer, som de kompetente [retslige] [administrative] myndigheder anvender i forbindelse med behandling af anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet af afgørelser om underholdsbidrag truffet i medfør af forordningens kapitel IV, afdeling 1 og 2.

[270] Se note 202 ovenfor.

a) Bestemmelser, der gælder for både afdeling 1 og 2 i forordningens kapitel IV (afgørelser fra medlemsstater, der er bundet og ikke bundet af Haagerprotokollen af 2007)

1. Foreløbig eksigibilitet (artikel 39)

558. I henhold til forordningen kan retten i domsstaten erklære en afgørelse for foreløbigt eksigibel uanset en eventuel appel, også selv om national lov ikke giver hjemmel til umiddelbar eksigibilitet. Se kapitel 3, del II, afsnit VIII, for flere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger i henhold til forordningen.

2. Påberåbelse af en anerkendt retsafgørelse (artikel 40)

559. I forordningens artikel 40 fastlægges kravene til dokumenter, der skal fremlægges, hvis man ønsker at påberåbe sig en anerkendt afgørelse (som allerede er anerkendt ved brug af procedurer efter kapitel IV, afdeling 1 eller 2) i en anden medlemsstat (se afsnit II.A.5. i dette kapitel for yderligere oplysningskrav om krav til dokumenter).

3. Fuldbyrdelsesprocedure og betingelser for fuldbyrdelse (artikel 41)

560. I forordningens artikel 41 fastlægges hovedreglen for fuldbyrdelse af afgørelser efter forordningen, nemlig at fuldbyrdelsesprocedurer reguleres efter loven i fuldbyrdelsesstaten, og at afgørelser truffet i en anden medlemsstat fuldbyrdes på de samme betingelser som en retsafgørelse, der er truffet i denne fuldbyrdelsesstat (se kapitel 12 om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag for yderligere oplysninger).

4. Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet (artikel 42)

561. Ifølge forordningen må en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat "i intet tilfælde" efterprøves med hensyn til sagens realitet i den medlemsstat, hvor der anmodes om anerkendelse, eksigibilitet eller fuldbyrdelse.

5. Ingen forrang til inddrivelse af omkostninger (artikel 43)

562. I henhold til forordningen skal inddrivelsen af underholdsbidrag have forrang for inddrivelsen af omkostninger, der er opstået ved anvendelsen af forordningen.

b) Procedurer efter forordningens kapitel IV, afdeling 1: medlemsstater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007

6. Anerkende afgørelsen

563. Når den udførlige anmodning om anerkendelse er modtaget af den relevante kompetente myndighed, anerkendes afgørelsen uden "anvendelse af en særlig procedure", og "uden at der kan gøres indsigelse mod anerkendelsen" (artikel 17, stk. 1)[271].

[271] Se note 259 ovenfor.

7. Anvende nødvendige sikrende retsmidler

564. En kompetent myndighed har i medfør af anerkendelsen af afgørelsen og dens eksigibilitet i domsstaten (artikel 17, stk. 2), beføjelse til at anvende sikrende retsmidler, der findes i fuldbyrdelsesstatens lovgivning (artikel 18)[272]. Se kapitel 3, del II, afsnit VIII, for flere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger i henhold til forordningen.

8. Fuldbyrde afgørelsen

565. Afgørelsen om underholdsbidrag kan fuldbyrdes direkte i henhold til den anmodede stats nationale lovgivning, hvis afgørelsen er eksigibel i domsstaten, uden at der kræves en retsafgørelse om eksigibilitet (artikel 17, stk. 2). I forordningens artikel 20 fastsættes de dokumenter, der skal fremlægges med henblik på fuldbyrdelse efter proceduren i afdeling 1 (se afsnit II.A.5. i dette kapitel for yderligere oplysninger om dokumentationskrav). Hvis den bidragspligtige ikke frivilligt betaler underholdsbidraget, kan afgørelsen fuldbyrdes i overensstemmelse med den anmodede stats lovgivning[273]. Se kapitel 12 for flere oplysninger om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag.

9. Underrette sagsøgte og anmodende person

566. Underretning af sagsøgte og den anmodende person skal ske i henhold til national lovgivning[274].

10. Sagsøgtes ret til at anmode om fornyet prøvelse i domsstaten (artikel 19)[275]

567. Sagsøgte har ret til at anmode om fornyet prøvelse af afgørelsen *i domsstaten*, hvis han ikke har givet møde for denne ret, fordi det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for ham i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller han har været forhindret i at gøre indsigelse mod kravet om underholdsbidrag som følge af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra hans side, medmindre han har undladt at anfægte retsafgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det (artikel 19).

568. Sagsøgte skal anmode om fornyet prøvelse senest 45 dage fra den dag, hvor han "reelt fik kendskab til indholdet af retsafgørelsen, og hvor han havde mulighed for at reagere", og senest fra den dag, hvor der første gang blev truffet en fuldbyrdelsesforanstaltning, "hvorved der blev lagt beslag på hans aktiver, helt eller delvist" (artikel 19, stk. 2). Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.

569. Anmodningen om fornyet prøvelse indgives til den kompetente ret i domsstaten. Hvis retten afviser anmodningen om fornyet prøvelse under henvisning til, at ingen af de grunde til prøvelse, der er omhandlet i artikel 19, stk. 1, gør sig gældende, forbliver retsafgørelsen virksom. Hvis retten fastslår, at fornyet prøvelse er berettiget, er retsafgørelsen annulleret. Den bidragsberettigede mister dog ikke fordelene ved afbrydelsen af forældelsesfristerne eller retten til at kræve underholdsbidrag med tilbagevirkende kraft (artikel 19, stk. 3).

---

[272] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[273] I henhold til den nationale lovgivning og procedurerne i [navn på stat] […].
[274] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […]. Se dog også kapitel 3, del II, afsnit IX, for yderligere oplysninger om instrumenter, der bruges i forbindelse med grænseoverskridende underretning, hvis forkyndelse skal ske for en sagsøgt eller anmodende person i et andet land.
[275] Forordningens artikel 19 svarer med mindre forskelle i det væsentlige til artikel 19 i *forordning (EF) nr. 805/2004, artikel 20 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure* og artikel 9 i *Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007, af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure*.

11. Anmodninger om afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen

570. Forordningens artikel 21 fastlægger flere grunde til afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen af en afgørelse, som kan gøres gældende i *fuldbyrdelsesstaten*, efter anmodning fra den bidragspligtige/sagsøgte. Grundene til afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen er generelt fastlagt i fuldbyrdelsesstatens lovgivning, medmindre de er uforenelige med anvendelsen af forordningens artikel 21, stk. 2 og 3.

571. Den bidragspligtige kan anmode om helt eller delvist afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse, "hvis retten til at fuldbyrde retsafgørelsen fra retten i domsstaten er bortfaldet som følge af forældelse eller anden rettighedsfortabelse" (med det forbehold, at den længste forældelsesfrist mellem domsstaten eller fuldbyrdelsesstaten finder anvendelse), eller hvis afgørelsen er "uforenelig med en retsafgørelse" truffet i fuldbyrdelsesstaten eller en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat eller et tredjeland (artikel 21, stk. 2)[276].

572. I forordningens artikel 21, stk. 3, fastlægges en tredje grund til at suspendere fuldbyrdelsen, hvis den kompetente ret i domsstaten i overensstemmelse med artikel 19 får forelagt en anmodning om fornyet prøvelse af en retsafgørelse, eller hvis afgørelsen er suspenderet i domsstaten. En kompetent myndighed *kan* (men skal ikke) suspendere fuldbyrdelsen af en afgørelse eller en del af en afgørelse i medfør af artikel 21, stk. 3.

573. Yderligere anmodninger eller appeller om afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen af en afgørelse er i henhold til artikel forordningens artikel 21, stk. 1, omfattet af fuldbyrdelsesstatens lovgivning[277].

12. Ingen virkninger på familieforhold

574. I forordningens artikel 22 præciseres det, at den procedure, der er fastsat i forordningens kapitel IV, afdeling 1, som omfatter afskaffelse af eksekvaturproceduren, "på ingen måde [indebærer] anerkendelse af det familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab, der ligger til grund for den underholdspligt, som gav anledning til retsafgørelsen".

B. Procedurer efter forordningens kapitel IV, afdeling 2: medlemsstater, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007

1. Oversigt over procedurer efter afdeling 2

575. Når den udførlige anmodning om anerkendelse er modtaget af den relevante kompetente [retslige] [administrative] myndighed, anerkendes den og erklæres for eksigibel i overensstemmelse med de forenklede procedurer, der er fastsat i afdeling 2 af forordningens kapitel IV[278].

576. Som anført i forordningens betragtning 26 bygger proceduren i afdeling 2 på den procedure og de grunde til afslag på anerkendelse, der er fastsat i *Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område*[279].

---

[276] Det understreges, at afgørelser om ændring på grundlag af ændrede omstændigheder ikke betragtes som uforenelige afgørelser i henhold til denne artikel.

[277] Se note 262 ovenfor.

[278] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[279] De systemer, der er fastlagt i instrumenterne, ligner hinanden med enkelte forskelle, navnlig med hensyn til de kortere og obligatoriske tidsfrister, der er fastlagt i forordning (EF) nr. 4/2009.

577. Procedurerne i afdeling 2 finder anvendelse på afgørelser, der træffes i medlemsstater, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007, dvs. Det Forenede Kongerige og Danmark[280].

578. I henhold til forordningens artikel 68, stk. 2, træder forordningen ikke i stedet for *Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav*, for så vidt angår europæiske tvangsfuldbyrdelsesdokumenter vedrørende underholdspligt, der er udstedt i en medlemsstat, som ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007. Forordning (EF) nr. 805/2004 kan derfor finde anvendelse på afgørelser, der træffes i medlemsstater, hvor denne forordning er gældende, og som ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (dvs. for afgørelser truffet i Det Forenede Kongerige). Det skal dog bemærkes, at centralmyndighederne i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009 normalt ikke er involveret, hvis forordning (EF) nr. 805/2004 anvendes. Anfægtede krav om underholdsbidrag fra Det Forenede Kongerige er stadig underlagt den procedure, der er fastlagt i afdeling 2, kapitel IV, i forordning (EF) nr. 4/2009.

2. Anerkendelse (artikel 23)[281]

579. Ifølge forordningens artikel 23 kan der ikke stilles krav om "anvendelse af en særlig procedure" for at anerkende afgørelser fra andre medlemsstater, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (artikel 23, stk. 1), og en berettiget part kan anmode om at få en sådan afgørelse anerkendt efter forordningens procedurer (artikel 23, stk. 2)[282]. En berettiget part kan direkte anmode om en afgørelse om eksigibilitet (se drøftelsen af artikel 26 i dette kapitel) uden først at anmode om anerkendelse af en afgørelse.

3. Afgørelse om eksigibilitet (artikel 26-30)

580. Forordningens artikel 26[283] fastlægger, at en afgørelse fra en anden medlemsstat, som ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, *når* den efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigibel. Afgørelsen fra en anden medlemsstat, som ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007, skal være eksigibel i den pågældende stat. Kravet om, at afgørelsen skal være eksigibel, omfatter afgørelser, der er foreløbigt eksigible, afgørelser vedrørende midlertidige foranstaltninger, ikke-endelige afgørelser osv., så længe afgørelsen er eksigibel i domsstaten[284].

581. Medlemsstaterne skal underrette Kommissionen (ifølge artikel 71) om de retter eller myndigheder i medlemsstaterne, der har kompetence til at behandle anmodninger om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel. Den stedlige kompetence afgøres efter den parts sædvanlige opholdssted, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller efter fuldbyrdelsesstedet (artikel 27)[285]. Artikel 28 og 29[286] omhandler dokumentationskravene i forbindelse med anmodninger om afgørelser om eksigibilitet (se afsnit II.A.5 ovenfor).

582. I henhold til forordningen (artikel 30)[287] erklæres en afgørelse for eksigibel uden prøvelse efter artikel 24 (se oplysningerne om artikel 24 i dette kapitel), "så snart" de i

---

[280] Proceduren efter afdeling 1 finder også anvendelse på afgørelser, der blev truffet i medlemsstater, inden forordningen fandt anvendelse, men efter at forordning (EF) nr. 44/2001 trådte i kraft. Se kapitel 3, del I, for udførlige oplysninger om forordningens anvendelsesområde.

[281] Forordningens artikel 23 svarer til artikel 33 i forordning (EF) nr. 44/2001.

[282] Bemærk, at det i artikel 23, stk. 3, fastlægges, at en ret er kompetent til at afgøre spørgsmålet om anerkendelse, hvis anerkendelsen gøres gældende under en verserende sag, og hvis anerkendelsen har betydning for afgørelsen af denne sag. Artikel 23, stk. 3, finder kun anvendelse, hvis anerkendelsen af afgørelsen er nødvendig inden for rammerne af hovedafgørelsen, f.eks. deling af formuegoder mellem ægtefæller, hvis afgørelsen om underholdsbidrag er nødvendig for at opgøre den tilgængelige formue.

[283] Forordningens artikel 26 svarer til artikel 38 i forordning (EF) nr. 44/2001 og artikel 31 i Bruxelleskonventionen.

[284] Ifølge forordningens artikel 39 kan en afgørelse erklæres for foreløbigt eksigibel i domsstaten uanset en eventuel appel, også selv om national lov ikke giver hjemmel til umiddelbar eksigibilitet.

[285] Forordningens artikel 27 svarer til artikel 39 i forordning (EF) nr. 44/2001.

[286] Forordningens artikel 28 svarer til artikel 53 i forordning (EF) nr. 44/2001. Forordningens artikel 29 svarer til artikel 55 i forordning (EF) nr. 44/2001 og artikel 48 i Bruxelleskonventionen.

[287] Forordningens artikel 30 svarer til artikel 41 i forordning (EF) nr. 44/2001.

artikel 28 omhandlede formaliteter er opfyldt, og "senest" inden 30 dage efter opfyldelsen af disse formaliteter, medmindre dette på grund af ekstraordinære omstændigheder er umuligt[288]. På dette tidspunkt af sagens behandling er den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke blevet underrettet og har ikke mulighed for at give fremmøde.

4. Meddelelse af afgørelsen om anmodningen (artikel 31)[289]

583. Ifølge forordningens artikel 31 skal den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, "straks" meddeles den anmodende person i overensstemmelse med den procedure, der er fastlagt i fuldbyrdelsesstatens lovgivning[290]. Afgørelsen om eksigibilitet skal forkyndes for den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, sammen med retsafgørelsen, hvis denne ikke allerede er blevet forkyndt for den pågældende. Vedkommende kan derefter appellere afgørelsen om eksigibilitet.

5. Appel af afgørelsen om anmodningen (artikel 32-34)[291]

584. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter i henhold til forordningens artikel 32. En appel skal indgives inden 30 dage efter, at den er blevet forkyndt, eller inden 45 dage, såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel (fristen kan ikke forlænges på grund af afstanden). Den ret, der behandler en appel i medfør af forordningens artikel 32, stk. 4, skal træffe sin afgørelse inden 90 dage fra appellens indgivelse, medmindre dette på grund af ekstraordinære omstændigheder er umuligt (artikel 34, stk. 2). Der kan ikke træffes andre fuldbyrdelsesforanstaltninger end sikrende retsmidler over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, indtil appellen er afgjort (artikel 36, stk. 3).

585. Proceduren for anfægtelse af appelafgørelsen (artikel 33) skal være i overensstemmelse med de procedurer, som medlemsstaten har meddelt Kommissionen i henhold til forordningens artikel 71[292]. Den ret, der behandler en appel i medfør af forordningens artikel 33, skal træffe sin afgørelse "snarest muligt".

586. En ret, der behandler appeller i medfør af forordningens artikel 32 eller 33, kan kun afvise eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de grunde, der er nævnt i artikel 24 (se næste afsnit).

6. Grunde til afslag på anerkendelse (artikel 24)[293]

587. Anerkendelse af en afgørelse kan i henhold til forordningens artikel 24 afvises af flere grunde:

a) hvis anerkendelse "åbenbart" vil stride mod grundlæggende retsprincipper (med undtagelse af en undersøgelse af forordningens kompetenceregler)
b) hvis afgørelsen blev truffet uden sagsøgtes tilstedeværelse, og underretningen af sagsøgte var mangelfuld (som anført)
c) hvis afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til[294]

---

[288] Denne obligatoriske tidsfrist på 30 dage er en ny bestemmelse i forhold til de tidligere procedurer i forordning (EF) nr. 44/2001.
[289] Forordningens artikel 31 svarer til artikel 42 i forordning (EF) nr. 44/2001 og artikel 35 i Bruxelleskonventionen.
[290] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[291] Forordningens artikel 32-34 svarer til artikel 43-45 i forordning (EF) nr. 44/2001.
[292] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[293] Forordningens artikel 24 svarer til artikel 34 i forordning (EF) nr. 44/2001.
[294] Det præciseres, at en afgørelse, som ændrer en tidligere afgørelse om underholdsbidrag på grundlag af ændrede omstændigheder, ikke kan betragtes som en "uforenelig afgørelse".

d) hvis afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem de samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag (hvis denne tidligere afgørelse opfylder betingelserne for anerkendelse i den anmodede stat)[295].

7. Udsættelse (artikel 25)[296]

588. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, skal udsætte sagen, hvis retsafgørelsens eksigibilitet er suspenderet i domsstaten ved iværksættelse af appel (artikel 25)[297].

8. Udsættelse (artikel 35)[298]

589. Den ret, der behandler en appel i medfør af forordningens artikel 32 eller 33, skal efter anmodning fra den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, udsætte sagen, såfremt fuldbyrdelsen af retsafgørelsen er suspenderet i domsstaten ved iværksættelse af appel.

9. Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler (artikel 36)[299]

590. I forordningens artikel 36, stk. 1, præciseres det, at der intet er til hinder for, at den anmodende person selv bringer foreløbige, herunder sikrende, retsmidler i anvendelse i overensstemmelse med loven i fuldbyrdelsesstaten, uden at der kræves en retsafgørelse om eksigibilitet. I forordningens artikel 36, stk. 2, anføres det også, at retsafgørelsen om eksigibilitet giver umiddelbar hjemmel til at anvende sikrende retsmidler. Ifølge forordningens artikel 36, stk. 3, er sikrende retsmidler det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, så længe den i artikel 32, stk. 5, fastsatte frist for appel af retsafgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet. Se kapitel 3, del II, afsnit VIII, i denne håndbog for yderligere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger.

10. Delvis eksigibilitet (artikel 37)[300]

591. En anmodende person kan anmode om kun at få dele af retsafgørelsen erklæret for eksigible, og en kompetent myndighed kan på eget initiativ ligeledes erklære dele af en afgørelse for eksigible, hvis ikke alle krav kan erklæres for eksigible.

11. Ingen form for skat, afgift eller gebyr (artikel 38)[301]

592. Ingen form for "skat, afgift eller gebyr, som beregnes i forhold til sagens værdi", må i henhold til forordningen opkræves i fuldbyrdelsesstaten.

12. Fuldbyrdelse

593. Når en afgørelse er anerkendt og er erklæret for eksigibel (og relevante appeller er blevet behandlet), kan afgørelsen om underholdsbidrag fuldbyrdes i henhold til den anmodede stats nationale lovgivning[302]. Se kapitel 12 for flere oplysninger om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag.

---

[295] Ibid.
[296] Forordningens artikel 25 svarer til artikel 37 i forordning (EF) nr. 44/2001 og artikel 30 i Bruxelleskonventionen.
[297] Forpligtelsen til at udsætte en sag er en ny bestemmelse i forhold til de tidligere procedurer i forordning (EF) nr. 44/2001, hvor udsættelse ikke var obligatorisk under disse omstændigheder.
[298] Forordningens artikel 35 svarer til artikel 46 i forordning (EF) nr. 44/2001.
[299] Forordningens artikel 36 svarer til artikel 47 i forordning (EF) nr. 44/2001.
[300] Forordningens artikel 37 svarer til artikel 48 i forordning (EF) nr. 44/2001.
[301] Forordningens artikel 38 svarer til artikel 52 i forordning (EF) nr. 44/2001.
[302] Se note 262 ovenfor.

C. Kommunikation med den anmodende stat

594. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder skal være opmærksomme på, at der i forordningen er fastsat frister, som deres nationale centralmyndighed (i dette tilfælde centralmyndigheden i [navn på stat]) skal overholde, når de indberetter forløbet af behandlingen af anmodningen (artikel 58). Kompetente myndigheder vil sandsynligvis blive anmodet om statusrapporter fra deres nationale centralmyndighed, og de skal være parate til at samarbejde med centralmyndigheden i denne henseende.

IV. Andre aspekter: anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet

A. Anmodninger om anerkendelse fremsat af en bidragspligtig

1. Generelt

595. I henhold til forordningen kan en bidragspligtig fremsætte en anmodning om anerkendelse af en afgørelse, hvis anerkendelse er nødvendig for at udsætte eller begrænse fuldbyrdelsen af en tidligere afgørelse i den anmodede stat (artikel 56, stk. 2, litra a)). En sådan anmodning kan fremsættes, hvis den bidragspligtige ønsker at få en anden afgørelse anerkendt i den stat, hvor fuldbyrdelse finder sted (dvs. [navn på stat]), eller hvis den bidragspligtige har opnået en ændring af en eksisterende afgørelse i en anden kontraherende stat, og nu ønsker at få den anerkendt i [navn på stat], fordi han eller hun har aktiver der.

596. Se kapitel 11 for en udførlig beskrivelse af denne procedure. Hvis der foreligger en afgørelse om underholdsbidrag, som allerede fuldbyrdes i [navn på stat], kræver forordningen, at en ændret afgørelse anerkendes, inden den effektivt kan begrænse eller udsætte fuldbyrdelsen af den første afgørelse. Dette kræves ikke af alle stater, hvis ændringen f.eks. er foretaget af den samme myndighed som den myndighed, der traf den første afgørelse[303].

597. I overensstemmelse med forordningens artikel 40 kan en part, herunder en bidragspligtig, påberåbe sig en retsafgørelse, der er anerkendt i henhold til de anerkendelsesprocedurer, som er fastlagt i afdeling 1 og 2 af forordningens kapitel IV (se afsnit II.A.5 i dette kapitel for oplysninger om dokumentationskravene efter artikel 40).

2. Hvornår kan denne anmodning anvendes af en bidragspligtig?

598. Eftersom anmodningen om anerkendelse i henhold til artikel 56, stk. 2, litra a), har til formål at begrænse fuldbyrdelse, skal den bidragspligtige, der kræver anerkendelse af en afgørelse, oftest have bopæl i den stat, hvor afgørelsen skal anerkendes, dvs. i [navn på stat]. Forordningen omhandler ikke specifikt denne situation, og anerkendelsen skal derfor behandles i overensstemmelse med national lovgivning som en anmodning til en kompetent myndighed i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted[304]. Hvis der søges om anerkendelse i [navn på stat], hvor den bidragspligtige har aktiver, men ikke har sit

> **Ændring** er proceduren for ændring af en afgørelse om underholdsbidrag, efter at den er truffet. I nogle stater kaldes det en ændringsanmodning eller en anmodning om at ændre en afgørelse. Ændringen kan også vedrøre størrelsen af underholdsbidraget, hyppigheden eller andre betingelser i afgørelsen om underholdsbidrag.

[303] Ibid.

[304] I nogle stater fungerer centralmyndigheden som den kompetente myndighed i denne henseende og bistår den bidragspligtige i forbindelse med anerkendelsen. Hvis der er tale om en anmodning om ændring, behandles anerkendelsen ofte som et sidste trin i den pågældende anmodning (se kapitel 11), og der skal ikke fremsættes en ny anmodning. Dette afhænger af de interne procedurer i den enkelte stat. I [navn på stat] […].

opholdssted, kan den bidragspligtige fremsætte en anmodning i henhold til konventionens artikel 56, stk. 2, litra a).

599. Hvis en sag behandles som en anmodning i henhold til konventionens artikel 56, stk. 2, litra a), er den bidragspligtige i alle tilfælde den anmodende person. I sådanne tilfælde er den bidragsberettigede så sagsøgte, og den bidragsberettigede skal underrettes om registreringen eller afgørelsen om eksigibilitet.

Eksempel

600. Den bidragspligtige har sit opholdssted i land A, hvor den indledende afgørelse om underholdsbidrag blev truffet. Han har aktiver eller indkomst i [navn på stat]. Den bidragsberettigede har sit opholdssted i [navn på stat], og den indledende afgørelse blev anerkendt i [navn på stat] og fuldbyrdes mod den bidragspligtiges aktiver i [navn på stat]. Den bidragspligtige har nu opnået en ændret afgørelse fra land A. Han ønsker at få den ændrede afgørelse anerkendt i [navn på stat] for at begrænse fuldbyrdelsen af den første afgørelse.

Sådan fungerer dette under forordningen

601. Den bidragspligtige kan fremsætte en anmodning i henhold til forordningens artikel 56, stk. 2, litra a), til centralmyndigheden i land A. Land A fremsender anmodningen til [navn på stat], hvor den ændrede afgørelse anerkendes eller anerkendes og erklæres for eksigibel ved brug af de procedurer, der er beskrevet i dette kapitel. Parterne underrettes om afgørelsen og gives mulighed for at gøre indsigelse mod eller appellere anerkendelsen, afgørelsen om eksigibilitet eller fuldbyrdelse efter de procedurer, der er anført i afdeling 1 og 2 i forordningens kapitel IV, som er beskrevet ovenfor. Når den ændrede afgørelse er erklæret for eksigibel, og de relevante appelmuligheder er udtømte, er den gældende i [navn på stat] med hensyn til at begrænse fuldbyrdelsen af den oprindelige afgørelse.

3. Procedurer

602. De procedurer for anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet, der er omhandlet i dette kapitel, gælder for anmodninger fra den bidragspligtige om anerkendelse under sådanne omstændigheder.

4. Begrænsninger af anerkendelse af ændrede afgørelser

603. Det skal bemærkes, at forordningen fastlægger en vigtig begrænsning for den bidragspligtiges ret til at få en ændret afgørelse anerkendt i medfør af forordningen. En bidragsberettiget kan anfægte anerkendelsen af den ændrede afgørelse, hvis den ændrede afgørelse blev truffet i en anden medlemsstat end den stat, hvor afgørelsen oprindeligt blev truffet (domsstaten), og den bidragsberettigede havde sit sædvanlige opholdssted i domsstaten, da den ændrede afgørelse blev truffet (artikel 8). Der er enkelte undtagelser, hvor dette tillades, men det understreges, at den bidragspligtiges ret til at få den ændrede afgørelse anerkendt er med forbehold af visse begrænsninger, der ikke gælder for anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af andre afgørelser.

604. Se kapitel 11 for oplysninger om anmodninger om ændring.

B. Retsforlig og officielt bekræftede dokumenter

605. I forordningens kapitel VI fastsættes det, at "retsforlig og officielt bekræftede dokumenter", der er eksigible i domsstaten, anerkendes og er eksigible i en anden medlemsstat på samme vilkår som retsafgørelser om underholdsbidrag (artikel 48, stk. 1). Ifølge forordningens artikel 48, stk. 2, finder dens bestemmelser "i fornødent omfang" anvendelse på retsforlig og officielt bekræftede dokumenter. Dokumentationskravene i forbindelse med retsforlig og officielt bekræftede dokumenter er fastsat i forordningens artikel 48, stk. 3 (se også afsnit II.A.5 ovenfor).

606. Et retsforlig defineres i forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 2), som "et forlig vedrørende underholdspligt, der er godkendt af en ret eller indgået for en ret under en retssag".

607. I forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 3), defineres "officielt bekræftet dokument" som:

a) et dokument vedrørende underholdspligt, der er udstedt eller registreret som et officielt bekræftet dokument i domsstaten, hvor den officielle bekræftelse

   i) vedrører underskriften og dokumentets indhold, og
   ii) er foretaget af en offentlig myndighed eller et andet organ, som er bemyndiget hertil, eller

b) en aftale om underholdspligt, som er indgået for en administrativ myndighed i domsstaten, eller som er bekræftet af en sådan myndighed.

V. Anerkendelse og anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet – øvrige forhold

A. Retshjælp

608. Ifølge forordningen skal den anmodede stat, der behandler en anmodning fremsat gennem en centralmyndighed om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelse om underholdsbidrag vedrørende et barn under 21 år, yde den bidragsberettigede gratis retshjælp[305]. Hvis staten giver faktisk adgang til procedurer ved brug af forenklede procedurer, opnås der ikke ret til gratis retshjælp[306].

609. I kapitel 3, del II, afsnit VII, gives der flere oplysninger om kravet om faktisk adgang til procedurer, herunder ydelse af gratis retshjælp, hvis det er nødvendigt.

B. Forhold i forbindelse med fuldbyrdelse

Valutaomregning

610. Forordningen omhandler ikke spørgsmålet om omregning af underholdsbidrag fra én valuta til en anden. Afhængigt af de procedurer, den kompetente myndighed anvender i forbindelse med anerkendelsen af en afgørelse, kan der være fastlagt en samtidig procedure for omregningen af underholdsbidraget til fuldbyrdelsesstatens valuta. Den kompetente myndighed skal muligvis indhente en attest, der bekræfter den valutakurs, der anvendes til at omregne betalingerne, og det omregnede beløb udgør derefter grundlaget for underholdspligt i fuldbyrdelsesstaten. Andre gange har den anmodende stat allerede omregnet afgørelsen, herunder restancer, til fuldbyrdelsesstatens valuta[307].

611. Spørgsmål om valutaomregning er omhandlet i yderligere detaljer i kapitel 12 om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag.

VI. Yderligere materialer

A. Praktisk rådgivning

- Når afgørelsen er blevet anerkendt, vil mange stater straks forsøge at kontakte den bidragspligtige med henblik på så hurtigt som muligt at opnå frivillig overholdelse

[305] Med hensyn til den nationale lovgivning i [navn på stat] er proceduren for ydelse af retshjælp beskrevet i note 86 ovenfor.
[306] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[307] I [navn på stat] […].

af afgørelsen, således at betalingen af underholdsbidrag til den bidragsberettigede og børnene sikres så hurtigt som muligt[308].

- Anerkendelses- og fuldbyrdelsesprocessen har i henhold til forordningen til formål at sikre hurtig og effektiv behandling af anmodninger. Dommere, domstolspersonale og andre involverede myndigheder i den anmodede stat skal være opmærksomme på dette og træffe foranstaltninger for at sikre, at sager behandles så hurtigt som muligt med mindst mulig forsinkelse.
- Ikke alle procedurer og krav vedrørende behandling af anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet er omhandlet i forordningen. Dommere skal også følge den relevante nationale lovgivning og de relevante nationale procedurer. Kompetente myndigheder skal f.eks. tage hensyn til nationale krav vedrørende den måde, hvorpå afgørelsen forkyndes for sagsøgte, eller den måde, hvorpå en anmodende person, der bor uden for den anmodede stat, underrettes om en afgørelse.

B. Tilknyttede formularer

Bilag I
Bilag II
Bilag III
Bilag IV
Bilag VI

C. Artikler i forordningen

Kapitel IV, artikel 16-43
Artikel 56, stk. 2, litra a)
Artikel 57
Artikel 58
Artikel 48
Artikel 64

D. Relaterede kapitler i håndbogen

Se kapitel 12 – Fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009
Se kapitel 3 – Generelle forhold: Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

VII. Tjekliste – Anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse

	Procedure	**Reference til håndbogen**
1	Dokumenter er modtaget fra centralmyndigheden i [navn på stat].	II(A)(1)
2	Opfylder anmodningen minimumskravene i forordningen?	II(A)(3)
3	Tjek, at dokumenterne er udførlige	II(A)(4) og (5)
4	Find ud af, hvor sagsøgte eller vedkommendes aktiver befinder sig, eller bekræft, at centralmyndigheden har gjort dette.	II(A)(7)
5	Indhent om nødvendigt supplerende dokumenter fra centralmyndigheden i [navn på stat].	II(A)(6)

[308] Yderligere oplysninger om mindelige løsninger på tvister i [navn på stat] findes i note 234.

6(a)	Anerkend eller anerkend og/eller træf afgørelse om, at afgørelsen er eksigibel, efter proceduren i afdeling 1 eller afdeling 2 (fortsæt med fuldbyrdelse efter proceduren i afdeling 1 eller afdeling 2)	III
6(b)	Underret den anmodende person og sagsøgte om den afgørelse, der er truffet med henblik på anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet og/eller fuldbyrdelse	III
6(c)	Sagsøgte har mulighed for at gøre indsigelse mod eller appellere anerkendelsen eller afgørelsen om eksigibilitet eller fuldbyrdelse af angivne grunde efter proceduren i afdeling 1 eller afdeling 2	III
7	Afslut eventuel indsigelse eller appel, og underret den anmodende person og sagsøgte	III

VIII. Ofte stillede spørgsmål

En bidragsberettiget har en afgørelse fra land A. Hun bor i land B. Land B vil ikke anerkende eller fuldbyrde afgørelsen. Den bidragspligtige bor i tredjelandet [navn på stat]. Land A og [navn på stat] er medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse. Kan afgørelsen anerkendes og fuldbyrdes i [navn på stat]?

612. Ja. Den bidragsberettigede kan anmode om anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted eller har aktiver eller indkomst, så længe afgørelsen er truffet i en medlemsstat. Afgørelsen behøver ikke være eksigibel eller anerkendt i den anmodende stat – kun i afgørelsesstaten. Det er land A i dette tilfælde. Hvis der foreligger en erklæring om eksigibilitet fra land A, hvor afgørelsen blev truffet, bør [navn på stat] kunne behandle anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse, såfremt alle andre krav er opfyldt.

Hvorfor skulle en bidragsberettiget kun anmode om anerkendelse af en afgørelse og ikke både anerkendelse OG en erklæring om eksigibilitet/fuldbyrdelse?

613. I nogle tilfælde ønsker den bidragsberettigede måske at fuldbyrde afgørelsen personligt, eller en anmodende person kan have behov for at få afgørelsen anerkendt for at kunne udnytte andre retsmidler i den anmodede stat. Hvis der findes et aktiv, eksempelvis et bo, i den anmodede stat, har den bidragsberettigede f.eks. brug for at få afgørelsen anerkendt, inden den kan indgives som et krav mod boet.

Betyder anerkendelse af en afgørelse om underholdsbidrag, at hele afgørelsen bliver det samme som en afgørelse om underholdsbidrag, der oprindeligt blev truffet i den pågældende medlemsstat?

614. Nej. Formålet med anerkendelse og fuldbyrdelse er blot at gøre det muligt at få en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag fuldbyrdet ved brug af de samme ordninger og procedurer som en national afgørelse om underholdsbidrag. Den anmodede stats lovgivning vedrørende f.eks. forældremyndighed eller kontakt med børnene finder ikke anvendelse på afgørelsen. Afgørelsen svarer kun til nationale afgørelser med hensyn til anerkendelse og fuldbyrdelse af underholdspligten.

Kan en afgørelse anerkendes i [navn på stat] i henhold til forordningen, hvis afgørelsen er af en type, der ikke kunne træffes i [navn på stat]?

615. Ja, såfremt afgørelsen er omfattet af forordningens anvendelsesområde for underholdspligt. En afgørelse om børnebidrag kan f.eks. indeholde en bestemmelse om godtgørelse af bestemte typer udgifter, f.eks. sygeforsikringspræmier, der ikke kendes eller er omfattet af lovgivningen i den anmodede stat. En sådan afgørelse kan stadig anerkendes i den anmodede stat.

IX. Direkte anmodninger: oversigt

616. Direkte anmodninger (dvs. direkte anmodninger fra anmodende personer til kompetente myndigheder) om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet reguleres af forordningen, hvis de er omfattet af dens anvendelsesområde, med undtagelse af bestemmelserne om den mest fordelagtige retshjælp i kapitel V (Adgang til domstolsprøvelse)[309] og mange af bestemmelserne i kapitel VII (Samarbejde mellem centralmyndigheder). Direkte anmodninger til kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i [navn på stat] med henblik på at få truffet eller ændret afgørelser om underholdsbidrag er kort omhandlet i kapitel 10 og 11. Disse anmodninger er generelt underlagt den nationale lovgivning i [navn på stat] og ikke forordningen (forordningens bestemmelser om kompetence og lovvalg finder dog stadig anvendelse; se kapitel 4 og 5 for flere oplysninger om forordningens bestemmelser om kompetence og lovvalg).

[309] Af forordningens artikel 46, stk. 1, artikel 55 og artikel 56, stk. 1, samt forordningens betragtning 36 fremgår det, at bestemmelserne om den mest fordelagtige retshjælp i forordningens kapitel V (artikel 46) ikke gælder for direkte anmodninger, der fremsættes i medfør af forordningen (men kun for anmodninger, der fremsættes via centralmyndigheder). Se kapitel 3, del II, afsnit VII, for flere oplysninger om forordningens bestemmelser om adgang til domstolsprøvelse og retshjælp.

Chapter 10 - Behandling af modtagne anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009

Sådan anvendes dette kapitel:

Dette kapitel vedrører primært anmodninger om fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdsbidrag, der er modtaget af retslige eller andre kompetente myndigheder fra en centralmyndighed (se også afsnit VI i dette kapitel for oplysninger om direkte anmodninger til kompetente myndigheder).

I afsnit I gives der en oversigt over anmodningen – hvornår og af hvem den kan anvendes, og de grundlæggende termer og begreber forklares.

I afsnit II gives der en oversigt over proceduren eller trinnene for gennemgang og behandling af modtagne materialer.

Afsnit III indeholder referencer og yderligere oplysninger om anmodningen.

Afsnit IV indeholder en tjekliste, der giver et klart overblik over proceduren.

Afsnit V dækker nogle af de ofte stillede spørgsmål vedrørende denne anmodning.

I afsnit VI gives der en oversigt over procedurerne for direkte anmodninger til kompetente myndigheder om fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet eller anerkendt i [navn på stat].

I. Oversigt – Anmodninger om fuldbyrdelse af en afgørelse truffet eller anerkendt i [navn på stat] i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009

A. Hvornår anvendes denne anmodning?

617. Dette er den enkleste af alle anmodninger omhandlet i konventionen eller forordningen. I anmodningen anmodes der om, at den kompetente myndighed i en kontraherende stat til konventionen eller en medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, fuldbyrder dens egen afgørelse eller en udenlandsk afgørelse, som den allerede har anerkendt[310], og hjælper med at overføre betalinger til en bidragsberettiget, der bor uden for den pågældende stat. Den bidragsberettigede anmoder om fuldbyrdelse af afgørelsen, fordi den bidragspligtige har sit opholdssted i den anmodede stat eller har aktiver eller indkomst i den pågældende stat. I dette tilfælde er [navn på stat] den anmodede stat.

618. Proceduren er enkel, da afgørelsen ikke skal anerkendes, inden den kan fuldbyrdes i [navn på stat], den anmodede stat. Det skyldes, at afgørelsen enten er en national afgørelse truffet i [navn på stat], hvor fuldbyrdelse finder sted, eller er en udenlandsk afgørelse, som allerede er blevet anerkendt i [navn på stat].

619. Denne anmodning fremsættes i henhold til konventionens artikel 10, stk. 1, litra b), eller forordningens artikel 56, stk. 1, litra b).

Den ***anmodende stat*** er den kontraherende stat i konventionen eller den medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, som fremsender en anmodning på vegne af en anmodende person, som har sit opholdssted i den pågældende stat. Den ***anmodede stat*** er den kontraherende stat i konventionen eller den medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, som anmodes om at behandle anmodningen.

[310] Anerkendelse kan være sket i henhold til konventionen eller forordningen, eller afgørelsen kan være anerkendt "som følge af loven", hvis anerkendelse af bestemte typer udenlandske afgørelser sker automatisk. Se kapitel 7 og 8 for oplysninger om anerkendelsesprocedurer i henhold til konventionen og forordningen.

Se kapitel 3, del I, for udførlige oplysninger om både konventionens og forordningens anvendelsesområde.

B. Eksempel

620. M har en afgørelse om underholdsbidrag fra [navn på stat]. M bor nu i land B. Den bidragspligtige bor stadig i [navn på stat]. M ønsker, at myndighederne i [navn på stat] begynder at fuldbyrde afgørelsen om underholdsbidrag og sende betalinger til M. Både [navn på stat] og land B er kontraherende stater i konventionen eller EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse.

621. Ved brug af konventionen eller forordningen anmoder M centralmyndigheden i navn på land B om at fremsende en ***anmodning om fuldbyrdelse af afgørelsen*** til [navn på stat]. Centralmyndigheden i [navn på stat] modtager anmodningen, kontrollerer, at den er udførlig, henviser afgørelsen til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed med henblik på fuldbyrdelse og bistår i overførslen af betalinger til M, hvis det er nødvendigt.

C. Vigtig forskel – anmodninger om fuldbyrdelse af en stats egen afgørelse

Centralmyndigheden er den offentlige myndighed, der er udpeget af en kontraherende stat eller medlemsstat til at varetage det administrative samarbejde og yde bistand i henhold til konventionen eller forordningen.

622. En anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat, er en mere enkel proces end en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse truffet i en anden stat. Når der fremsættes en anmodning om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse, har sagsøgte som nævnt i kapitel 7 i henhold til Haagerkonventionen af 2007 ret til at gøre indsigelse mod anerkendelsen eller anerkendelsen og fuldbyrdelsen med den begrundelse, at grundlagene for anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse fastsat i artikel 20 ikke gør sig gældende, eller at de proceduremæssige og øvrige krav til anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse i artikel 22 ikke er opfyldt. For afgørelser, der er truffet i medlemsstater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007, har sagsøgte i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009 et smallere grundlag for at anmode om domstolsprøvelse af afgørelsen i domsstaten eller anmode om afslag på eller suspension af fuldbyrdelsen af en afgørelse i fuldbyrdelsesstaten[311] (se kapitel 8).

En **kompetent myndighed** er den myndighed i en bestemt stat, der har fået pålagt eller tilladelse til at udføre bestemte opgaver i forbindelse med konventionen eller forordningen. En kompetent myndighed kan være en domstol, en administrativ myndighed, de sociale myndigheder eller en anden offentlig instans, der udfører nogle af de opgaver, der er omhandlet i konventionen eller forordningen.

623. Sagsøgte har ingen tilsvarende rettigheder vedrørende en afgørelse, der er truffet eller allerede anerkendt i den anmodede stat, dvs. i [navn på stat]. Det skyldes, at [navn på stat] anmodes om at fuldbyrde sin egen afgørelse og ikke en anden stats afgørelse, eller at den anmodes om at fuldbyrde en afgørelse, der tidligere er blevet erklæret for eksigibel via anerkendelses- eller anerkendelses- og fuldbyrdelsesproceduren. En kompetent myndighed i den anmodede stat behøver derfor ikke overveje, om afgørelsen skal anerkendes eller anerkendes og fuldbyrdes.

624. Hvis sagsøgte har indsigelser mod fuldbyrdelsen af afgørelsen, skal disse fremsættes, når den kompetente myndighed har indledt fuldbyrdelsen i overensstemmelse med den nationale lovgivning i [navn på stat] som

[311] For afgørelser, der er truffet i medlemsstater, som ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007, har sagsøgte i henhold til forordningen et bredere grundlag for at anfægte anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en afgørelse end for afgørelser, der er truffet i medlemsstater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (se kapitel 8 for flere oplysninger).

fuldbyrdelsesstat[312]. Det forhold, at en anmodning om fuldbyrdelse fremsættes i henhold til konventionen, giver ikke sagsøgte/den bidragspligtige yderligere grundlag til at anfægte fuldbyrdelsen af afgørelsen.

625. Selve forvaltningen af modtagne anmodninger om fuldbyrdelse er derfor meget enkel for den anmodede centralmyndighed i [navn på stat][313]. Dokumentpakken gennemgås for at sikre, at den er udførlig, og anmodningen henvises til en kompetent myndighed med henblik på fuldbyrdelse i [navn på stat][314]. Den kompetente myndighed træffer derefter de fornødne foranstaltninger for at fuldbyrde afgørelsen i overensstemmelse med den nationale lovgivning. Disse procedurer er beskrevet i næste afsnit.

Har du brug for en kort oversigt over fremgangsmåderne i dette kapitel? Gå til **tjeklisten** sidst i kapitlet.

II. Behandling af anmodninger om fuldbyrdelse

1. Tjek, at dokumenterne er udførlige

626. Når centralmyndigheden i [navn på stat] modtager en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse fra en udenlandsk centralmyndighed, skal det tjekkes, at pakken er komplet, det skal konstateres, om anmodningen kan behandles, og modtagelsen af pakken skal bekræftes, eventuelt med en anmodning om yderligere dokumenter. Pakken kan derefter fremsendes til den kompetente myndighed i [navn på stat] med henblik på fuldbyrdelse[315]. Den kompetente myndighed i [navn på stat] skal foretage samme kontrol som centralmyndigheden for at sikre, at dokumentpakken er komplet.

[312] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […]. Se dog også kapitel 8, som omhandler de forskellige grundlag for afslag på eller suspension af fuldbyrdelse ifølge forordningens specifikke procedurer for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser.
[313] Centralmyndigheden i [navn på stat] er […].
[314] De kompetente myndigheder i [navn på stat] er […].
[315] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

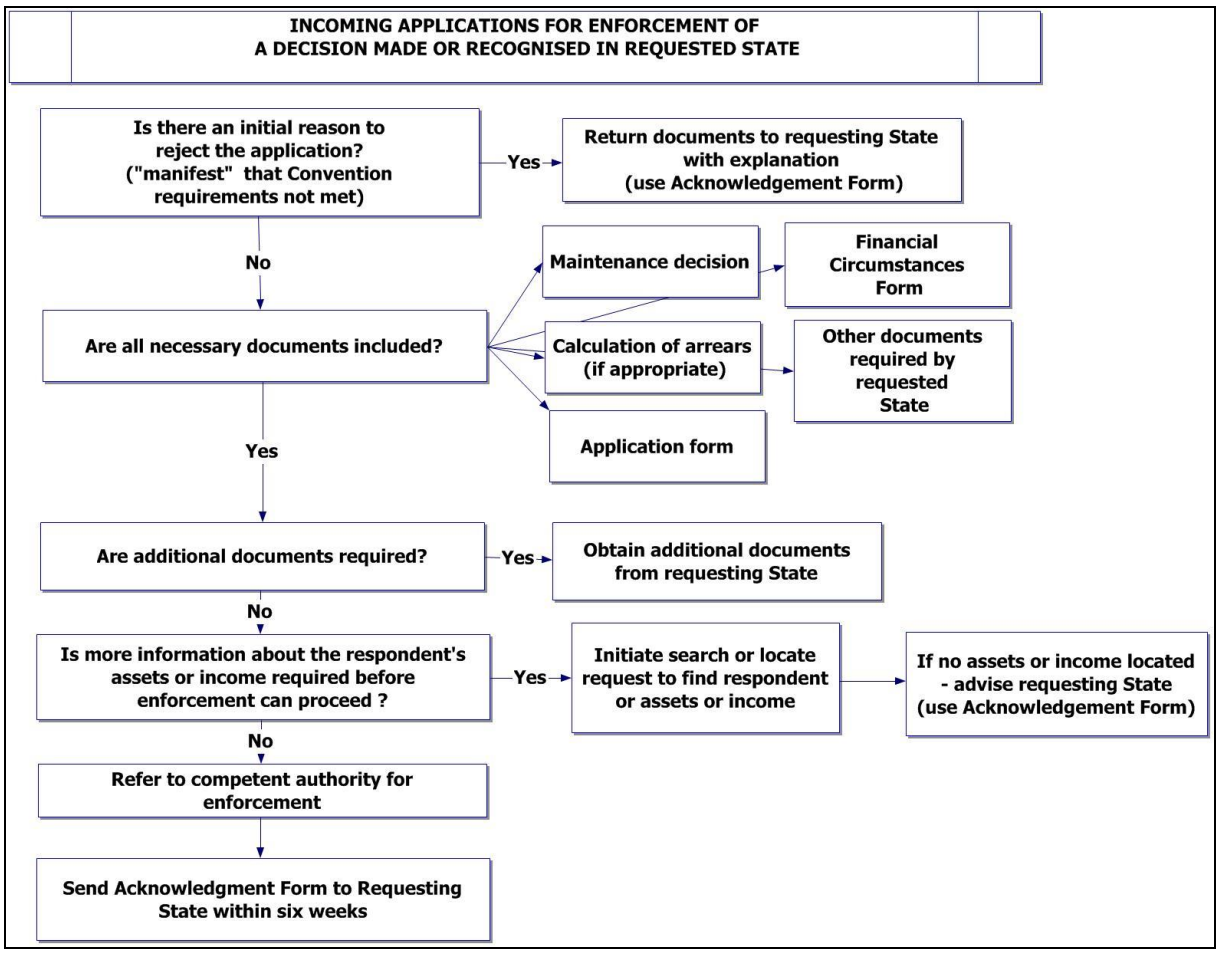

Figur 10: Flowdiagram (kun konventionen) – tjek af anmodning om fuldbyrdelse

627. Dokumenter, der modtages fra centralmyndigheden i [navn på stat], skal gennemgås inden for rimelig tid, så yderligere påkrævede dokumenter umiddelbart kan indhentes fra centralmyndigheden i den anmodende stat.

628. Den modtagne dokumentpakke skal indeholde:

a) I henhold til Haagerkonventionen af 2007

√	Fremsendelsesformular
√	Anmodningsformular
Efter behov	Afgørelsens tekst
√	Formular vedrørende formueforhold
Efter behov	Dokumentation for beregning af restancer
Efter behov	Dokumentation for ydelser fra offentligt organ
Efter behov	Oversatte kopier af dokumenter

Figur 11: Formularer og dokumenter

Fremsendelsesformular

En anmodning om anerkendelse efter konventionen skal ledsages af en fremsendelsesformular. Denne formular er obligatorisk. I fremsendelsesformularen angives parterne og typen af anmodning. Den angiver også de dokumenter, der ledsager anmodningen.

Anmodningsformular

I de fleste tilfælde anvendes den anbefalede anmodningsformular.

Afgørelsens tekst

I de fleste tilfælde vedlægger den anmodende person blot en kopi af afgørelsen. Det vil hjælpe den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed med at finde afgørelsen og rekvirere yderligere kopier eller bekræftede kopier, hvis de er nødvendige for fuldbyrdelsen.

Formular vedrørende formueforhold

Da det er en anmodning om fuldbyrdelse, vedlægges en formular vedrørende formueforhold med oplysninger om sagsøgtes opholdssted og økonomiske situation, for så vidt den anmodende person har kendskab hertil. Denne formular indeholder vigtige oplysninger til brug for fuldbyrdelsen af afgørelsen.

Hvis den anmodende person har anvendt den anbefalede formular, udfyldes afsnittet om den bidragsberettigede i dokumentet ikke, da disse oplysninger ikke kræves i forbindelse med en anmodning om fuldbyrdelse.

Dokumentation for beregning af restancer

Hvis der er ubetalt underholdsbidrag i henhold til afgørelsen om underholdsbidrag (restancer), og den anmodende person ønsker disse fuldbyrdet, skal der vedlægges et dokument med oplysninger om, hvordan disse restancer er blevet beregnet.

b) I henhold til forordning (EF) nr. 4/2009

(i) Bilag VI

I henhold til forordningen skal bilag VI, der er knyttet som bilag til forordningens tekst, anvendes til anmodninger om fuldbyrdelse af en afgørelse, der er truffet eller anerkendt i den anmodede medlemsstat. I henhold til forordningen skal anmodningen som minimum indeholde følgende oplysninger (artikel 57, stk. 2):

a) en redegørelse for arten af anmodningen eller anmodningerne
b) navn og kontaktoplysninger, herunder adresse samt fødselsdato for den anmodende person[316]
c) sagsøgtes navn samt, hvis der er kendskab hertil, adresse og fødselsdato
d) navn og fødselsdato på enhver person, for hvem der anmodes om underholdsbidrag
e) begrundelsen for anmodningen
f) ved en anmodning fra en bidragsberettiget oplysninger om, hvortil underholdsbidraget skal sendes eller overføres elektronisk
g) navn og kontaktoplysninger på den person eller enhed under centralmyndigheden i den anmodende medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af anmodningen.

(ii) For afgørelser anerkendt i henhold til kapitel IV, afdeling 1 (afgørelser truffet i en medlemsstat bundet af Haagerprotokollen af 2007)

Ifølge forordningens artikel 20 skal den anmodende person fremlægge følgende dokumenter, der er nødvendige for fuldbyrdelse (i henhold til forordningens kapitel IV, afdeling 1, for afgørelser truffet i en medlemsstat, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007), for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed:

a) en kopi af retsafgørelsen, der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af dens ægthed

[316] Den anmodende persons private adresse kan erstattes af en anden adresse i tilfælde af vold i hjemmet, hvis den anmodede medlemsstats nationale lovgivning ikke med henblik på retssagen kræver, at den pågældende opgiver sin private adresse (artikel 57, stk. 3). I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

b) et uddrag af retsafgørelsen, der er udstedt af retten i domsstaten, under anvendelse af formularen i forordningens bilag I (om nødvendigt med en translitteration eller oversættelse af indholdet)[317]
c) eventuelt et dokument med angivelse af restancer og datoen for opgørelsen heraf.

De kompetente myndigheder kan ikke kræve, at den anmodende person fremlægger en oversættelse af retsafgørelsen, medmindre fuldbyrdelsen anfægtes (artikel 20, stk. 2)[318].

(iii) For afgørelser anerkendt i henhold til kapitel IV, afdeling 2 (afgørelser truffet i en medlemsstat, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007)

Ifølge forordningens artikel 28 skal anmodninger, der fremsættes efter den alternative procedure for anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet i afdeling 2 (for afgørelser, der er truffet i medlemsstater, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007), ledsages af: a) en kopi af afgørelsen, "der opfylder betingelserne med hensyn til godtgørelse af dens ægthed"; og b) et uddrag af retsafgørelsen, der er udstedt af retten i domsstaten under anvendelse af formularen i forordningens bilag II. Om nødvendigt skal en translitteration eller en oversættelse ledsage anmodningen i overensstemmelse med de relevante sprogkrav (se kapitel 3, del II, afsnit II, for flere oplysninger om forordningens krav til sprog og oversættelse). Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed, som anmodningen indgives til, kan ikke kræve, at den anmodende person fremlægger en oversættelse af retsafgørelsen. Der kan dog kræves en oversættelse i tilfælde af appel efter artikel 32 eller artikel 33.

Såfremt et uddrag af afgørelsen ved brug af formularen i forordningens bilag II uddrag ikke fremlægges, kan den kompetente myndighed fastsætte en frist for tilvejebringelse heraf eller anerkende et tilsvarende dokument eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

(iv) Dokumenter vedrørende retsforlig og officielt bekræftede dokumenter (artikel 48)

I forordningens artikel 48 nævnes de dokumenter, der skal fremlægges i forbindelse med anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet, for så vidt angår retsforlig og officielt bekræftede dokumenter i en anden medlemsstat, som den kompetente myndighed i domsstaten skal udstede efter anmodning fra en berettiget part. Det kan ske ved brug af et uddrag af retsforliget eller det officielt bekræftede dokument under anvendelse af formularen i henholdsvis bilag I og bilag II eller bilag III og IV.

(v) Supplerende dokumenter

I henhold til forordningens artikel 57, stk. 4 og 5, skal anmodningen omfatte supplerende dokumenter, hvor det er relevant, og i det omfang, der er kendskab hertil. Det omfatter dokumenter vedrørende:

- den bidragspligtiges økonomiske situation, herunder navn og adresse på den bidragspligtiges arbejdsgiver samt arten af den bidragspligtiges aktiver og det sted, hvor de befinder sig (artikel 57, stk. 4, litra b))[319]
- eventuelle andre oplysninger, der kan bidrage til at lokalisere sagsøgte (artikel 57, stk. 4, litra c))

[317] Se kapitel 3, del II, afsnit II, i denne håndbog for yderligere oplysninger om forordningens krav til sprog og oversættelse.
[318] Ibid.
[319] Da dette er en anmodning om fuldbyrdelse, er der normalt ikke behov for oplysninger om en bidragsberettigets økonomiske situation (artikel 57, stk. 4, litra a)).

- eventuelle nødvendige supplerende oplysninger eller dokumentation, herunder i givet fald dokumentation vedrørende ret til retshjælp for den anmodende person (artikel 57, stk. 5).

Dokumentation for ydelser – offentligt organ

Hvis den anmodende person er et offentligt organ, kan dette organ have udbetalt ydelser i stedet for underholdsbidrag. I nogle tilfælde skal der fremlægges dokumentation for sådanne ydelser, f.eks. hvis det offentlige organ vil gøre et uafhængigt krav på en del af det skyldige underholdsbidrag gældende.

c) Anmodning om supplerende dokumenter

629. Hvis anmodningen forekommer ufuldstændig, fordi der kræves supplerende dokumenter, bør anmodningen ikke afvises. I stedet bør en anmodning om supplerende dokumenter fremsendes til centralmyndigheden i [navn på stat], som kan kontakte den anmodende centralmyndighed.

630. Hvis centralmyndigheden i [navn på stat] anmoder om supplerende dokumenter, har den anmodende stat en frist på ***tre måneder*** efter konventionen eller ***90 dage*** efter forordningen til at fremlægge dokumenterne. Hvis de krævede dokumenter ikke fremægges inden for denne frist, iværksættes yderligere opfølgende foranstaltninger over for den anmodende stat. Hvis dokumenterne ikke modtages, og anmodningen ikke kan behandles videre, kan centralmyndigheden i [navn på stat] (men skal ikke) lukke sagen og meddele dette til den anmodende stat.

2. Er det "åbenbart", at konventionens eller forordningens krav ikke er opfyldt?

631. Ifølge både konventionen og forordningen kan en centralmyndighed afvise at behandle en anmodning, hvis det er "åbenbart, at kravene" i henholdsvis forordningen eller konventionen ikke er opfyldt (se konventionens artikel 12, stk. 8, og forordningens artikel 58, stk. 8). Dette vil kun være tilfældet under særlige omstændigheder[320], og centralmyndigheden vælger selv, om den vil gøre dette krav gældende.

632. Centralmyndigheden kan f.eks. tidligere have afvist en anmodning mellem de samme parter. Hvis anmodningen ikke ledsages af ny dokumentation, kan centralmyndigheden vælge at afvise anmodningen igen på dette grundlag. En anmodning kan ligeledes afvises, hvis det af dokumenterne fremgår, at afgørelsen ikke vedrører underholdsbidrag.

633. Den kompetente myndighed i [navn på stat] kan vælge at foretage en lignende kontrol efter modtagelsen af anmodningen for at sikre, at det ikke er "åbenbart", at konventionens krav ikke er opfyldt, og derefter informere centralmyndigheden i [navn på stat] om dens beslutning.

3. Indhentning af oplysninger om sagsøgtes opholdssted

634. I særlige tilfælde kan centralmyndigheden i [navn på stat] ønske at finde frem til sagsøgtes opholdssted, inden fuldbyrdelse iværksættes, f.eks. hvis fuldbyrdelsesstatens lov kræver underretning forud for fuldbyrdelse[321], eller hvis den anmodende person ikke er sikker på, om den bidragspligtige har sit opholdssted i den anmodede stat eller har aktiver eller indkomst i den pågældende stat.

635. Når centralmyndigheden i [navn på stat] eller en kompetent myndighed, der handler på dennes vegne, skal finde frem til sagsøgtes opholdssted, forventes den at benytte de databanker og offentlige informationskilder, den har adgang til, inden for de nationale regler om beskyttelse af personoplysninger (se kapitel 3, del II, afsnit VI, for

[320] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 344.
[321] Se note 202 ovenfor.

oplysninger om databeskyttelse og behandling af personoplysninger i forbindelse med konventionen og forordningen)[322].

636. Hvis det ikke er muligt at finde frem til sagsøgte eller sagsøgtes aktiver eller indkomst i [navn på stat], skal centralmyndigheden i [navn på stat] underrette den anmodende centralmyndighed. Hvis den anmodende stat ikke kan bidrage med yderligere oplysninger for at finde frem til sagsøgte, kan fuldbyrdelse ikke finde sted.

4. Hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger

637. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed skal muligvis træffe foreløbige eller sikrende foranstaltninger, mens en anmodning verserer. Sådanne foranstaltninger kan træffes på forskellige tidspunkter i løbet af – eller før – anmodningsprocessen. Se kapitel 3, del II, afsnit VIII, i denne håndbog for yderligere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger.

5. Start fuldbyrdelsesproces

638. Den kompetente myndighed, som er ansvarlig for fuldbyrdelsen af afgørelser om underholdsbidrag i [navn på stat], kan nu gå videre med fuldbyrdelsen. Se kapitel 12 for flere oplysninger om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag.

III. Yderligere materialer

A. Praktisk rådgivning

- I nogle stater forsøger man at opnå frivillig efterlevelse før eller samtidig med fuldbyrdelsen[323]. Sikring af en langsigtet strøm af betalinger til den bidragsberettigede er den mest effektive metode til at opfylde formålet med enhver anmodning om underholdsbidrag.
- Det understreges, at alle anmodninger altid skal behandles på en hurtig og effektiv måde, og at unødige forsinkelser skal undgås.
- De kompetente myndigheder skal holde centralmyndigheden i [navn på stat] underrettet om status for en anmodning om fuldbyrdelse. Centralmyndigheden i [navn på stat] har rapporteringsforpligtelser over for centralmyndigheden i den anmodende stat, hvad angår status for og forløbet af anmodningen.

B. Tilknyttede formularer

Haagerkonventionen af 2007:

Anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat

Forordning (EF) nr. 4/2009:

Bilag I
Bilag II
Bilag III
Bilag IV
Bilag VI

C. Relevante artikler

Haagerkonventionen af 2007:

[322] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[323] I [navn på stat] kan forsøg på et opnå frivillig efterlevelse iværksættes af […].

Artikel 10, stk. 1, litra b)
Artikel 12
Artikel 32
Artikel 34

Forordning (EF) nr. 4/2009:

Artikel 16-43 (kapitel IV)
Artikel 56, stk. 1, litra b)
Artikel 58
Artikel 41
Artikel 20

D. Relaterede kapitler i håndbogen

Se kapitel 12 – Fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

IV. Tjekliste – Modtagne anmodninger med henblik på fuldbyrdelse

	Procedure	**Reference til håndbogen**
1	Dokumenter er modtaget fra centralmyndigheden i [navn på stat]	II(1)
2	Tjek, at dokumenterne er udførlige	II(1)
3	Er det "åbenbart", at konventionens eller forordningens krav ikke er opfyldt?	II(2)
4	Sørg for at træffe hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger	II(4)
5	Fortsæt med fuldbyrdelse	II(5)

V. Ofte stillede spørgsmål

Hvorfor skal en afgørelse fra den anmodede stat ikke anerkendes?

639. Anerkendelse er ikke opkrævet, fordi [navn på stat] anmodes om at fuldbyrde sin egen afgørelse og ikke en anden stats afgørelse, eller fordi den anmodes om at fuldbyrde en afgørelse, der allerede er blevet anerkendt.

Hvorfor finder konventionen eller forordningen anvendelse, hvis anmodningen er rettet til en stat og vedrører fuldbyrdelsen af dens egen afgørelse?

640. I nogle stater kan kun personer med opholdssted i staten henvende sig til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed (f.eks. de sociale myndigheder). Centralmyndighederne i den anmodede stat og den anmodende stat kan også hjælpe med at få overført betalinger, hvis det er nødvendigt, og de har mulighed herfor. Hvis der er behov for retshjælp i den anmodede stat for at iværksætte fuldbyrdelsen, ydes den endelig gratis til den anmodende person, hvis anmodningen er omfattet af anvendelsesområdet for konventionen eller forordningen, der finder anvendelse mellem de to kontraherende stater eller medlemsstater[324].

[324] Med hensyn til den nationale lovgivning i [navn på stat] er proceduren for ydelse af retshjælp beskrevet i note 86 ovenfor.

VI. Direkte anmodninger om fuldbyrdelse af en afgørelse truffet eller anerkendt i [navn på stat]

641. Kompetente myndigheder kan modtage direkte anmodninger om fuldbyrdelse fra anmodende personer, der ikke indgiver en anmodning via en centralmyndighed. I sådanne tilfælde skal de kompetente myndigheder være opmærksomme på dokumentationskrav eller anbefalinger i henhold til konventionen eller forordningen (se afsnit II.1 ovenfor), navnlig dokumentationskravene i forordningens artikel 20 vedrørende fuldbyrdelse efter proceduren i afdeling 1 i kapitel IV (se også kapitel 12 i denne håndbog for oplysninger om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag). I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

Chapter 11 - Behandling af modtagne anmodninger om at få truffet en afgørelse i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009

I. Oversigt

A. Hvornår anvendes denne anmodning?

642. En anmodning om **at få truffet** en afgørelse om underholdsbidrag i [navn på stat], en kontraherende stat i konventionen eller en medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, modtages i følgende tilfælde:

- hvis der ikke foreligger en eksisterende afgørelse om underholdsbidrag, og den bidragsberettigede kræver, at der træffes en afgørelse, eller
- hvis anerkendelse og fuldbyrdelse af en udenlandsk afgørelse i [navn på stat] ikke er mulig (eller afvises (kun efter konventionen) på grund af manglende grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til artikel 20 eller artikel 22, litra b) eller e), i konventionen).

At få truffet en afgørelse henviser til den proces, der gennemføres for at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag, hvis der ikke foreligger en afgørelse om underholdsbidrag, eller hvis den eksisterende afgørelse om underholdsbidrag ikke kan anerkendes eller fuldbyrdes af bestemte årsager. Denne anmodning kan om nødvendigt omfatte fastlæggelse af slægtskab, hvis det kræves for at få truffet afgørelsen om underholdsbidrag.

643. En anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag kan omfatte en anmodning om fastsættelse af slægtskab.

644. Anmodninger om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag er omhandlet i konventionens artikel 10, stk. 1, litra c) og d), og forordningens artikel 56, stk. 1, litra c) og d). Se kapitel 3, del I, for udførlige oplysninger om både konventionens og forordningens anvendelsesområde.

B. Eksempel

645. Den **bidragsberettigede** har sit opholdssted i land A. Hun har to børn. Børnenes far er flyttet til [navn på stat]. Den bidragsberettigede ønsker at få underholdsbidrag fra børnenes far. Land A og [navn på stat] er kontraherende stater i konventionen eller EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse.

En **bidragsberettiget** er den person, der er eller påstås at være berettiget til underholdsbidrag. En bidragsberettiget kan være en forælder eller en ægtefælle, et barn, plejeforældre eller slægtninge eller andre, der tager sig af et barn. I nogle stater kaldes denne person en bidragsmodtager, kreditor eller

Sådan fungerer dette under konventionen eller forordningen

646. Den bidragsberettigede fremsætter en anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag. Anmodningen fremsendes af centralmyndigheden i land A til centralmyndigheden i [navn på stat]. Den bidragspligtige underrettes, og der træffes en afgørelse om underholdsbidrag i henhold til lovgivningen (herunder de internationalprivatretlige regler)[325] i den anmodede stat ([navn på stat]). Slægtskabet fastlægges også, hvis det er nødvendigt.

[325] Hvis den anmodede stat er en EU-medlemsstat, hvor forordning (EF) nr. 4/2009 finder anvendelse, gælder forordningens direkte kompetenceregler. Se kapitel 4 for flere oplysninger om forordningens direkte kompetenceregler. Hvis den anmodede stat er bundet af eller part i Haagerprotokollen af 2007, finder protokollens lovvalgsregler anvendelse. Se kapitel 5 for flere oplysninger om Haagerprotokollen af 2007.

C. Hvem kan anmode om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag?

647. Hvis der ikke foreligger en eksisterende afgørelse om underholdsbidrag, kan kun en bidragsberettiget anmode om at få truffet en afgørelse. Hvis der (kun i henhold til konventionen) foreligger en afgørelse, men den ikke kan anerkendes eller fuldbyrdes på grund af et forbehold i medfør af konventionen[326], kan et offentligt organ, der handler på vegne af en bidragsberettiget eller har ydet ydelser i stedet for underretning, også fremsætte en anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag. Den bidragsberettigede skal have sin bopæl i en kontraherende stat i konventionen eller i en medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse.

Har du brug for en kort oversigt over procedurerne for denne anmodning? Gå til **tjeklisten** sidst i dette kapitel.

D. Fastsættelse af afgørelse om underholdsbidrag, når en eksisterende afgørelse ikke kan anerkendes

1. I henhold til konventionen

648. Som omhandlet i kapitel 7 i denne håndbog kan der i forbindelse med konventionen være situationer, hvor en anmodet stat afviser at anerkende og fuldbyrde en eksisterende afgørelse, fordi der er taget et forbehold i henhold til artikel 20, stk. 2, med hensyn til det særlige grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse, der finder anvendelse på afgørelsen. Hvis afgørelsen f.eks. blev truffet på grundlag af den bidragsberettigedes sædvanlige opholdssted i afgørelsesstaten, og der ikke findes et andet grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen i artikel 20, kan den anmodede stat afvise at anerkende afgørelsen. I et sådant tilfælde skal der træffes en ny afgørelse.

649. Den Europæiske Union vil som kontraherende part i Haagerkonventionen af 2007 *ikke* tage et sådant forbehold i medfør af konventionens artikel 20, stk. 2, og denne situation vil derfor ikke opstå for kompetente myndigheder i EU, der behandler sager underlagt konventionen[327].

650. For kontraherende stater i konventionen, der har taget et sådant forbehold, kræves det ikke, at en ny anmodning – en anmodning om at få truffet en afgørelse – fremsættes i denne situation, da den anmodede stat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at få truffet en ny afgørelse (artikel 20, stk. 4), såfremt sagsøgte "har sit sædvanlige opholdssted" i den anmodede stat. De procedurer, der er beskrevet i dette kapitel, anvendes således, når en afgørelsen skal træffes.

651. Det kan betyde, at der kræves yderligere oplysninger og dokumentation fra den bidragsberettigede, f.eks. hvis udgifterne til opfostring af barnet er relevante for at afgøre underholdsbidragets størrelse. Denne anmodning skal fremsættes til centralmyndigheden i den anmodende stat.

652. Det understreges dog, at skal spørgsmålet om barnets eller børnenes ret til at indgive anmodningen om underholdsbidrag i denne situation ikke skal afgøres ved anmodningen om at få truffet en ny afgørelse (artikel 20, stk. 5[328]). Den eksisterende

---

[326] Den Europæiske Union vil som kontraherende part i Haagerkonventionen af 2007 ikke tage et sådant forbehold i medfør af konventionens artikel 20, stk. 2. Rådets afgørelse 2011/432/EU (note 59 ovenfor).

[327] Ibid.

[328] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 469-471. Bemærk, at konventionen ikke definerer termen "ret" i denne sammenhæng. Termen skal derfor fortolkes i henhold til den anmodede stats lovgivning, ligesom den afgør, hvilke yderligere oplysninger eller dokumenter der kræves, for at en afgørelse om underholdsbidrag kan træffes.

afgørelse danner grundlaget for at bestemme, at børnene har ret til at fremsætte anmodningen om børnebidrag.

653. Der kan også være situationer, hvor en anmodende person har en afgørelse om underholdsbidrag, men vedkommende ved, at sagsøgte i den anmodede stat ([navn på stat]) kan modsætte sig anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse. I henhold til konventionen kan det ske, hvis ingen af grundlagene anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen gør sig gældende, eller hvis afgørelsen er af en type, som den anmodede stat ikke kan fuldbyrde[329]. I et sådant tilfælde skal den bidragsberettigede fremsætte en anmodning om at få truffet en ny afgørelse i stedet for en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse[330].

654. Disse anmodninger behandles videre som enhver anden anmodning omhandlet i dette kapitel. Da der ikke træffes en ny afgørelse, fordi anerkendelse og fuldbyrdelse af den eksisterende afgørelse afvises på grund af et forbehold (artikel 20, stk. 4), gør antagelsen af ret til underhold i konventionens artikel 20, stk. 5, omhandlet ovenfor sig ikke gældende i forbindelse med konventionen. Børns ret til underhold skal fastlægges som en del af anmodningen om en ny afgørelse.

2. I henhold til forordningen

655. Når forordningen finder anvendelse, vil situationer, hvor en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, ikke kan anerkendes eller ikke kan anerkendes og erklæres for eksigibel, være meget sjældnere end, når konventionen finder anvendelse (se kapitel 8 i denne håndbog, som omhandler procedurerne for anerkendelsen og fuldbyrdelse of afgørelser i henhold til forordningen). Hvis der er en situation, hvor en afgørelse truffet i en medlemsstat ikke kan anerkendes og/eller fuldbyrdes i en anden medlemsstat i henhold til forordningen, kan en anmodende person fremsætte en anmodning om at få truffet en ny afgørelse i medfør af forordningen, således at der træffes en ny afgørelse i den anmodede stat.

II. Behandling af modtagne anmodninger om at få truffet en afgørelse i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009

A. Generelt

656. Dette afsnit omhandler de generelle krav til behandling af en modtaget anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag. De specifikke procedurer skal være i overensstemmelse med de nationale love og procedurer i [navn på stat]. Nogle stater bruger domstolsbaserede eller retslige procedurer til at træffe afgørelser. Andre fremsender anmodningen til en administrativ myndighed med henblik på at få truffet en afgørelse[331].

657. Det understreges, at de kompetente myndigheder i de EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse, anvender forordningens kompetenceregler på *alle* anmodninger om at få truffet en afgørelse og direkte anmodninger i henhold til enten konventionen eller forordningen, såfremt de er omfattet af forordningens materielle og tidsmæssige anvendelsesområde (se også kapitel 3, del I, afsnit III, for yderligere oplysninger om forordningens anvendelsesområde og kapitel 4 om forordningens kompetenceregler). For så vidt angår de EU-medlemsstater, hvor forordningen finder

[329] I afgørelsen fastsættes underholdsbidraget f.eks. som en procentdel af lønnen, og dette er ifølge den anmodede stat for vagt til at være eksigibelt. Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 255. I [navn på stat] […].
[330] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 255.
[331] [Navn på stat] anvender [domstolsbaserede/retslige] [administrative] procedurer til at træffe afgørelsen og/eller fastlægge underholdsbidraget. De kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i [navn på stat] er […].

anvendelse, og som er bundet af Haagerprotokollen af 2007, anvender de kompetente myndigheder protokollen på *alle* anmodninger om at få truffet en afgørelse og direkte anmodninger, såfremt de er omfattet af protokollens materielle og tidsmæssige anvendelsesområde (se også kapitel 5 for oplysninger om Haagerprotokollen af 2007). Forordningens kompetenceregler og protokollens lovvalgsregler gælder universelt med hensyn til geografisk anvendelsesområde.

658. I kontraherende stater i konventionen uden for EU er anmodninger om at få truffet en afgørelse derimod primært underlagt national lovgivning, for så vidt angår spørgsmål om kompetence og lovvalg (medmindre den kontraherende stat er part i Haagerprotokollen af 2007).

659. I konventionen og forordningen fastlægges en række generelle trin for alle anmodninger. Centralmyndigheden i [navn på stat] foretager en indledende gennemgang, når anmodningen modtages, anmoder efter behov om supplerede dokumenter og fremsender efter anmodningen til den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i den anmodede stat, i dette tilfælde [navn på stat], med henblik på at få truffet en afgørelse.

660. Når afgørelsen er truffet, fuldbyrdes den af en kompetent myndighed i den anmodede stat, hvis den anmodende person har anmodet om fuldbyrdelse af afgørelsen.

B. Flowdiagram

661. Flowdiagrammet nedenfor viser, hvordan en afgørelse træffes.

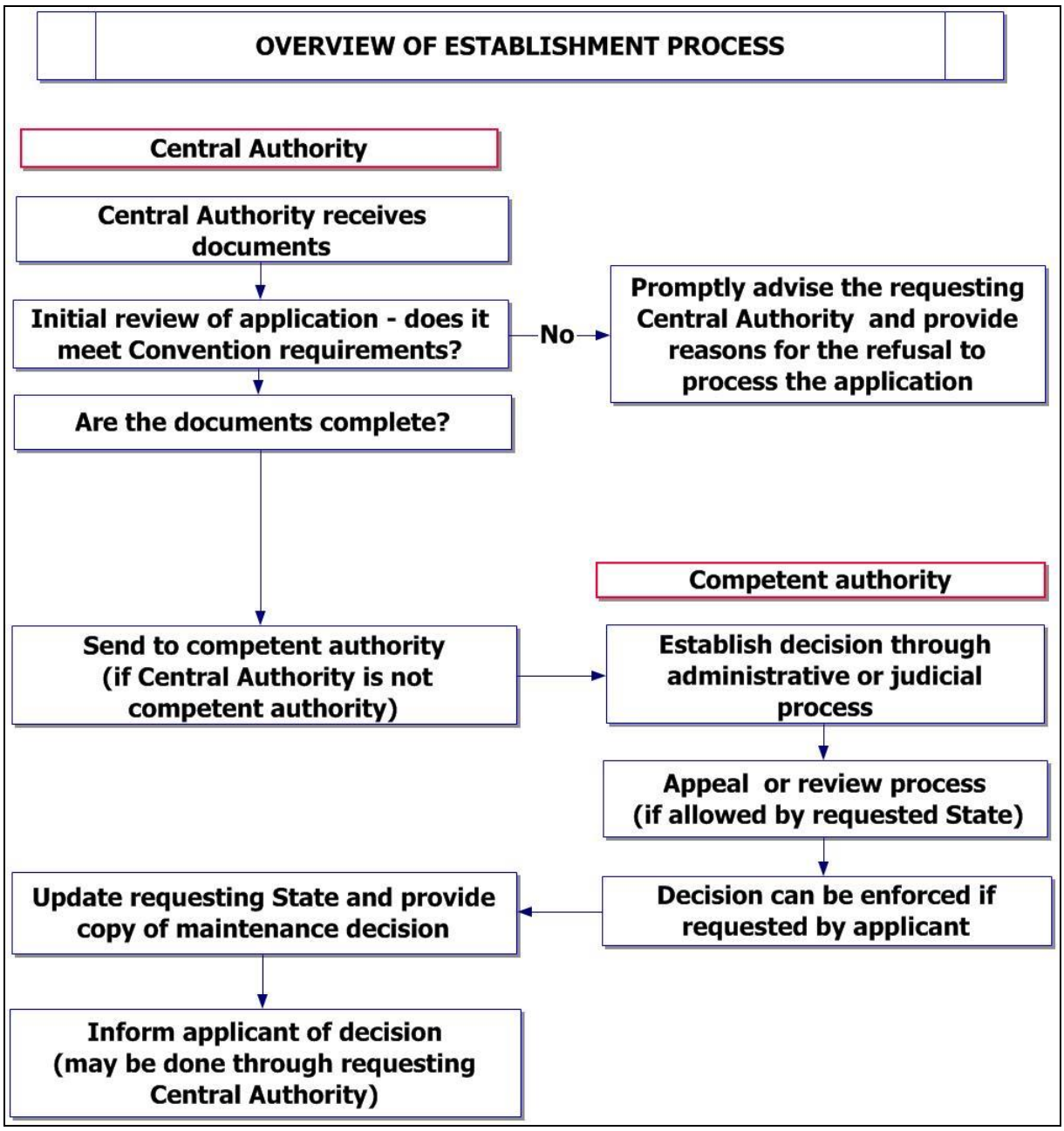

Figur 12: Sådan træffes en afgørelse

C. Trin i processen

1. Indledende gennemgang foretaget af central-myndigheden i [navn på stat]

662. Ved den indledende gennemgang, som foretages af centralmyndigheden i [navn på stat], som centralmyndighed i **den anmodede stat**, sikres det, at anmodningen er berettiget, at dokumentationen er komplet, og at anmodningen kan behandles. Om nødvendigt søges der efter den bidragspligtiges/sagsøgtes opholdssted, især hvis der er tvivl om, hvorvidt vedkommende har bopæl i eller har aktiver eller indkomst i [navn på stat]. Den [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat] skal foretage en lignende kontrol.

Den ***anmodende stat*** er den kontraherende stat i konventionen eller den medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, som fremsender en anmodning på vegne af en anmodende person, som har sit opholdssted i den pågældende stat. Den ***anmodede stat*** er den kontraherende stat i konventionen eller den medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, som anmodes om at behandle anmodningen.

a) Konventionens eller forordningens krav er ikke opfyldt

663. Ifølge konventionens artikel 12, stk. 8, og forordningens artikel 58, stk. 8, kan en anmodet centralmyndighed afslå at behandle en anmodning, hvis det er åbenbart, at kravene i konventionen eller forordningen ikke er opfyldt. Det betyder ikke, at den anmodede centralmyndighed afgør, om anmodningen er berettiget på baggrund af sagens realiteter. I stedet forventes det, at den anmodede centralmyndighed, i dette tilfælde centralmyndigheden i [navn på stat], blot tjekker anmodningen for at sikre, at processen ikke misbruges, eller at anmodningen ligger uden for konventionens eller forordningens anvendelsesområde, f.eks. en anmodning, der kun vedrører forældremyndighed.

664. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat] kan vælge at foretage en lignende indledende kontrol og straks underrette centralmyndigheden i [navn på stat] om eventuelle manglende dokumenter.

b) Ufuldstændige dokumenter

665. Den modtagne dokumentpakke skal gennemgås for at sikre, at dokumentationen er komplet. Når der anmodes om at få truffet en afgørelse i henhold til konventionen, omfatter pakken altid den obligatoriske fremsendelsesformular og sandsynligvis også den anbefalede formular til anmodning om at få truffet en afgørelse og formularen vedrørende formueforhold samt andre nødvendige formularer. Når der anmodes om at få truffet en afgørelse i henhold til forordningen, anvendes de formularer, der er anført i forordningens bilag VII (i overensstemmelse med kravene til indholdet af anmodninger, der er fastsat i forordningens artikel 57). De øvrige krævede dokumenter varierer afhængigt af den enkelte sags omstændigheder (f.eks. om et barn er myndigt eller næsten myndigt).

Centralmyndigheden er den offentlige myndighed, der er udpeget af en kontraherende stat i konventionen eller en medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, til at varetage det administrative samarbejde og yde bistand i henhold til konventionen eller forordningen.

c) Fastlæggelse af sagsøgtes/den bidragspligtiges opholdssted

666. I nogle tilfælde kender den anmodende person ikke sagsøgtes/den bidragspligtiges præcise eller nuværende opholdssted. Den anmodede stat, i dette tilfælde [navn på stat], skal derfor bruge alle de ressourcer, den råder over, til at finde den bidragspligtige, så anmodningen kan behandles videre. Den bidragspligtige skal altid underrettes om anmodningen om underholdsbidrag, og hvis der anmodes om fuldbyrdelse af afgørelsen, skal den bidragspligtiges opholdssted også bruges i den forbindelse.

667. Hvis der er tvivl om, hvorvidt den bidragspligtige opholder sig i [navn på stat], er det mest sikkert at finde vedkommende så hurtigt som muligt. Hvis det konstateres, at den bidragspligtige ikke har sit opholdssted i [navn på stat], kan den anmodende stat underrettes, og anmodningen kan sendes til en anden kontraherende stat eller medlemsstat. I andre tilfælde foretager den kompetente [**retslige**] [**administrative**] **myndighed** de nødvendige eftersøgninger som en del af selve afgørelsesproceduren, ikke som et indledende trin[332].

En **kompetent myndighed** er den myndighed i en bestemt stat, der har fået pålagt eller tilladelse til at udføre bestemte opgaver i forbindelse med konventionen eller forordningen. En kompetent myndighed kan være en domstol, en administrativ myndighed, de sociale myndigheder eller en anden offentlig instans, der udfører nogle af de opgaver, der er omhandlet i konventionen eller forordningen.

668. Det er under alle omstændigheder vigtigt at huske, at det ikke er påkrævet at dele sagsøgtes adresse eller kontaktoplysninger med den anmodende stat. Hvis oplysningerne skal deles, skal det ske i overensstemmelse med konventionen eller forordningen og de

[332] I [navn på stat] […].

nationale love vedrørende beskyttelse af personoplysninger (se kapitel 3, del II, afsnit VI, for flere oplysninger om privatlivets fred og beskyttelse af personoplysninger).

d) Start afgørelsesproces

669. Når disse indledende forberedelser er afsluttet, er anmodningen parat til at blive behandlet af den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat][333]. I det næste afsnit beskrives procedurerne for at få truffet afgørelsen.

2. Fastsættelse af afgørelsen om underholdsbidrag – kompetent [retslig] [administrativ] myndighed

670. Der er store forskelle mellem den måde, hvorpå de enkelte stater forvalter anmodninger om at få truffet en afgørelse, og dette afsnit beskriver derfor de generelle principper. Det indeholder også mere detaljerede oplysninger om fastsættelse af afgørelser i henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat]. Der gives en oversigt over alle trin, der gælder for alle anmodninger.

671. I henhold til de nationale procedurer i [navn på stat] udføres følgende trin som indledning til behandlingen af anmodninger om at få truffet en retsafgørelse.

(1) Hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger

672. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed skal muligvis træffe foreløbige eller sikrende foranstaltninger, mens en anmodning verserer. Sådanne foranstaltninger kan træffes på forskellige tidspunkter i løbet af – eller før – anmodningsprocessen. Se kapitel 3, del II, afsnit VIII, i denne håndbog for yderligere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger.

(2) Kompetence

673. Hvis den anmodede stat er en EU-medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, gælder forordningens direkte kompetenceregler. Forordningen [finder] anvendelse i [navn på stat]. Se kapitel 4 for flere oplysninger om forordningens direkte kompetenceregler. Hvis den anmodede stat ikke er en EU-medlemsstat, fastlægges kompetencen for den kompetente myndighed i sagen i henhold til statens nationale lovgivning, herunder dens internationalprivatretlige regler[334].

(3) Kontrol af dokumentation

674. Dokumentationen kontrolleres for at sikre, at den er komplet og opfylder specifikke kriterier, f.eks. krav om bekræftelse af dokumenter[335]. Hverken konventionen eller forordningen kræver, at der fremlægges bekræftede dokumenter (se dog kapitel 3, del II, for en beskrivelse af forordningens krav til ægthed/godkendelse i forbindelse med visse dokumenter). Hvis dokumenter kræves i henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat], og de ikke er blevet fremlagt, følges sagen op med den anmodende stat gennem centralmyndigheden i [navn på stat].

(4) Underretning af den bidragspligtige

---

[333] I [navn på stat] er den kompetente [retslige] [administrative] myndighed […].

[334] Hvis den afgørelse, der træffes, skal anerkendes og/eller fuldbyrdes i en anden stat, skal de kompetente myndigheder være opmærksomme på de kompetenceregler, der gælder for anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdsbidrag på den anden stats område, og de grundlag, der er fastsat i navnlig konventionens artikel 20. I de fleste situationer anerkender og fuldbyrder domstole i USA f.eks. ikke udenlandske afgørelser om børnebidrag, der er truffet på grundlag af de kompetenceregler, der gælder for en bidragsberettigets sædvanlige opholdssted (ifølge konventionens artikel 20, stk. 2, kan en kontraherende stat i konventionen tage forbehold vedrørende dette og flere andre kompetenceregler med hensyn til anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser). Under disse omstændigheder er en kontraherende stat dog forpligtet til at træffe alle nødvendige forholdsregler for at træffe en afgørelse til fordel for den bidragsberettigede, hvis den bidragspligtige har sit sædvanlige opholdssted i den pågældende stat (se artikel 20, stk. 4).

[335] I [navn på stat] […].

675. Ved enhver anmodning om at få truffet en afgørelse om underholdsbidrag underrettes **den bidragspligtige** om anmodningen. I nogle stater sker dette meget tidligt i forløbet, og den bidragspligtige modtager en meddelelse om, at der søges underholdsbidrag, og vedkommende anmodes om at fremlægge oplysninger om sine formueforhold for den kompetente myndighed, som er ansvarlig for at træffe afgørelsen om underholdsbidrag[336]. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed fastsætter derefter underholdsbidragets størrelse.

En **bidragspligtig** er den person, der er eller påstås at være pligtig til at betale underholdsbidrag. Den bidragspligtige kan være en forælder, en ægtefælle eller enhver, der i henhold til den lov, der finder anvendelse på det sted

676. Den bidragspligtige kan desuden blive anmodet om at fremlægge økonomiske eller andre oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge vedkommendes indkomst og evne til at betale underholdsbidrag.

(5) Henvisning til tvistbilæggelse eller lignende procedure

677. I nogle stater tilbydes der alternativ tvistbilæggelse, mægling eller bistand til udarbejdelse af dokumenter, som kan medvirke til at sikre et let forløb omkring anmodningen. Disse stilles efter behov til rådighed for både den anmodende person og sagsøgte. I nogle stater forsøger man at nå frem til en afgørelse ved samtykke eller aftale[337].

(6) Påvisning af slægtskab

678. En bidragsberettiget kan i anmodningen anmode om at få påvist slægtskab, eller en bidragspligtig/sagsøgt kan betvivle, at han er far til barnet eller børnene, og kræve genetisk test. Om dette spørgsmål kan rejses af den bidragspligtige, afhænger af den anmodede stats lovgivning. I nogle stater gives der ikke påbud om påvisning af slægtskab, eller en anmodning tillades ikke, hvis barnet er født inden for forældrenes ægteskab[338].

679. Hvis der kræves en faderskabstest, skal centralmyndigheden i henhold til konventionen og forordningen "yde bistand til at få fastslået slægtskab" (konventionens artikel 6, stk. 2, litra h), og forordningens artikel 51, stk. 2, litra h)). Det betyder ikke, at centralmyndigheden i den anmodede stat (dvs. [navn på stat]) skal foretage genetisk test efter anmodning fra den bidragspligtige. Den skal i stedet kunne oplyse sagsøgte/den bidragspligtige, hvor en sådan test kan foretages[339].

680. Det betyder dog ikke, at den anmodede stat skal betale for en faderskabstest, der ønskes af den bidragspligtige. Den anmodede stat kan kræve, at den bidragspligtige/sagsøgte betaler for testen[340].

681. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed ønsker i nogle tilfælde at kontrollere, om centralmyndigheden har forsøgt at få den formodede far til frivilligt at anerkende faderskabet. Om nødvendigt skal centralmyndigheden også have undersøgt den lovgivning, der finder anvendelse på fastlæggelsen af slægtskab (se også kapitel 3, del I, afsnit I.A, for yderligere oplysninger om forhold vedrørende slægtskab).

(7) Retshjælp og udgifter til faderskabstest

682. Udgifterne til genetisk test med henblik på at fastslå slægtskab varierer betydeligt fra stat til stat. Et af de grundlæggende principper i både konventionen og forordningen er, at tjenester, herunder retshjælp, skal ydes gratis til en bidragsberettiget, for så vidt angår anmodninger, der vedrører underholdspligt over for et barn under 21 år. Dette omfatter anmodninger om at få truffet en afgørelse (se konventionens artikel 15, stk. 1,

---

[336] Se note 290 ovenfor.
[337] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[338] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[339] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[340] Se note 96 ovenfor.

og forordningens artikel 46, stk. 1). Det betyder i realiteten, at den bidragsberettigede ikke skal betale udgifterne i forbindelse med faderskabstest[341].

683. Se kapitel 3, del II, afsnit VII, for yderligere oplysninger om retshjælp.

(8) Lovvalg

684. Inden størrelsen af underholdsbidraget fastlægges, dvs. sagens realitet, skal den kompetente [retslige] [administrative] myndighed bestemme, hvilken lov der finder anvendelse, dvs. den nationale eller den udenlandske. Se kapitel 5 for oplysninger om lovvalg i henhold til konventionen og forordningen, se kapitel 5.

685. Hvis det fastlægges, at udenlandsk lov finder anvendelse på tvisten, skal den kompetente [retslige] [administrative] myndighed finde og undersøge indholdet af den gældende udenlandske lovgivning. Se kapitel 6 for yderligere oplysninger om at få adgang til og undersøge udenlandsk lovgivning.

(9) Fastsættelse af underholdsbidragets størrelse

686. Når spørgsmålet om slægtskab er afgjort, og andre indledende trin er afsluttet i overensstemmelse med de gældende nationale procedurer i [navn på stat], træffes der en afgørelse om underholdsbidraget. Når størrelsen af underholdsbidraget fastlægges, bruger nogle stater retningslinjer for børnebidrag, der er baseret på en bidragspligtigs indkomst eller en kombination af den bidragspligtiges og den bidragsberettigedes indkomst. Andre fastsætter bidraget alene på grundlag af udgifterne til at opfostre et barn[342].

(10) Procedurer for appel eller prøvelse

687. Når afgørelsen om underholdsbidrag er truffet, skal den kompetente myndighed eller centralmyndigheden meddele den til alle parter, herunder den anmodende person. Appel eller prøvelse af afgørelsen tillades i henhold til nogle anmodede staters lovgivning[343]. Dette retsmiddel kan også anvendes af den anmodende person, hvis tildeling af underholdsbidrag f.eks. er blevet afslået, eller den anmodende person anfægter størrelsen af det tildelte underholdsbidrag. Den anmodende person bør med bistand fra centralmyndigheden underrettes om muligheder for appel eller prøvelse og tidsfristerne for udøvelse af sådanne rettigheder[344].

688. Hvis der er behov for retshjælp i forbindelse med appellen, gælder ovennævnte også for den anmodede stats ([navn på stat]) pligt til at yde gratis retshjælp til den bidragsberettigede/anmodende person. Der kan dog foretages en fornyet vurdering af den anmodende persons ret til gratis retshjælp med henblik på appellen, idet den anmodede stat muligvis vil vurdere, om appellen på baggrund af sagens realiteter er åbenlyst ubegrundet, inden den yder gratis retshjælp[345].

(11) Fuldbyrdelse af afgørelse om underholdsbidrag

689. Når afgørelsen er truffet, skal den kompetente [retslige] [administrative] myndighed gå videre med fuldbyrdelsen, hvis den anmodende person har anmodet om fuldbyrdelse af afgørelsen (dette er anført på anmodningsformularen) (se kapitel 12 for oplysninger om fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag).

(12) Underretning om status

---

[341] Medmindre den anmodede stat på baggrund af sagens realiteter finder, at anmodningen er åbenlyst ubegrundet (konventionens artikel 15, stk. 2, og forordningens artikel 46, stk. 2). Alene i henhold konventionen kan en kontraherende stat også erklære, at der foretages en behovsvurdering på grundlag af barnets midler for at afgøre, om vedkommende har ret til gratis tjenester. EU vil ikke fremsætte en sådan erklæring, og derfor vil en behovsvurdering på grundlag af barnets midler i henhold til konventionen ikke finde anvendelse i EU's medlemsstater i denne sammenhæng (se Rådets afgørelse 2011/432/EU, note 59 ovenfor).

[342] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[343] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[344] Ibid.

[345] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 386.

690. Det er vigtigt, at den anmodende stat holdes orienteret om forløbet af anmodningen om at få truffet en afgørelse. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed skal holde centralmyndigheden i [navn på stat] underrettet om status for en anmodning om at få truffet en afgørelse. Centralmyndigheden har rapporteringsforpligtelser over for centralmyndigheden i den anmodende stat, hvad angår status for og forløbet af anmodningen.

III. Yderligere materialer

A. Praktisk rådgivning

- Hvis den anmodende person og sagsøgte indgår forlig om afgørelsen om underholdsbidrag, skal centralmyndigheden i [navn på stat] underrettes, således at den straks kan underrette centralmyndigheden i den anmodende stat, som i så fald kan afslutte sin sag.
- I henhold til konventionen har alle kontraherende stater generelt pligt til at behandle anmodninger så hurtigt som muligt. Det er især vigtigt i forbindelse med anmodninger om at få truffet en afgørelse, da den anmodende person og vedkommendes børn ikke har ret til underholdsbidrag, før end en afgørelse er truffet. Unødvendige forsinkelser i denne proces skaber ofte betydelige vanskeligheder for de berørte familier.

B. Tilknyttede formularer

Haagerkonventionen af 2007:

Anmodning om at få truffet en afgørelse
Fremsendelsesformular
Formular vedrørende formueforhold

Forordning (EF) nr. 4/2009:

Bilag VII

C. Relevante artikler

Haagerkonventionen af 2007:

Artikel 10
Artikel 11
Artikel 12
Artikel 14
Artikel 15
Artikel 20
Artikel 22

Forordning (EF) nr. 4/2009:

Artikel 56
Artikel 57
Artikel 58
Artikel 44
Artikel 46

D. Relaterede kapitler i håndbogen

Se kapitel 3 – Generelle forhold: Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009
Se kapitel 4 – Forordning (EF) nr. 4/2009: Direkte kompetenceregler

Se kapitel 5 – Lovvalg i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009
Se kapitel 6 – Adgang til og undersøgelse af udenlandsk lov
Se kapitel 12 – Fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

IV. Tjekliste – Modtagne anmodninger om at få truffet en afgørelse

	Procedure	**Reference til håndbogen**
1	Dokumenter er modtaget fra centralmyndigheden i [navn på stat]	II(C)(1)
2	Tjek, at dokumenterne er udførlige, og at anmodningen er inden for konventionens eller forordningens anvendelsesområde	II(C)(1)
3	Sørg for at træffe hensigtsmæssige foreløbige foranstaltninger	II(C)(2)(1)
4	Træf afgørelse om underholdsbidrag	II(C)(2)
(i)	Gennemgå dokumenter, og underret den bidragspligtige	II(C)(2)(4)
(ii)	Fastslå om nødvendigt slægtskab	II(C)(2)(6)
iii)	Fastslå underholdsbidragets størrelse	II(C)(2)(9)
5	Underret den bidragspligtige og den bidragsberettigede, og hold den anmodende centralmyndighed ajourført	II(C)(2)(10)
6	Appel eller prøvelse, hvis tilladt	II(C)(2)(10)
7	Henvis afgørelsen til fuldbyrdelse, hvis den anmodende person har anmodet herom	II(C)(2)(11)

V. Ofte stillede spørgsmål

Hvordan kan den anmodende person finde ud af, hvad der er sket med anmodningen?

691. Hvis den anmodende person har spørgsmål, bør han eller hun kontakte centralmyndigheden i den anmodende stat for at få oplysninger om status for anmodningen. Centralmyndigheden i [navn på stat] har ikke direkte kontakt med den anmodende person, medmindre den accepterer at modtage forespørgsler direkte. I henhold til konventionen skal centralmyndigheden i [navn på stat] bekræfte modtagelsen af anmodningen inden for seks uger og give yderligere oplysninger om status senest tre måneder efter ovennævnte bekræftelse. I henhold til forordningen skal centralmyndigheden i [navn på stat] bekræfte modtagelsen af anmodningen inden for 30 dage og give yderligere oplysninger om status senest 60 dage efter ovennævnte bekræftelse.

Kan den bidragspligtige/sagsøgte anfægte faderskabet?

692. Dette afhænger af lovgivningen i den anmodede stat. I nogle stater afvises en anmodning om faderskabstest, hvis f.eks. parterne var gift[346].

Hvilken rolle spiller centralmyndigheden, hvis der kræves en faderskabstest?

693. Centralmyndigheden i [navn på stat] skal bistå i processen, hvis den anmodende person ønsker en test. Centralmyndigheden i [navn på stat] skal kontakte den

[346] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

anmodende centralmyndighed og lette den anmodende persons deltagelse i testprocessen.

694. Hvis den bidragspligtige kan anmode om test, har [navn på stat], den anmodede stat, ikke pligt til at forestå testen. Den kompetente myndighed i [navn på stat] kan dog oplyse den bidragspligtige, hvordan en sådan test foretages[347].

Skal den anmodende person give fremmøde i retten?

695. Det afhænger af, om den anmodede stat (hvor anmodningen om at få truffet en afgørelse behandles) kræver, at den anmodende person er til stede[348]. Centralmyndigheden i [navn på stat] kan lette vedkommendes deltagelse ved at arrangere telefon- eller videokonference, hvis det er muligt.

Hvem betaler for udgifterne til genetisk test i forbindelse med en anmodning om børnebidrag til et barn under 21 år?

696. Udgifterne til faderskabstest er omfattet af gratis retshjælp, som skal ydes til en anmodende person i sager vedrørende børnebidrag. Det kan derfor ikke kræves, at den anmodende person betaler for faderskabstesten, medmindre anmodningen er åbenlyst ubegrundet som anført i konventionens artikel 15, stk. 2, og forordningens artikel 46, stk. 2[349]. Det betyder dog ikke nødvendigvis, at centralmyndigheden i [navn på stat] er ansvarlig for omkostningerne, idet den anmodede stat kan kræve, at den bidragspligtige betaler udgifterne til testen som en betingelse for, at testen udføres[350].

Hvor stort underholdsbidrag tildeles der?

697. Hvordan beløbet for underholdsbidraget beregnes, varierer fra stat til stat og i overensstemmelse med den gældende lovgivning (se kapitel 5)[351].

Hvad sker der, hvis sagsøgte underrettes, men ikke besvarer eller anfægter afgørelsen?

698. Dette afhænger af lovgivningen i den anmodede stat. Hvis det er tilladt i henhold til den pågældende stats lovgivning, behandles sagen videre, og der træffes en afgørelse uden den bidragspligtiges tilstedeværelse. Hvis der er tale om et administrativt system, betragtes afgørelsen om underholdsbidrag i nogle tilfælde som gældende, når fristen for indsigelse eller klage er udløbet, hvorefter afgørelsen fuldbyrdes[352].

Hvad sker der, når afgørelsen er truffet?

699. På anmodningsformularen angiver den anmodende person, om han eller hun ønsker at få afgørelsen fuldbyrdet. Hvis fuldbyrdelse ønskes, sendes afgørelsen til den kompetente myndighed i [navn på stat] med henblik på fuldbyrdelse, og de inddrevne betalinger fremsendes til den bidragsberettigede[353].

Kan den anmodende person appellere størrelsen af det tildelte underholdsbidrag?

700. Kun hvis appel eller prøvelse er tilladt i henhold til lovgivning i den stat, hvor afgørelsen er truffet. Centralmyndigheden i den anmodede stat underretter den bidragsberettigede, når afgørelsen er truffet, og oplyser, om bidragets størrelse kan appelleres. Den anmodende person kan også appellere en afgørelse om ikke at tildele

---

[347] Se note 338 ovenfor for oplysninger om proceduren for faderskabstest i henhold til lovgivningen i [navn på stat] og note 96 ovenfor for oplysninger om forhold vedrørende faderskabstest og andre beviser.

[348] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[349] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 393. Alene i henhold til konventionen kan en stat erklære, at der foretages en behovsvurdering på grundlag af barnets midler. Hvis barnet ikke består vurderingen, kan den anmodende person blive bedt om at betale udgifterne. EU vil ikke fremsætte en sådan erklæring, og derfor vil en behovsvurdering på grundlag af barnets midler i henhold til konventionen ikke finde anvendelse i EU's medlemsstater i denne sammenhæng (se Rådets afgørelse 2011/432/EU, note 59 ovenfor).

[350] Se note 96 ovenfor.

[351] Se note 342 ovenfor.

[352] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[353] I [navn på stat] […].

underholdsbidrag, og centralmyndigheden i den anmodede stat kan også bistå i denne proces[354].

VI. Direkte anmodninger om at få truffet en afgørelse

701. Direkte anmodninger til en kompetent [retslig] [administrative] myndighed i [navn på stat] om at få truffet en afgørelse, som er omfattet af konventionens eller forordningens anvendelsesområde, er underlagt den lovgivning, der finder anvendelse i staten, dvs. normalt den nationale lovgivning (herunder de internationalprivatretlige regler). I forbindelse med forordningen finder forordningens kompetenceregler anvendelse, hvis der er tale om direkte anmodninger om at få truffet en afgørelse og om ændring af sådanne afgørelser (se kapitel 4). Bestemmelserne om lovvalg fastsat i protokollen (se kapitel 5) gælder ligeledes for de stater, som protokollen finder anvendelse for. Konventionens bestemmelser, som er omhandlet i kapitel 7, vedrørende direkte anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse i henhold til konventionen gælder ikke for direkte anmodninger om at få truffet en afgørelse og om ændring af sådanne afgørelser. Det betyder i realiteten, at de procedurer, de formularer og den bistand, der stilles til rådighed for bidragsberettigede eller bidragspligtige, der fremsætter sådanne anmodninger, er dem, der er fastlagt ved gældende national lov eller praksis i [navn på stat].

702. Selv om afgørelsen om underholdsbidrag muligvis er omfattet af konventionens eller forordningens anvendelsesområde (hvis afgørelsen f.eks. vedrører fastsættelse af ægtefællebidrag), understreges det, at bestemmelserne om den mest fordelagtige retshjælp ikke finder anvendelse på sådanne direkte anmodninger. I nogle tilfælde skal en bidragsberettiget eller bidragspligtig hyre en advokat for egen regning i den anmodede stat, dvs. [navn på stat], for at kunne fremsætte anmodningen. Se kapitel 2, del II, afsnit VII, for flere oplysninger om faktisk adgang til procedurer og retshjælp i forbindelse med de to instrumenter. I [navn på stat] […].

[354] Se forklarende rapport, afsnit 390. Hvis appellen betragtes som åbenlyst ubegrundet, kan gratis retshjælp nægtes. Se note 343 for oplysninger om den nationale lovgivning i [navn på stat].

Chapter 12 - Anmodninger om ændring af en afgørelse: artikel 10, stk. 1, litra e) og f), og artikel 10, stk. 2, litra b) og c), i Haagerkonventionen af 2007 og artikel 56, stk. 1, litra e) og f), og artikel 56, stk. 2, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 4/2009

Del I – Indledning

703. I dette kapitel gives der først en oversigt over den måde, hvorpå konventionen eller forordningen finder anvendelse på anmodninger om ændring af eksisterende afgørelser om underholdsbidrag, der fremsættes af bidragspligtige eller bidragsberettigede (del I). I del II beskrives procedurerne for modtagne anmodninger om ændring.

704. Det understreges, at de kompetente myndigheder i de EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse, anvender forordningens kompetenceregler på *alle* anmodninger og direkte anmodninger om ændringer i henhold til enten konventionen eller forordningen, såfremt de er omfattet af forordningens materielle og tidsmæssige anvendelsesområde (se også kapitel 3, del I, afsnit III, for yderligere oplysninger om forordningens anvendelsesområde og kapitel 4 om forordningens kompetenceregler). For så vidt angår de EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse, og som er bundet af Haagerprotokollen af 2007, anvender de kompetente myndigheder protokollen på *alle* anmodninger og direkte anmodninger om ændring, såfremt de er omfattet af protokollens materielle og tidsmæssige anvendelsesområde (se også kapitel 5 for oplysninger om Haagerprotokollen af 2007). Forordningens kompetenceregler og protokollens lovvalgsregler gælder universelt med hensyn til geografisk anvendelsesområde[355].

705. I kontraherende stater i konventionen uden for EU er anmodninger om ændring derimod primært underlagt national lovgivning, for så vidt angår spørgsmål om kompetence og lovvalg (medmindre den kontraherende stat er part i Haagerprotokollen af 2007). Om ændringen kan accepteres inden for de begrænsninger, der følger af konventionens artikel 18, kontrolleres dog, når kompetence påtages, og når en afgørelse anerkendes og fuldbyrdes i en anden kontraherende stat.

706. Samspillet mellem konventionens og forordningens bestemmelser, parternes forhold (hvor de har bopæl, hvor afgørelsen blev truffet osv.), og om anmodningen indgives af en bidragsberettiget eller en bidragspligtig, afhænger af, hvor og hvordan en anmodende person vælger at indgive en anmodning om **ændring**. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder skal være opmærksomme på nogle af de bagvedliggende problemer i forbindelse med ændring af afgørelser, der er truffet i medfør af de to instrumenter, for at have de nødvendige baggrundsoplysninger til at kunne behandle anmodninger om ændring.

Ændring er proceduren for ændring af en afgørelse om underholdsbidrag, efter at den er truffet. I nogle stater kaldes det en ændringsanmodning eller en anmodning om at ændre en afgørelse. Ændringen kan også vedrøre størrelsen af underholdsbidraget, hyppigheden eller andre betingelser i afgørelsen om underholdsbidrag.

[355] [Navn på stat] [er] [er ikke] en [stat] [EU-medlemsstat], hvor forordningen og Haagerprotokollen af 2007 finder anvendelse.

I. Oversigt – Ændring af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

A. Generelt

707. Underholdsbidrag, navnlig børnebidrag, skal ofte betales i mange år, og børnenes og forældrenes midler ændres ofte med tiden, og derfor er muligheden for at få ændret en afgørelse om underholdsbidrag vigtig, så det sikres, at børn og familier modtager den hjælp, de har brug for. Konventionen og forordningen giver derfor centralmyndigheder mulighed for at bistå i fremsendelsen og behandlingen af anmodninger om ændring af afgørelser, og de to instrumenter indeholder også bestemmelser vedrørende efterfølgende anerkendelse og fuldbyrdelse af ændrede afgørelser[356].

708. I henhold til konventionens artikel 10 og forordningens artikel 56 kan en anmodning om ændring af en eksisterende afgørelse fremsættes, når en af parterne, dvs. en bidragsberettiget eller en bidragspligtig, anmoder om en ændring[357] af afgørelsen. En bidragsberettiget kan anmode om forhøjelse af underholdsbidraget, ophør af underholdspligten for et eller flere af børnene eller ændring af vilkårene, f.eks. betalingshyppigheden. En bidragspligtig kan ligeledes anmode om ændring, ofte nedsættelse af underholdsbidraget, ophør af underholdspligten for et eller flere af børnene eller ændring af betalingsvilkårene. Ændringen kan også blot foretages for at sikre, at underholdsbidraget afspejler den bidragspligtiges aktuelle indkomst. Centralmyndigheden i en anmodende stat, hvor den anmodende person har sit opholdssted, medvirker til at fremsende anmodningen om ændring til den anden kontraherende stat eller medlemsstat.

709. Alle kontraherende stater eller medlemsstater har indført procedurer for behandling af anmodninger om ændring af underholdspligt i henhold til konventionen eller forordningen, enten via ændring af den eksisterende afgørelse eller ved udstedelse af en ny afgørelse om underholdsbidrag[358]. Det understreges dog, at berettigelsen af anmodningen om ændring i de fleste tilfælde afgøres i henhold til den gældende eller nationale lovgivning i den anmodede stat[359]. Kontraherende stater og medlemsstater kan også have forskellige love vedrørende de grundlag, der skal fastlægges, inden en ændring af en afgørelse tillades[360].

710. Det skal bemærkes, at anmodninger om ændring, der vedrører nedsættelse eller annullering af restancer, behandles meget forskelligt i de forskellige stater. Nogle stater tillader ikke ændring af restancer, og en ændring vedrørende restancer anerkendes ikke nødvendigvis i andre stater[361].

711. Adgangen til retshjælp i forbindelse med anmodninger om ændring har også stor betydning, når en bidragspligtig fremsætter en anmodning om ændring. En bidragspligtig, der anmoder om en ændring, har ikke automatisk adgang til gratis retshjælp (se konventionens artikel 17 og forordningens artikel 47). Hvis anmodningen om ændring fremsættes af en bidragsberettiget og vedrører børnebidrag inden for konventionens anvendelsesområde, har den bidragsberettigede dog ret til gratis retshjælp.

---

[356] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 258.
[357] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[358] Dette kapitel omhandler den situation, hvor en stat anmodes om at ændre en tidligere afgørelse, men bestemmelserne gælder også i situationer, hvor den nationale lovgivning ikke tillader ændring af en afgørelse, men kun udstedelse af en ny afgørelse. Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 264. I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[359] Nogle stater anvender udenlandsk lovgivning og ikke national lovgivning i forbindelse med sådanne anmodninger. Hvis en stat er part i eller er bundet af Haagerprotokollen af 2007, finder protokollen anvendelse på ændring af afgørelser. I [navn på stat] […]. Se også kapitel 5 om lovvalg.
[360] I nogle stater anerkendes ændringen af en afgørelse truffet i en anden stat ikke, hvis barnet eller en af parterne fortsat har bopæl i afgørelses- eller domsstaten. Dette kan afgøre, om det er muligt at anmode om en ændring i en anden stat end afgørelses- eller domsstaten.
[361] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

712. Det understreges ligeledes, at konventionen og forordningen kun indeholder generelle retningslinjer for de typer anmodninger om ændring, der kan fremsættes via centralmyndigheder, og meget begrænsede regler med hensyn til, hvordan kontraherende stater eller medlemsstater skal behandle afgørelser om ændring, der er truffet i udlandet.

Afgørelses- eller domsstaten er den stat, hvor afgørelsen om underholdsbidrag er truffet.

713. Der vil derfor opstå situationer under behandlingen af internationale sager, hvor konventionen eller forordningen ikke giver specifikke retningslinjer. I sådanne tilfælde skal den enkelte stat, her [navn på stat], afgøre spørgsmål på grundlag af deres nationale lovgivning og de overordnede principper i konventionen eller forordningen, som kræver, at stater samarbejder med hinanden for at fremme effektive, omkostningseffektive og retfærdige løsninger, og tilskynder til løsninger, der støtter målet om inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer.

B. Hvor kan der indgives en direkte anmodning eller anmodning om ændring, og kan der indgives en anmodning i henhold til konventionen eller forordningen?

714. Som nævnt ovenfor fastlægger forordningen direkte kompetenceregler (se kapitel 4), som bestemmer, hvornår en medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, kan påtage sig kompetencen for en sag om underholdsbidrag.

715. Konventionen indeholder ingen direkte kompetenceregler, som fastlægger, hvornår en kontraherende stat kan ændre en afgørelse om underholdsbidrag truffet i en anden kontraherende stat. Det afgøres altid i henhold til den nationale lovgivning i de kontraherende stater i konventionen uden for Europa. Konventionen omhandler kun specifikt muligheden for at ændre en afgørelse, når der er tale om en anmodning om ændring indgivet af en bidragspligtig i en anden stat end den afgørelsesstat, hvor den bidragsberettigede har sit opholdssted (konventionens artikel 18), hvilket bekræftes på tidspunktet for anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse i en anden kontraherende stat[362].

Tip: I håndbogen skelnes der mellem **direkte** anmodninger og **anmodninger**. En anmodning er en sag, der er omhandlet i konventionen eller forordningen, som går gennem en centralmyndighed, f.eks. en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse. En direkte anmodning er en sag, der sendes direkte til en kompetent myndighed, f.eks. en direkte anmodning om fastlæggelse af ægtefællebidrag i henhold til konventionen, hvis ingen af de kontraherende stater har udvidet konventionens anvendelsesområde til den type anmodning. Se afsnit VI i dette kapitel for flere oplysninger om direkte anmodninger.

716. Forordningen omhandler også specifikt muligheden for at ændre en afgørelse, når der er tale om en anmodning om ændring indgivet af en bidragspligtig i en anden stat end den domsstat, hvor den bidragsberettigede stadig har sit opholdssted (forordningens artikel 8). Se del II, "Kompetence", nedenfor for flere oplysninger om forordningens artikel 8, og hvordan denne bestemmelse hænger sammen med forordningens øvrige kompetenceregler.

717. Ved at tillade, at **anmodninger om ændring** fremsættes efter konventionen og forordningen, og ved at fastlægge regler for, hvornår afgørelser (herunder ændrede afgørelser) kan anerkendes og fuldbyrdes, opstiller konventionen og forordningen en ramme for at imødekomme parternes behov i situationer, hvor den første afgørelse skal ændres. Ved konventionen og forordningen fastlægges en omkostningseffektiv og forenklet procedure, som bidragsberettigede eller bidragspligtige kan bruge, når de vil indgive en anmodning om ændring, hvis den anden part har sit opholdssted i en anden

[362] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 415.

kontraherende stat eller medlemsstat, og som i de fleste tilfælde eliminerer behovet for at rejse til den anden stat for at fremsætte anmodningen[363].

718. I de fleste situationer har en anmodende person, dvs. en bidragsberettiget eller bidragspligtig, en række muligheder med hensyn til, hvor anmodningen om ændring kan fremsættes, og om konventionen eller forordningen skal anvendes til at fremsætte en anmodning. Den anmodende person kan vælge at:

- fremsætte en anmodning i henhold til konventionens artikel 10 eller forordningens eller artikel 56 og få anmodningen fremsendt til behandling i den stat, hvor den anden part har sit opholdssted, eller
- rejse til den stat, hvor afgørelsen blev truffet, eller den anden part har sit opholdssted, og fremsætte en direkte anmodning til den kompetente myndighed i denne anden stat, eller
- fremsætte en direkte anmodning til den kompetente myndighed i sin egen stat, navnlig hvis vedkommende stadig har sit opholdssted i den stat, hvor afgørelsen blev truffet.

719. Hvilken af disse muligheder en anmodende person kan vælge, afhænger i den enkelte sag af:

- hvor den anmodende person har sit opholdssted, og om det er i den stat, hvor afgørelsen blev truffet
- hvor den bidragspligtige har sit opholdssted
- om den lovgivning, der finder anvendelse i den stat, hvor anmodningen eller den direkte anmodning fremsættes, tillader den type ændring, der anmodes om (se bemærkningerne ovenfor vedrørende restancer)
- om der er vanskeligheder med at få den ændrede afgørelse anerkendt i den stat, hvor den skal fuldbyrdes
- den tid, det vil tage af afslutte anmodningen. Dette er især vigtigt, hvis en bidragsberettiget kræver en forhøjelse af underholdsbidrag for at dække de stigende udgifter til at opfostre barnet
- om en stat har vedtaget hasteprocedurer med hensyn til ændring – f.eks. de procedurer for fornyet vurdering, der findes i Australien – der muliggør hyppige justeringer, hvis parterne kræver det.

720. Det skal erindres, at den bidragspligtige har mere begrænsede muligheder for ændring end den bidragsberettigede i medfør af konventionens artikel 18 og forordningens artikel 8.

721. Fordi konventionen kun finder anvendelse under særlige omstændigheder, er der risiko for, at ændringer eller fastlæggelse af nye afgørelser vil føre til flere afgørelser vedrørende den samme familie eller vedrørende den samme anmodende person og den samme sagsøgte. Et forløb, der resulterer i flere afgørelser, bør så vidt muligt undgås, fordi den usikkerhed, dette medfører, og de ressourcer, der kræves for at løse problemer, vil hindre effektiv fuldbyrdelse af sådanne afgørelser.

Del II – Behandling af modtagne anmodninger om ændring

722. Dette afsnit omhandler de procedurer, som den anmodede stat, dvs. [navn på stat], skal anvende, når den modtager en anmodning om ændring.

723. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder, der ikke har generelt kendskab til anmodninger om ændring, kan eventuelt gennemgå del I af dette kapitel for at få en bedre forståelse af grundlaget for og de væsentligste omstændigheder omkring anmodninger om ændring.

[363] I nogle tilfælde er rejse dog stadig påkrævet, hvis sagen ikke kan behandles via centralmyndigheden. For at undgå rejse tilbyder nogle stater videokonferencer, og denne mulighed skal undersøges af de kompetente myndigheder.

II. Procedurer — kompetent [retslig] [administrative] myndighed

1. Er det "åbenbart", at konventionens eller forordningens krav ikke er opfyldt?

724. I henhold til konventionen og forordningen kan en centralmyndighed kun afslå at behandle en anmodning, hvis det er "åbenbart", at konventionens (artikel 12, stk. 8) eller forordningens krav (artikel 58, stk. 8) ikke er opfyldt. Denne undtagelse er meget begrænset og gælder f.eks., hvis anmodningen ikke omhandler underholdsbidrag[364].

725. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat] kan vælge at foretage en lignende indledende kontrol og underrette centralmyndigheden i [navn på stat] om, hvad den finder frem til.

2. Er dokumenter og oplysninger udførlige?

Haagerkonventionen af 2007

726. Konventionen kræver kun, at der indgives en fremsendelsesformular og en anmodning (den anbefalede anmodning om ændring af en afgørelse kan anvendes). I de fleste tilfælde kræves der dog andre dokumenter for at fastlægge grundlaget for ændringen. I de fleste tilfælde indeholder dokumentpakken følgende:

- anbefalet formular til anmodning om ændring af en afgørelse
- en kopi af afgørelsen om underholdsbidrag, om nødvendigt bekræftet af den anmodede stat (se landeprofilen)[365]
- formular vedrørende formueforhold for den bidragspligtige
- oplysninger, der er nødvendige for at finde den sagsøgte i den anmodede stat
- formular vedrørende formueforhold for den bidragsberettigede
- yderligere dokumentation, der er nødvendig for at underbygge anmodningen om ændring
- yderligere dokumentation, der kræves af den anmodede stat (se landeprofil)[366].

Forordning (EF) nr. 4/2009

a) Bilag VII

727. I henhold til forordningen skal bilag VII, der er knyttet som bilag til forordningens tekst, anvendes til anmodninger om ændring af en afgørelse. I henhold til forordningen skal anmodningen som minimum indeholde følgende oplysninger (artikel 57, stk. 2):

a) en redegørelse for arten af anmodningen eller anmodningerne
b) navn og kontaktoplysninger, herunder adresse samt fødselsdato for den anmodende person[367]
c) sagsøgtes navn samt, hvis der er kendskab hertil, adresse og fødselsdato
d) navn og fødselsdato på enhver person, for hvem der anmodes om underholdsbidrag
e) begrundelsen for anmodningen
f) ved en anmodning fra en bidragsberettiget oplysninger om, hvortil underholdsbidraget skal sendes eller overføres elektronisk
g) navn og kontaktoplysninger på den person eller enhed under centralmyndigheden i den anmodende medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af anmodningen.

---

[364] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 344.
[365] [Navn på stat] kræver, at […].
[366] Ibid.
[367] Den anmodende persons private adresse kan erstattes af en anden adresse i tilfælde af vold i hjemmet, hvis den anmodede medlemsstats nationale lovgivning ikke med henblik på retssagen kræver, at den pågældende opgiver sin private adresse (artikel 57, stk. 3). I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

b) Supplerende dokumenter (artikel 57)

728. I henhold til forordningens artikel 57, stk. 4 og 5, skal anmodningen omfatte supplerende dokumenter, hvor det er relevant, og i det omfang, der er kendskab hertil. Det omfatter dokumenter vedrørende:

- den bidragsberettigedes økonomiske situation (artikel 57, stk. 4, litra a))
- den bidragspligtiges økonomiske situation, herunder navn og adresse på den bidragspligtiges arbejdsgiver samt arten af den bidragspligtiges aktiver og det sted, hvor de befinder sig (artikel 57, stk. 4, litra b))
- eventuelle andre oplysninger, der kan bidrage til at lokalisere sagsøgte (artikel 57, stk. 4, litra c))
- eventuelle nødvendige supplerende oplysninger eller dokumentation, herunder i givet fald dokumentation vedrørende ret til retshjælp for den anmodende person (artikel 57, stk. 5).

3. Ufuldstændige dokumenter?

729. Hvis et af ovennævnte dokumenter kræves i henhold til konventionen eller forordningen og ikke er vedlagt anmodningen, bør anmodningen ikke afvises. I stedet bør centralmyndigheden i [navn på stat] indhente de manglende dokumenter fra den anmodende stat. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder, der mangler dokumentation, bør underrette centralmyndigheden i [navn på stat] så hurtigt som muligt, så denne straks kan indhente de manglede dokumenter fra den anmodende stat.

4. Indledende overvejelser

730. Centralmyndigheden i [navn på stat] bør indledningsvis gennemgå de modtagne dokumenter for at afgøre, om der kan være hindringer for, at sagen behandles i den anmodede stat, og om der kan være problemer med anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af den ændrede afgørelse. Den [retslige] [administrative] myndighed i [navn på stat] skal foretage en lignende kontrol. Denne vurdering er især vigtig, hvis der er tale om anmodninger fra bidragspligtige. Som nævnt i del I (afsnit I.B) af dette kapitel kan en anmodning om ændring af en afgørelse kun indgives af en bidragspligtig under begrænsede omstændigheder i medfør af konventionen eller forordningen.

731. I nogle stater kan restancer af børnebidrag ikke nedsættes eller annulleres i henhold til den nationale lovgivning. Hvis anmodningen kun omhandler annullering af restancer af børnebidrag, og den nationale lovgivning i din stat[368] ikke tillader, at restancer annulleres, skal du underrette centralmyndigheden i [navn på stat], som igen informerer den anmodende stat[369].

5. Hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger

732. Den kompetente [retslige] [administrative] myndighed skal muligvis træffe foreløbige eller sikrende foranstaltninger, mens en anmodning verserer. Sådanne foranstaltninger kan træffes på forskellige tidspunkter i løbet af – eller før – anmodningsprocessen. Se kapitel 3, del II, afsnit VIII, i denne håndbog for yderligere oplysninger om foreløbige og sikrende foranstaltninger.

---

[368] I nogle stater omfatter dette Haagerprotokollen af 2007 (se kapitel 5 for yderligere oplysninger om Haagerprotokollen af 2007).

[369] Se note 361 ovenfor.

6. Behandling af anmodningen om ændring

733. Når det indledningsvis er vurderet, at anmodningen kan behandles videre i henhold til konventionen eller forordningen, kan den kompetente [retslige] [administrative] myndighed derefter afgøre sagen ud fra dens realiteter. I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

a) Kompetence

i) Kompetence i kontraherende stater i Haagerkonventionen af 2007 uden for EU

734. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i kontraherende stater i konventionen uden for EU (dvs. i stater, hvor forordningen ikke finder anvendelse) skal afgøre, om de i henhold til den nationale lovgivning har kompetence i sagen[370].

735. Det skal dog bemærkes, at konventionen indeholder en specifik bestemmelse om "negativ kompetence", artikel 18, "Begrænsning af sagsanlæg", som omhandler en bidragspligtigs mulighed for at få ændret en eksisterende afgørelse. Så længe en bidragsberettiget har sit sædvanlige opholdssted i en kontraherende stat i konventionen, hvor en afgørelse er blevet truffet, kan en bidragspligtig ikke anlægge sag med henblik på en ændret afgørelse i en anden kontraherende stat i konventionen, dog med forbehold af en række undtagelser (se kapitel 4, afsnit G, om forordningens kompetenceregler for yderligere oplysninger om konventionens artikel 18, som i det væsentlige svarer til forordningens artikel 8)[371].

ii) Kompetence i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009

736. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i EU-medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse, anvender forordningens kompetenceregler på modtagne anmodninger og direkte anmodninger for ændring, uanset om anmodningen er fremsat efter konventionen eller forordningen. Dette skyldes, at forordningens kompetenceregler er universelle og er baseret på erga omnes-princippet (se kapitel 4 for flere oplysninger om forordningens direkte kompetenceregler).

737. Forordningen indeholder ligesom konventionen en specifik bestemmelse om "negativ kompetence", som omhandler en bidragspligtigs mulighed for at få ændret en eksisterende afgørelse (forordningens artikel 8, "Begrænsning af sagsanlæg"). Så længe en bidragsberettiget har sit sædvanlige opholdssted i en kontraherende stat i konventionen eller i en EU-medlemsstat, hvor en afgørelse er blevet truffet, kan en bidragspligtig ifølge forordningen ikke anlægge sag med henblik på en ændret afgørelse i en anden medlemsstat, dog med forbehold af en række undtagelser (se kapitel 4, afsnit G, om forordningens kompetenceregler).

738. Der er en specifik sammenhæng mellem forordningens artikel 8 og dens øvrige kompetenceregler. Kompetente myndigheder, der anvender forordningen, skal først undersøge, om de har kompetence ifølge forordningens artikel 4, som omhandler forordningens kriterier for gyldige aftaler om valg af værneting. En aftale om valg af værneting, der opfylder kravene i forordningens artikel 4, er en af de anførte undtagelser til begrænsningen af sagsanlæg for en bidragspligtig (artikel 8, stk. 2, litra a)).

---

[370] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

[371] Hvis den afgørelse, der ændres, skal anerkendes og/eller fuldbyrdes i en anden stat, skal de kompetente myndigheder være opmærksomme på de kompetenceregler, der gælder for anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdsbidrag på den anden stats område, og de grundlag, der er fastsat i navnlig konventionens artikel 20. I de fleste situationer anerkender og fuldbyrder domstole i USA f.eks. ikke udenlandske afgørelser om børnebidrag, der er truffet på grundlag af de kompetenceregler, der gælder for en bidragsberettigets sædvanlige opholdssted (ifølge konventionens artikel 20, stk. 2, kan en kontraherende stat i konventionen tage forbehold vedrørende dette og flere andre kompetenceregler med hensyn til anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser). Under disse omstændigheder er en kontraherende stat dog forpligtet til at træffe alle nødvendige forholdsregler for at træffe en afgørelse til fordel for den bidragsberettigede, hvis den bidragspligtige har sit sædvanlige opholdssted i den pågældende stat (se artikel 20, stk. 4).

739. Hvis kompetente myndigheder ikke har kompetence på grundlag af en gyldig aftale om valg af værneting, skal de undersøge, om de har kompetence på et andet grundlag, først i medfør af forordningens artikel 3 (Generelle bestemmelser) og dernæst i medfør af artikel 5 (Generelle bestemmelser).

740. Når kompetente myndigheder har fastlagt, at de har kompetence i en sag om ændring, på grundlag af forordningens generelle "positive" kompetenceregler, skal de vurdere, om en begrænsning for sagsanlæg i henhold til artikel 8 gør sig gældende. Bemærk, at denne begrænsning for sagsanlæg kun er relevant, hvis anmodningen om ændring fremsættes af en bidragspligtig, når den bidragsberettigede stadig har sit opholdssted i den kontraherende stat i konventionen eller medlemsstat, hvor afgørelsen blev truffet, og er genstand for de fire undtagelser nævnt i artikel 8, stk. 2, litra a)-d).

741. Se kapitel 4 i denne håndbog for mere detaljerede oplysninger om alle forordningens bestemmelser om kompetence (se afsnit G i kapitel 4 for flere oplysninger om artikel 8)[372].

b) Lovvalg

i) Lovvalg i stater, der ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007

742. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i kontraherende stater i konventionen, som ikke er part i Haagerprotokollen af 2007, og i EU-medlemsstater, som ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007 (dvs. Det Forenede Kongerige og Danmark), anvender deres nationale bestemmelser til at afgøre, hvilken lov der finder anvendelse på anmodningen om ændring.

ii) Lovvalg i stater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007

743. Alle EU-medlemsstater er med undtagelse af Det Forenede Kongerige og Danmark bundet af protokollen. Kontraherende stater i konventionen uden for Europa kan også være kontraherende stater i Haagerprotokollen af 2007. Kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i stater, der er bundet af protokollen, skal derfor anvende protokollens regler om lovvalg i forbindelse med anmodninger om ændring[373]. Se kapitel 5 for flere oplysninger om Haagerprotokollen af 2007.

7. Når afgørelsen er truffet

744. Hvis afgørelsen er ændret, skal den kompetente [retslige] [administrative] myndighed fremsende afgørelsen til centralmyndigheden i [navn på stat], ligesom den skal sende en kopi af den ændrede afgørelse til centralmyndigheden i den anmodende stat.

745. I nogle tilfælde skal den ændrede afgørelse anerkendes i den anmodende stat, inden den kan erklæres for eksigibel eller kan fuldbyrdes i den pågældende stat. I disse tilfælde skal den anmodede stat, som afgørelsesstat for den ændrede afgørelse, medvirke til at frembringe de nødvendige dokumenter til støtte for anerkendelsesprocessen (se kapitel 7 og 8 for oplysninger om dokumentationskrav i forbindelse med procedurerne for anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet/fuldbyrdelse i henhold til konventionen og forordningen).

III. Tjekliste – Modtagne anmodninger om ændring

	Procedure	Reference til

[372] Ibid.

[373] Det skal dog bemærkes, at der kan være forskellige holdninger til anvendelsen af reglerne i Haagerprotokollen af 2007 afhængigt af, om en anmodning om ændring i henhold til nationale lovgivning betragtes som en ny afgørelse eller som en justering af en eksisterende afgørelse. Hvis ændringen i national lov betragtes som en ny afgørelse, finder lovvalgsreglerne i protokollen naturligt anvendelse. Hvis ændringen kun betragtes som en justering af en tidligere afgørelse, er nogle af den opfattelse, at den oprindelige afgørelse stadig finder anvendelse.

		håndbogen
1	Dokumenter er modtaget fra centralmyndigheden i [navn på stat].	
2	Er det "åbenbart", at konventionens krav ikke er opfyldt?	II.I.(1)
3	Er dokumenterne udførlige?	II.I.(2)
4	Er der indledende overvejelser, der skal tages hensyn til i forbindelse med anmodningen om ændring (f.eks. med hensyn til anmodninger fra den bidragspligtige)?	II.I.(4)
5	Sørg for at træffe hensigtsmæssige foreløbige eller sikrende foranstaltninger	II.I.(5)
6	Behandl anmodningen	II.I.(6)
7	Meddel resultatet til centralmyndigheden i [navn på stat]	II.I.(7)

IV. Yderligere materialer

A. Praktisk råd vedrørende alle anmodninger eller direkte anmodninger om ændring

- Det kræves ikke, at de originale dokumenter fremsendes.
- Da nogle ændringer behandles som direkte anmodninger til en kompetent [retslig] [administrativ] myndighed, skal det sikres, at en centralmyndighed, som behandler sagen, underrettes om enhver ændring, der foretages af den kompetente myndighed. Det sikrer, at begge kontraherende staters sagsakter er ajourførte.
- Nogle staters nationale lovgivning indeholder vigtige begrænsninger vedrørende annullering af restancer[374].
- Der kræves ikke altid en ændring, hvis en afgørelse om underholdsbidrag er under fuldbyrdelse, eller parternes omstændigheder har ændret sig. Den nationale lovgivning omfatter i nogle tilfælde retsmidler, såsom midlertidig udsættelse af fuldbyrdelse, eller alternativer til ændring, herunder administrativ genberegning eller revurdering af afgørelsen[375].

B. Tilknyttede formularer

Haagerkonventionen af 2007:

Fremsendelsesformular
Anmodning om ændring af en afgørelse
Formular til begrænsede oplysninger
Formular vedrørende formueforhold
Sammendrag af afgørelse

Forordning (EF) nr. 4/2009:

Bilag VII

C. Relevante artikler

Haagerkonventionen af 2007:

Artikel 10, stk. 1, litra e) og f), og artikel 10, stk. 2, litra b) og c)
Artikel 11

---

[374] Se note 361 ovenfor.
[375] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

Artikel 12
Artikel 15
Artikel 17
Artikel 18
Artikel 20
Artikel 22

Forordning (EF) nr. 4/2009:

Artikel 56, stk. 1, litra e) og f), og artikel 56, stk. 2, litra b) og c)
Artikel 57
Artikel 58
Artikel 46
Artikel 47
Artikel 3-7 (Kompetence)
Artikel 8
Artikel 15 (Lovvalg)

D. Relaterede kapitler i håndbogen

Se kapitel 3 – Generelle forhold: Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009
Se kapitel 4 – Forordning (EF) nr. 4/2009: Direkte kompetenceregler
Se kapitel 5 – Lovvalg i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009
Se kapitel 6 – Adgang til og undersøgelse af udenlandsk lov
Se kapitel 12 – Fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

V. Ofte stillede spørgsmål

Den bidragspligtige skal betale underholdsbidrag i henhold til en afgørelse fra en anden stat. Et af børnene bor nu hos den bidragspligtige. Kan afgørelsen ændres af den bidragspligtige?

746. I de fleste tilfælde – ja. Den bidragspligtige skal udfylde en anmodning i henhold til konventionens artikel 10, stk. 2, litra b) eller c), eller forordningens artikel 56, stk. 2, litra b) og c), afhængigt af hvilket instrument der finder anvendelse, og indgive den til centralmyndigheden. Centralmyndigheden i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted, fremsender den til den stat, hvor afgørelsen blev truffet, hvis den bidragsberettigede stadig har sit sædvanlige opholdssted i den stat, eller til den stat, hvor den bidragsberettigede nu har sit opholdssted. Under visse omstændigheder kan den bidragspligtige fremsætte en direkte anmodning til den kompetente myndighed i den stat, hvor han eller hun har sit opholdssted. Om afgørelsen kan ændres, afgøres i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse i den anmodede stat[376].

Hvilke foranstaltninger skal en bidragsberettiget eller bidragspligtig træffe, når en afgørelse om underholdsbidrag er ændret, for at få den ændrede afgørelse fuldbyrdet?

747. De næste trin afhænger primært af den nationale lovgivning, og den afhænger igen af, hvor parterne er bosiddende, og om den ændrede afgørelse er truffet i den stat, hvor den skal fuldbyrdes. Hvis det er tilfældet, skal vedkommende ikke gøre mere, da staten så fuldbyrder sin egen afgørelse.

748. Hvis den ændrede afgørelse blev truffet i en anden kontraherende stat i konventionen eller medlemsstat, hvor forordningen finder anvendelse, end den stat, hvor den skal fuldbyrdes, skal den eventuelt anerkendes eller erklæres for eksigibel, inden den kan fuldbyrdes. Der kræves eventuelt en anerkendelse eller en afgørelse om eksigibilitet i

[376] Se note 358 ovenfor.

den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted, eller den stat, hvor vedkommende har aktiver.

749. I nogle stater kræves der ingen anerkendelse eller afgørelse om eksigibilitet for den ændrede afgørelse, fordi en ændret afgørelse betragtes som en udvidelse af den oprindelige afgørelse, såfremt denne afgørelse var anerkendt i den pågældende stat. I andre stater skal der fremsættes en anmodning om anerkendelse af den ændrede afgørelse ved brug af konventionens eller forordningens bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse.

Hvornår kan en afgørelse om underholdsbidrag ændres? Hvad skal den anmodende person godtgøre?

750. Den lovgivning, der finder anvendelse på det sted, hvor anmodningen behandles (den anmodede stat), afgør, hvorvidt en afgørelse kan ændres. I de fleste stater skal en anmodende person påvise, at der er sket en ændring i forholdene for den bidragsberettigede, den bidragspligtige eller børnene, siden afgørelsen blev truffet[377].

Kan udestående restancer af ubetalt underholdsbidrag nedsættes eller annulleres i en anmodning i henhold til konventionen eller forordningen?

751. Dette afhænger alene af den materielle ret, der finder anvendelse i staten, og som er fastlagt i henhold til lovvalgsreglerne. I henhold til konventionen kan kompetente myndigheder i landeprofilen for den anmodede stat se, om den pågældende stat tillader, at restancer annulleres eller nedsættes. Om anmodningen imødekommes, afhænger af, om den lov, der finder anvendelse i den anmodede stat, tillader annullering eller nedsættelse af restancer. Ifølge visse staters nationale lovgivning kan restancer af børnebidrag ikke annulleres[378].

Det underholdsbidrag, der er fastsat i den bidragsberettigedes afgørelse om underholdsbidrag, opfylder ikke længere børnenes behov. Den bidragspligtige har sit opholdssted i et andet land. Hvordan kan den bidragsberettigede få underholdsbidraget forhøjet?

752. Hvis afgørelsen blev truffet i den stat, hvor den bidragsberettigede stadig har sit opholdssted, kan vedkommende muligvis blot anmode den kompetente myndighed, der traf den oprindelige afgørelse, om at ændre afgørelsen, så underholdsbidraget forhøjes. Hvis den pågældende myndighed af en hvilken som helst grund ikke kan træffe en ændret afgørelse, skal den bidragsberettigede indgive en anmodning i henhold til konventionen eller forordningen og få denne anmodning om ændring fremsendt til den stat, hvor den bidragspligtige nu har sit opholdssted.

753. Hvis den bidragsberettigede ikke bor i den stat, hvor afgørelsen blev truffet, kan den retslige eller administrative myndighed i den pågældende stat muligvis ikke ændre afgørelsen[379]. I det tilfælde skal den bidragsberettigede indgive en anmodning i henhold til konventionen eller forordningen og få denne anmodning om ændring fremsendt til den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted.

På hvilke grundlag kan en afgørelse ændres? Kan underholdsbidraget ændres, eller kan udestående underholdsbidrag annulleres uden den bidragsberettigedes samtykke?

754. Om en ændring tillades, afhænger af den lov, der finder anvendelse i den stat, der behandler anmodningen. I de fleste stater kan en afgørelse om børnebidrag ikke ændres, medmindre der er sket en ændring i forholdene for den bidragspligtige, den bidragsberettigede eller barnet[380]. Om udestående børnebidrag kan annulleres, afhænger af den lov, der finder anvendelse i den anmodede stat. Mange stater tillader ikke, at

[377] Se afsnit 733 ovenfor.
[378] Se note 361 ovenfor.
[379] Se note 358 ovenfor.
[380] Se afsnit 733 ovenfor.

udestående børnebidrag annulleres, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, og anerkender eller fuldbyrder ikke en afgørelse om ændring af restancer[381].

Kan det kræves, at den anmodende person giver personligt fremmøde i den anmodede stat i forbindelse med anmodningen om ændring?

755. Hverken artikel 29 i konventionen eller artikel 41 i forordningen angiver, om det kan kræves, at den anmodende person giver personligt fremmøde i forbindelse med en anmodning om ændring. Centralmyndighederne i både den anmodede stat og den anmodende stat skal samarbejde med henblik på at sikre, at den anmodende persons bevismateriale er tilgængeligt for anmodningen, og bistå den anmodende person i at indgive eller fremlægge dokumentation ved brug af alternative midler, som f.eks. telefon- eller videokonference.

VI. Direkte anmodninger om ændring af en afgørelse

756. Direkte anmodninger til en kompetent myndighed i [navn på stat], [som EU-medlemsstat, der er bundet/ikke bundet af Haagerprotokollen af 2007], om ændring af en afgørelse, som falder inden for anvendelsesområdet for konventionen eller forordningen, er underlagt [forordningens bestemmelser om kompetence (se kapitel 4 i denne håndbog) og gældende lov (se kapitel 5 i denne håndbog), som omhandlet ovenfor] og national lovgivning.

757. Det skal bemærkes at konventionens bestemmelser omhandlet i kapitel 7 vedrørende direkte anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse ikke finder anvendelse på direkte anmodninger om at få truffet en afgørelse eller ændring. Det betyder i realiteten, at de procedurer, de formularer og den bistand, der stilles til rådighed for bidragsberettigede eller bidragspligtige, der fremsætter sådanne direkte anmodninger i henhold til, er dem, der er fastlagt ved gældende national lov eller praksis i [navn på stat]. Selv om afgørelsen om underholdsbidrag muligvis er omfattet af konventionens eller forordningens anvendelsesområde (hvis afgørelsen f.eks. vedrører fastsættelse af ægtefællebidrag), understreges det, at bestemmelserne om den mest fordelagtige retshjælp ikke finder anvendelse på sådanne direkte anmodninger. I nogle tilfælde skal en bidragsberettiget eller bidragspligtig hyre en advokat for egen regning i den anmodede stat, dvs. [navn på stat] for at kunne fremsætte den direkte anmodning. Se kapitel 2, del II, afsnit VII, for flere oplysninger om faktisk adgang til procedurer og retshjælp i forbindelse med de to instrumenter. I [navn på stat] […].

[381] *Se note* 361 *ovenfor.*

Chapter 13 - Fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

I. Oversigt

758. Dette kapitel adskiller sig fra de øvrige kapitler i håndbogen, idet det ikke vedrører direkte anmodninger eller anmodninger via den nationale centralmyndighed, som modtages af kompetente [retslige] [administrative] myndigheder i henhold til konventionen eller forordningen. I stedet omhandler dette kapitel de foranstaltninger, som den anmodede stat (i dette tilfælde [navn på stat]) gennemfører i overensstemmelse med den nationale lovgivning, når den har modtaget og behandlet en anmodning fra en anden stat om anerkendelse af en eksisterende afgørelse, ændring af en afgørelse eller om at få truffet en ny afgørelse, og når den anmodende person anmoder om fuldbyrdelse af afgørelsen.

759. De myndigheder i [navn på stat], der ansvarlige for fuldbyrdelse i henhold til konventionen og forordningen, er […].

A. Introduktion til fuldbyrdelse af en afgørelse i henhold til konventionen eller forordningen

760. Fuldbyrdelse af en afgørelse om underholdsbidrag finder sted, når der foreligger en gyldig, eksigibel afgørelse. Afgørelsen skal være truffet, anerkendt eller erklæret for eksigibel i den anmodede stat. Fuldbyrdelse sker normalt i den stat, hvor den bidragspligtige har sit opholdssted, eller i den stat, hvor den bidragspligtige har aktiver eller indkomst. Fuldbyrdelse kan iværksættes i en eller flere stater afhængigt af, hvor den bidragspligtiges aktiver, indkomst og opholdssted befinder sig.

> En **afgørelse om underholdsbidrag** fastlægger den bidragspligtiges forpligtelse til at betale underholdsbidrag og kan også omfatte en automatisk indeksering, krav om betaling af restancer og underholdsbidrag med tilbagevirkende kraft eller renter og fastlæggelse af omkostninger eller udgifter.

761. Ikke alle stater anvender de samme foranstaltninger til at fuldbyrde en **afgørelse om underholdsbidrag**, og de foranstaltninger, der kræves i det enkelte tilfælde, afhænger af den bidragspligtiges vilje og evne til at foretage betalingerne. I nogle stater vil man altid tilskynde til frivillig betaling i henhold til afgørelsen om underholdsbidrag, enten inden fuldbyrdelse iværksættes, eller som et led i den løbende fuldbyrdelse[382]. Formålet med alle foranstaltninger, der træffes i den anmodede stat, bør altid være hurtigt og effektivt at sikre løbende og regelmæssig betaling af underholdsbidrag og overholdelse af afgørelsen.

762. Fuldbyrdelsen af mange sager løber over mange år, og en sag vil derfor i løbet af den periode være genstand for forskellige retsmidler, og der kan opstå forskellige problemstillinger i løbet af dens fuldbyrdelse.

763. I henhold til både konventionen og forordningen er fuldbyrdelsen af afgørelser om underholdsbidrag næsten udelukkende omhandlet i den nationale lovgivning i den stat, hvor fuldbyrdelsen finder sted, uanset en række generelle bestemmelser vedrørende fuldbyrdelse, der findes i begge instrumenter (se dog kapitel 8 i denne håndbog for oplysninger om de mere specifikke bestemmelser vedrørende fuldbyrdelse af afgørelser efter forordningens procedurer).

764. De kompetente myndigheder, der er ansvarlige for fuldbyrdelsen af afgørelser i henhold til konventionen eller forordningen, skal først afgøre, hvilket instrument afgørelsen hører under, så de kan fuldbyrde afgørelsen efter det pågældende instrument

[382] I [navn på stat] […].

(se kapitel 3, del I, for oplysninger om anvendelsesområdet for og anvendelsen af både konventionen og forordningen).

765. Konventionen indeholder en række generelle centrale bestemmelser vedrørende fuldbyrdelse. Fuldbyrdelse "skal ske omgående" (artikel 32, stk. 2), og uden at den anmodende person "skal foretage sig yderligere" (artikel 32(3). I henhold til konventionen skal en kontraherende stat også have "effektive foranstaltninger" til at fuldbyrde afgørelser. Der er opstillet en liste over foreslåede fuldbyrdelsesforanstaltninger i artikel 34, men den enkelte fuldbyrdelsesstat er ansvarlig for at gennemføre nogle af eller alle de anførte foranstaltninger i dens nationale lovgivning[383]. Ikke alle de nævnte fuldbyrdelsesforanstaltninger er tilgængelige i henhold til den nationale lovgivning i en kontraherende stat[384].

766. Forordningen indeholder ikke generelle bestemmelser om fuldbyrdelse, som svarer til de konventionsbestemmelser, der er beskrevet ovenfor. I forordningen anføres det kun, at fuldbyrdelse reguleres af loven i fuldbyrdelsesstaten, og at afgørelser underlagt forordningen skal fuldbyrdes på de samme betingelser som en national afgørelse (artikel 41, stk. 1). Forordningens kapitel IV indeholder en række procedurer, tidsfrister og dokumentkrav, der skal opfyldes i forbindelse med fuldbyrdelse af afgørelser i henhold til forordningen (se kapitel 8). I artikel 20 (afdeling 1) og artikel 28 (afdeling 2) fastsættes dokumentkravene i forbindelse med fuldbyrdelse af afgørelser i henhold til kapitel IV. Det skal bemærkes, at en fuldbyrdelsesprocedure i henhold til forordningens kapitel IV, afdeling 1, ikke er påkrævet, og at en anmodende person kun skal fremlægge de dokumenter, der er anført i artikel 20, for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed i den anmodede stat for at fuldbyrde en afgørelse direkte.

767. Ifølge både artikel 6, stk. 2, litra f), i konventionen og artikel 51, stk. 2, litra f), i forordningen har stater til opgave at lette inddrivelse og hurtig overførsel af underholdsbidrag til bidragsberettigede. Ifølge konventionens artikel 35 skal kontraherende stater fremme brugen af de mest omkostningseffektive og praktiske metoder til overførsel af pengemidler og fjerne hindringer for grænseoverskridende overførsel af underholdsbidrag[385].

II. Fuldbyrdelse i henhold til Haagerkonventionen af 2007

A. Generelle fuldbyrdelsesprocedurer

768. Konventionen indeholder kun generelle bestemmelser om fuldbyrdelse af afgørelser. Det skyldes, at de faktiske fuldbyrdelsesprocedurer og -metoder er omhandlet i fuldbyrdelsesstatens nationale ret. Konventionens bestemmelser er i væsentlighed de samme for anmodninger om fuldbyrdelse modtaget via en centralmyndighed og direkte anmodninger til en kompetent myndighed.

[383] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 582.
[384] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[385] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 585.

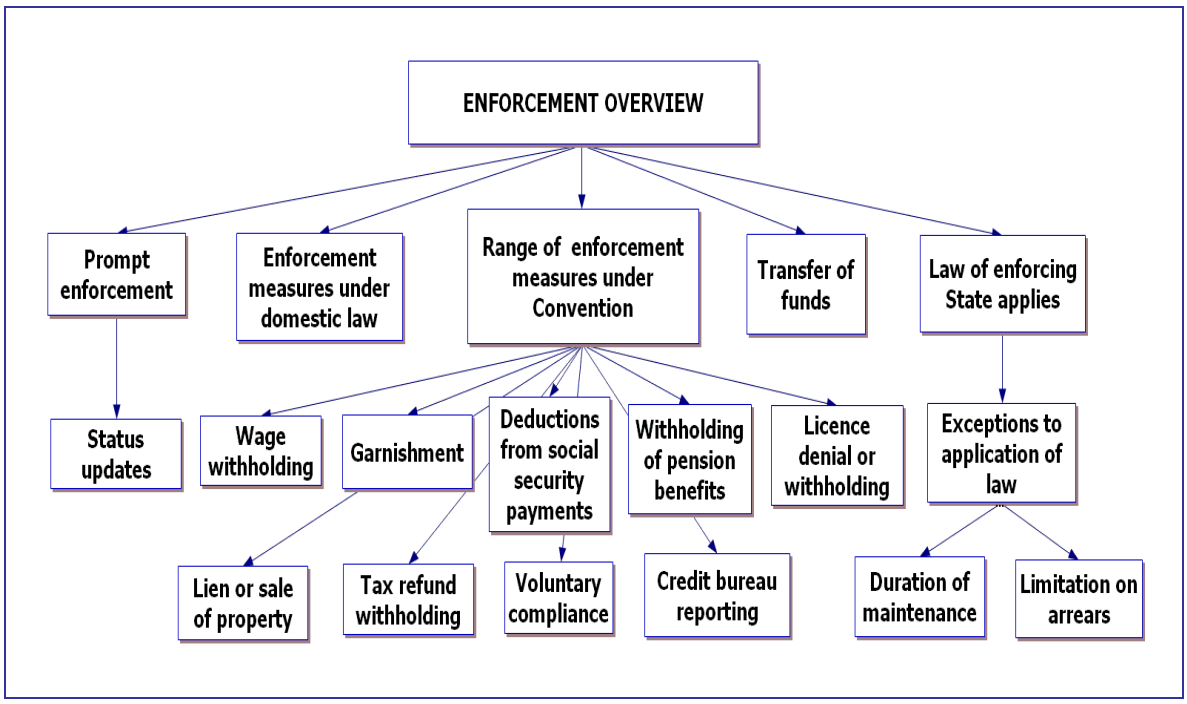

Figur 13: Konventionens bestemmelser vedrørende fuldbyrdelse

B. Omgående fuldbyrdelse

769. Effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om underholdsbidrag er målet for mange anmodninger fremsat efter konventionen, og i artikel 32, stk. 2, anføres det derfor, at fuldbyrdelse "skal ske omgående". Hvad der menes med "omgående" i en bestemt situation, defineres ikke, men det forventes klart, at fuldbyrdelsesforanstaltninger træffes så hurtigt som tilladt i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten[386].

770. Kravet om omgående fuldbyrdelse skal også ses i sammenhæng med centralmyndighedernes pligt til – i medfør af artikel 12 – at holde hinanden underrettet om den person eller enhed, der er ansvarlig for behandlingen af en bestemt sag, og sagens forløb og til at svare rettidigt på forespørgsler. Kompetente fuldbyrdelsesmyndigheder skal ofte samarbejde med deres nationale centralmyndighed for at opfylde deres rapporteringsforpligtelser i henhold til konventionen med hensyn til forløbet af en bestemt sag.

C. Fuldbyrdelsesforanstaltninger

771. Alle kontraherende stater skal have fastlagt effektive foranstaltninger[387] for at fuldbyrde afgørelser om underholdsbidrag, der er omfattet af konventionen, og de skal tilbyde fuldbyrdelsesmetoder, der mindst svarer til de metoder, der gælder for nationale sager. De tilgængelige foranstaltninger varierer dog fra stat til stat, da fuldbyrdelse reguleres af loven i fuldbyrdelsesstaten[388].

772. I dette afsnit beskrives de mulige fuldbyrdelsesforanstaltninger, der er omfattet af konventionen, og det angives, om disse foranstaltninger tilbydes i [navn på stat]. Se afsnit IV i dette kapitel for yderligere oplysninger om fuldbyrdelse i [navn på stat].

773. I nogle stater forsøger fuldbyrdelsesmyndigheden først at samarbejde med den bidragspligtige for at få vedkommende til frivilligt at overholde afgørelsen, enten via regelmæssige betalinger eller ved automatiske fradrag i vedkommendes løn[389]. Dette

[386] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 572.
[387] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 582 for oplysninger om denne term.
[388] I landeprofilen for hver kontraherende stat anføres de fuldbyrdelsesforanstaltninger, der er tilgængelige i den pågældende stat.
[389] Se note 382 ovenfor.

finder sted, inden eventuelle fuldbyrdelsesforanstaltninger iværksættes. I nogle stater har en bidragspligtig også ret til at blive underrettet om fuldbyrdelse, og den bidragspligtige har visse rettigheder til at foretage frivillig indbetaling, inden fuldbyrdelsesforanstaltninger iværksættes[390].

774. Hvis betaling ikke sker, afhænger de anvendte fuldbyrdelsesforanstaltninger af fuldbyrdelsesmyndighedens politikker og beføjelser. I nogle stater sker fuldbyrdelse administrativt, og retsprocesser anvendes kun i sjældne tilfælde, hvis den bidragspligtige forsætligt ikke overholder en afgørelse. I andre stater skal næsten alle fuldbyrdelsesforanstaltninger, herunder udlæg, udstedes af retten[391].

775. I konventionens foreslås en række foranstaltninger. Nogle lande har indført yderligere retsmidler. Disse fuldbyrdelsesordninger kan omfatte:

a) Lønindeholdelse

776. Ved denne fuldbyrdelses-foranstaltning kræves det, at en bidragspligtigs arbejdsgiver tilbageholder en del af den bidragspligtiges løn og overfører beløbet til fuldbyrdelsesmyndigheden. Det kaldes også løntilbageholdelse. Lønindeholdelse kan iværksættes frivilligt efter anmodning fra den bidragspligtige eller være resultatet af foranstaltninger iværksat af fuldbyrdelsesmyndigheden[392].

> ***Udlæg, tilbageholdelse og indeholdelse*** er de udtryk, der anvendes i konventionen til at beskrive en proces, hvor pengemidler, der ellers skulle udbetales til en bidragspligtig, tilbageholdes inden udbetalingen, og hvor disse pengemidler overføres til den kompetente myndighed, en domstol eller en administrativ myndighed. Pengemidlerne kan derefter anvendes til at betale udestående underholdsbidrag.

b) Udlæg

777. Ved **udlæg** tilbageholder fuldbyrdelsesmyndigheden pengemidler, som ellers skulle betales til en bidragspligtig. I en meddelelse om udlæg beordres den person eller organisation, der skulle have betalt disse midler til den bidragspligtige, til at betale dem til fuldbyrdelsesmyndigheden til gavn for den bidragsberettigede. Afhængigt af fuldbyrdelsesstatens lovgivning kan der gøres udlæg i følgende typer pengemidler:

- tilbagebetalt skat
- engangsbetalinger
- rentebetalinger eller betalinger for tjenester
- bankkonti
- provisioner[393].

c) Fradrag i sociale ydelser

778. I nogle stater kan den kompetente myndighed fuldbyrde afgørelsen om underholdsbidrag ved at trække underholdsbidraget fra sociale ydelser eller understøttelse fra staten, som den bidragspligtige har ret til at modtage[394].

d) Pantsætning eller tvangssalg af fast ejendom

779. Ved pantsætning indgives et krav mod ejendom ejet af den bidragspligtige. Hvis ejendommen sælges, kan forfaldent underholdsbidrag inddrives af indtægterne fra salget. Pantsætning giver i nogle tilfælde fuldbyrdelsesmyndigheden ret til at sælge ejendommen (tvangssalg) og inddrive underholdsbidraget af indtægterne fra salget.

---

[390] Ibid.
[391] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[392] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[393] Ibid.
[394] Ibid.

780. Pantsætning kan ske i fast ejendom (f.eks. jord, hus eller bygning) eller løsøre (f.eks. bil, båd, campingvogn og lignende)[395].

e) Tilbageholdelse af overskydende skat

781. I nogle stater tilbagebetaler staten overskydende skat til skatteyderne. Kriterierne for tilbagebetalingen varierer fra stat til stat. Mange stater giver fuldbyrdelsesmyndighederne mulighed for at tilbageholde en bidragspligtigs overskydende skat[396].

f) Indeholdelse af eller udlæg i pensionsydelser

782. I nogle stater kan pensionsydelser, som en bidragspligtig har ret til, tilbageholdes og bruges til at betale udestående underholdsbidrag[397].

g) Indberetning til kreditbureauer

783. Fuldbyrdelsesmyndighederne i nogle stater indberetter udestående underholdsbidrag til et kreditbureau for at sikre, at kreditgivere, f.eks. pengeinstitutter, har kendskab til den bidragspligtiges pligt til at betale underholdsbidrag og eksistensen af restancer. Dette kan have betydning for den bidragspligtiges mulighed for at opnå yderligere kredit eller finansiering[398].

h) Nægtelse, suspension eller inddragelse af forskellige tilladelser

784. I nogle stater kan fuldbyrdelsesmyndigheden anmode om nægtelse, suspension eller inddragelse af forskellige tilladelser til en bidragspligtig, hvis en bidragspligtig ikke har opfyldt sin underholdspligt. Dette omfatter f.eks. kørekort, køretøjsregistrering eller anden særlig tilladelse, f.eks. erhvervsmæssig tilladelse, fastsat ved national lovgivning. Nogle stater kalder dette tilbageholdelse af tilladelser[399].

i) Mægling, forlig eller lignende fremgangsmåder for at nå frem til frivillig efterlevelse

785. I mange programmer for fuldbyrdelse af underholdsbidrag er det konstateret, at man ved en målrettet indsats for at opnå frivillig efterlevelse fra den bidragspligtiges side effektivt kan inddrive restancer og reducere risikoen for manglende betaling i fremtiden. Sagsbehandlere i disse stater fastlægger sammen med den bidragspligtige en betalingsplan, der sikrer betaling af både udestående underholdsbidrag og de løbende underholdsbidrag[400].

j) Andre foranstaltninger ifølge national lovgivning

786. Andre foranstaltninger, der kan anvendes i henhold til den nationale lovgivning i fuldbyrdelsesstaten, omfatter:

- nægtelse eller midlertidig inddragelse af pas eller begrænsning af en bidragspligtigs ret til at forlade landet
- indberetning af bidragspligtige i restance til erhvervssammenslutninger, f.eks. læge- eller advokatsammenslutninger
- tilbageholdelse af en bidragspligtig, som påviseligt har evnen til at betale, men som bevidst eller i foragt for retten ikke opfylder sine betalingsforpligtelser
- tilbageholdelse af pengemidler fra lotteriindtægter, forsikringsudbetalinger og retssager
- strukturerede jobsøgningskrav, hvor det kræves, at den bidragspligtige søger efter beskæftigelse[401].

---

[395] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[396] Se note 392 ovenfor.
[397] Ibid.
[398] I [navn på stat] […].
[399] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[400] Se note 382 ovenfor.
[401] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

III. Fuldbyrdelse i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009 (artikel 41)

787. Som nævnt ovenfor indeholder forordningen kun en generel bestemmelse om fuldbyrdelse: nemlig artikel 41. I henhold til artikel 41, stk. 1, reguleres proceduren for fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i en anden medlemsstat af loven i fuldbyrdelsesstaten[402]. Det anføres videre, at der ikke må ske forskelsbehandling ved fuldbyrdelsen af en sådan afgørelse, således at en udenlandsk eksigibel afgørelse "fuldbyrdes på de samme betingelser som en retsafgørelse, der er truffet i denne fuldbyrdelsesstat".

788. Ifølge artikel 41, stk. 2, er part, der anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, ikke forpligtet til at have en postadresse eller en befuldmægtiget i fuldbyrdelsesstaten.

789. Da fuldbyrdelse ifølge forordningen skal ske på grundlag af fuldbyrdelsesstatens lovgivning, kan de fuldbyrdelsesforanstaltninger, der er nævnt i afsnit II.C ovenfor, vedrørende konventionen, også anvendes i forbindelse med forordningen, hvis de er fastlagt ved national lov. I EU's medlemsstater findes der også en række europæiske instrumenter, der kan være relevante i forbindelse med fuldbyrdelsen af afgørelser om underholdsbidrag[403].

790. Se også kapitel 8 for oplysninger om bestemmelserne i forordningens kapitel IV vedrørende fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser, som skal anerkendes og fuldbyrdes efter forordningens procedurer.

IV. Yderligere oplysninger om fuldbyrdelsesprocedurer i [navn på stat]

[…]

V. Betalinger i henhold til Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009

Centralmyndigheden er den offentlige myndighed, der er udpeget af en kontraherende stat eller medlemsstat til at varetage det administrative samarbejde og yde bistand i henhold til konventionen eller forordningen.

791. Når underholdsbidrag modtages af fuldbyrdelsesmyndigheden i den anmodede stat, overføres de til den bidragsberettigede i den anmodende stat. I de fleste tilfælde overføres betalingerne fra den bidragspligtige til fuldbyrdelsesmyndigheden i den bidragspligtiges stat og derefter til den anmodende centralmyndighed eller den bidragsberettigede. Nogle stater sender dog betalinger direkte til den bidragsberettigede i den anmodende stat[404].

---

[402] Se note 262 ovenfor.

[403] Som nævnt i kapitel 8 kan *Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure* være relevant i europæiske sager om underholdsbidrag. På tidspunktet for udarbejdelsen af denne håndbog var der endvidere fremsat et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område, som har til formål at sætte bidragsberettigede i stand til at opnå kendelser til sikring af bankindeståender på samme betingelser, uanset hvor den kompetente domstol er beliggende, og sætte bidragsberettigede i stand til at indhente oplysninger om, hvor den bidragspligtige har sine bankkonti.

[404] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

792. Betalinger, der foretages af den bidragspligtige, går generelt via fuldbyrdelsesmyndigheden, således at myndigheden nøjagtigt kan registrere de betalte beløb og beregne eventuelle restancer. Det er især vigtigt, hvis fuldbyrdelseslovgivningen i en stat fastsætter en minimumstærskel for restancer, hvis en specifik fuldbyrdelsesforanstaltning skal anvendes, eller hvis fuldbyrdelsesstaten på forhånd udbetaler underholdsbidraget til den bidragsberettigede[405].

En **kompetent myndighed** er den myndighed i en bestemt stat, der har fået pålagt eller tilladelse til at udføre bestemte opgaver i forbindelse med konventionen eller forordningen. En kompetent myndighed kan være en domstol, en administrativ myndighed, de sociale myndigheder eller en anden offentlig enhed, der udfører nogle af de opgaver, der er omhandlet i konventionen eller forordningen.

793. De metoder, der anvendes til at overføre pengemidlerne, varierer. Nogle stater overfører beløbene elektronisk, mens andre bruger checks eller andre pengeinstrumenter til at fremsende pengemidlerne. Nogle stater overfører kun pengemidler én gang om måneden og samler alle betalinger fra staten i én overførsel. Andre stater overfører hver enkelt betaling, så snart den modtages fra en bidragspligtig. Der er også forskelle mellem staterne med hensyn til, om betalinger overføres i den afsendende stats valuta, eller om betalingerne omregnes til valutaen i den bidragsberettigedes stat, inden de sendes[406].

794. I landeprofilen anføres de procedurer, som fuldbyrdelsesstaten anvender ved overførsel af betalinger til den bidragsberettigede, og den valuta, betalingerne sendes i.

VI. Andre forhold i forbindelse med fuldbyrdelse

1. Anfægtelse af fuldbyrdelse

795. Da fuldbyrdelse næsten udelukkende er et lokalt anliggende, løses problemer i forbindelse med fuldbyrdelse oftest på grundlag af fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning og fuldbyrdelsesprocedurer.

796. Dette understøttes af konventionens bestemmelse (artikel 32) om, at fuldbyrdelse skal ske i overensstemmelse med loven i den anmodede stat[407], og forordningens bestemmelse (artikel 41, stk. 1) om, at proceduren for fuldbyrdelse af retsafgørelser reguleres af loven i fuldbyrdelsesstaten[408].

797. Konventionen omfatter specifikke undtagelser til det generelle princip om, at fuldbyrdelsesstatens lovgivning finder anvendelse. Disse gennemgås i det følgende.

2. Konventionen (og forordningen): forældelsesfrist for inddrivelse af restancer

798. Nogle stater har indført en forældelsesfrist i deres lovgivning, som forhindrer, at restancer inddrives efter et bestemt antal år (f.eks. 10 år). Der kan opstå en konflikt, hvis en stats forældelsesfrist ikke er i overensstemmelse med forældelsesfristen (eller manglen herpå) i en anden stat[409].

799. Konventionens artikel 32, stk. 5, giver retningslinjer i den henseende. Heri anføres det, at en eventuel forældelsesfrist for fuldbyrdelse af restancer fastsættes enten efter

[405] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[406] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[407] Se forklarende rapport til konventionen, afsnit 571.
[408] Disse bestemmelser og henvisningen til national lovgivning er naturligvis med forbehold for eventuelle overordnede bestemmelser i konventionen eller forordningen vedrørende prøvelse, suspension, afvisning osv. af fuldbyrdelsen af en afgørelse i medfør af et af de to instrumenter. Se kapitel 7 og 8 for en udførlig beskrivelse af disse bestemmelser.
[409] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].

loven i afgørelsesstaten eller efter loven i den anmodede stat, afhængig af hvilken lov der foreskriver den længste forældelsesfrist.

800. I praksis kræver det, at afgørelsesstaten dokumenterer den forældelsesfrist, der finder anvendelse på afgørelser truffet i den pågældende stat. I mange tilfælde er afgørelsesstaten også den anmodende stat, og denne oplysning er derfor ikke vanskelig at indhente. I landeprofilen for staten angives en eventuel forældelsesfrist for inddrivelse af restancer også.

801. Det understreges, at forældelsesfristen for inddrivelse af restancer kun vedrører fuldbyrdelse af restancer, der er udestående i henhold til afgørelsen. Forpligtelsen til fortsat at betale løbende underholdsbidrag gælder stadig, trods forældelsesfristen for inddrivelse af restancer.

802. I forordningen henvises der ikke til særlige bestemmelser om lovvalg i forbindelse med fuldbyrdelse af restancer, og dette forhold er derfor underlagt fuldbyrdelsesstatens lovgivning[410]. Haagerprotokollen af 2007 omhandler heller ikke spørgsmålet om fuldbyrdelse af restancer (se kapitel 5 for yderligere oplysninger om protokollen)[411].

3. Konventionen af 2007: varighed af underholdspligt

803. Den anden specifikke bestemmelse vedrørende fuldbyrdelse i konventionen (forordningen omfatter ikke en sådan bestemmelse[412]) omhandler varigheden af underholdspligten. Ifølge konventionens artikel 32, stk. 4, fastlægges varigheden af underholdspligten, dvs. den periode, der skal betales underholdsbidrag i, i henhold til afgørelsesstatens lovgivning.

804. Varighed kan bestemmes ud fra barnets alder eller andre omstændigheder. Underholdspligten kan f.eks. ophøre, når barnet afslutter sin skolegang. I nogle stater betegnes den alder, hvor underholdspligten ophører, som myndighedsalderen. I andre stater er barnets alder kun én af de faktorer, der afgør varigheden af underholdspligten over for et barn.

Et **forbehold** er en formel erklæring afgivet af en kontraherende stat, som i henhold til konventionen er tilladt under bestemte omstændigheder, og som angiver, at anvendelsesområdet for konventionen begrænses på en bestemt måde.

805. Varigheden af underholdspligten er dog ikke det samme som retten til underhold. Ret til underhold er et barns eller en voksens ret til at modtage underholdsbidrag baseret på visse juridiske kriterier, som f.eks. slægtskabet mellem en forælder og et barn. Når en person har ret til underhold, fastsættes varigheden som en betingelse i afgørelsen, eller den fastsættes på grundlag af lovgivningen i afgørelsesstaten.

806. Hvis den afgørelse, der fuldbyrdes, er en udenlandsk afgørelse, og hvis der ikke er fastsat en ophørsdato i afgørelsen, betyder dette i realiteten, at den kompetente myndighed, som er ansvarlig for fuldbyrdelsen, skal undersøge den udenlandske lovgivning (den lovgivning, der finder anvendelse i afgørelsesstaten) for at afgøre, hvornår underholdsbidrag ikke længere skal betales til barnet. Disse bestemmelser vedrørende varighed finder anvendelse, selv om længere eller kortere varighed er fastsat ved lov på barnets eller den bidragsberettigedes sædvanlige opholdssted. Dette betyder også, at der kan opstå situationer, hvor varigheden af en underholdspligt (og dermed fuldbyrdelsen af afgørelsen) er længere eller kortere for afgørelser, der er truffet uden for fuldbyrdelsesstaten, end afgørelser, der er truffet i den pågældende stat. For stater, der er part i konventionen, indeholder landeprofilen oplysninger om varigheden af underholdspligt for afgørelser, der er truffet i den pågældende stat.

En **erklæring** er en formel erklæring fra en kontraherende stat vedrørende visse artikler eller krav fastsat i konventionen.

---

[410] Se ibid.
[411] Se forklarende rapport til protokollen, afsnit 172.
[412] For stater, der er bundet af Haagerprotokollen af 2007, afgør protokollens lovvalgsregler, hvilken lov der finder anvendelse på spørgsmål om varighed af en underholdspligt (se kapitel 5 for flere oplysninger om protokollen).

807. Det understreges, at ophør af underholdsbidrag til et barn baseret på varigheden af underholdspligten ikke hindrer inddrivelsen af ubetalte restancer af underholdsbidrag til det pågældende barn. Disse restancer kan stadig inddrives, uanset ophøret af løbende underholdsbidrag.

808. En kontraherende stat kan i henhold til konventionen erklære, at den vil udvide konventionens anvendelsesområde til børn, som er 21 år og derover, eller den kan tage et forbehold, som begrænser konventionens anvendelsesområde til børn, som er under 18 år.

Eksempel:
Der er truffet en afgørelse i land A, hvor børnebidrag kun skal betales til børn, indtil de fylder 20 år. Afgørelsen sendes til land B til anerkendelse og fuldbyrdelse efter konventionen. Land B fuldbyrder i henhold til sin nationale lovgivning børnebidrag for børn, der er under 19 år gamle. I henhold artikel 32, stk. 4, skal land B fuldbyrde børnebidraget til det pågældende barn, indtil barnet fylder 20 år, fordi varigheden bestemmes af loven i land A.

a) Undtagelse: børn på 21 år eller derover

809. Henvisningen til afgørelsesstatens lovgivning, for så vidt angår varighed, betyder dog ikke, at en stat altid skal fuldbyrde underholdsbidrag til børn, som er 21 år eller derover, medmindre den pågældende stat specifikt har udvidet konventionens anvendelsesområde til sådanne sager (se kapitel 3, del I, afsnit II). Konventionens anvendelsesområde er uafhængigt af betingelserne i afgørelsen eller lovgivningen i afgørelsesstaten. Konventionen finder ikke anvendelse på afgørelser om underholdsbidrag, når et barn er 21 år, og fortsat underhold til det pågældende barn er derfor ikke påkrævet i henhold til konventionen.

810. I et sådant tilfælde skal den anmodende person fremsætte en direkte anmodning til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed om, at fuldbyrdelsen af afgørelsen fortsættes. Om en sådan anmodning imødekommes, afhænger af fuldbyrdelsesmyndighedens politikker og lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten.

4. Tvister om restancer i henhold til konventionen og forordningen

811. Tvister om restancer opstår, når en bidragspligtig påstår, at restancerne er ukorrekte, fordi han eller hun har foretaget betalinger, som ikke er medregnet i fuldbyrdelsesinstansens beregninger af restancer. Der kan også opstå tvist om fortolkningen af afgørelsen (f.eks. hvornår betalinger i henhold til afgørelsen påbegyndes eller ophører), eller den bidragspligtige kan hævde, at han eller hun har ret til at få underholdsbidraget nedsat, f.eks. fordi et af børnene ikke længere har ret til underholdsbidrag.

812. Hvis den bidragspligtige anfægter restancer, der var en del af den oprindelige anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse, skal fuldbyrdelsesmyndigheden undersøge, om den bidragspligtige tidligere har rejst samme problemstilling. I henhold til konventionens artikel 23, stk. 8, kan sagsøgte gøre indsigelse mod eller appellere anerkendelsen eller anerkendelsen og fuldbyrdelsen, hvis vedkommende mener, at gælden er indfriet. Hvis restancerne tidligere har været anfægtet, men blev vurderet at være korrekte, kan den bidragspligtige – medmindre der er tale om særlige omstændigheder – ikke rejse det samme spørgsmål i fuldbyrdelsessagen, for så vidt angår restancerne, men kan dog anfægte beregningen af andre restancer.

813. Visse spørgsmål om restancer kræver oplysninger fra den anmodende centralmyndighed eller den bidragsberettigede. Hvis der skal indhentes oplysninger, skal centralmyndigheden eller den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed tage kontakt til

centralmyndigheden eller den kompetente myndighed i den anden stat og anmode om de nødvendige oplysninger eller dokumenter[413].

814. Hvis oplysningerne ikke modtages, og fuldbyrdelsen ikke kan videreføres, fremsættes en yderligere anmodning. Den anmodende centralmyndighed har en frist på ***tre måneder*** i henhold til konventionen og ***90 dage*** i henhold til forordningen til at svare og fremlægge de nødvendige oplysninger, og fuldbyrdelse kan standses, hvis materialet ikke modtages, men dette bør kun ske, hvis yderligere fuldbyrdelse er umulig eller urimeligt krævende. I mange tilfælde vil det stadig være muligt at fuldbyrde den resterende underholdspligt i medfør af afgørelsen, mens restancerne beregnes.

God praksis: Hvis der er tvist om en del af restancerne, skal de resterende (ikke-anfægtede) restancer og de løbende underholdsbidrag stadig fuldbyrdes, mens tvisten afgøres.

5. Afstemning af regnskaber i henhold til konventionen og forordningen – forhold vedrørende valuta

815. Et af de mest udfordrende aspekter ved international fuldbyrdelse af underholdsforpligtelser er afstemningen af den anmodende stats betalingsregistreringer med fuldbyrdelsesstatens med henblik på nøjagtigt at beregne de udestående underholdsbidrag. Dette kan være en krævende opgave, hvis den afgørelse, der fuldbyrdes, er en udenlandsk afgørelse, og underholdsbidragene i afgørelsen er anført i en anden valuta end den valuta, der anvendes i fuldbyrdelsesstaten. For at fuldbyrde afgørelsen skal underholdsbidragene i mange stater omregnes fra den valuta, der er anvendt i afgørelsen, til et tilsvarende beløb i fuldbyrdelsesstatens valuta. Den bidragspligtige får derefter påbud om at betale det beløb, der er blevet omregnet til den lokale valuta.

816. Reglerne for denne omregning (dvs. omregningsdato, valutakurs, ajourføring af valutakurs osv.) fastlægges af fuldbyrdelsesstaten. I mange stater er der ingen mulighed (ved lov eller i henhold til praksis) for at ændre denne valutaomregning, når den er foretaget, og den anmodede stats (fuldbyrdelsesstatens) og den anmodende stats registreringer vil derfor blive forskellige, når valutaudsving opstår over tid[414].

817. Ud over omregningen af det skyldige underholdsbidrag fra valutaen i afgørelsen til den bidragspligtiges valuta skal der også foretages en omregning af den bidragspligtiges betalinger til den bidragsberettigedes valuta. Hvis valutakursen svinger, kan dette føre til forskelle mellem de skyldige beløb, der er registreret i de enkelte staters regnskaber.

Afstemning af regnskaber: Eksempel
En afgørelse om underholdsbidrag blev truffet i december 2010 i Australien, som fastsatte et månedligt børnebidrag på 400 AUD. Afgørelsen blev sendt til Nederlandene med henblik på fuldbyrdelse. Bidraget blev på daværende tidspunkt omregnet til 237,65 EUR, og den bidragspligtige fik påbud om at betale dette beløb hver måned.

Pr. december 2012 blev 400 AUD dog omregnet til kun 202,56 EUR. Australiens registreringer viser stadig 400 AUD pr. måned, mens Nederlandenes registreringer stadig viser 237,65 EUR om måneden, hvis valutakursen ikke ajourføres. Dette har medført en "overbetaling" på 35 EUR om måneden, hvis den bidragspligtige fortsætter betalingerne som oprindeligt påbudt.

818. Der er ingen simpel løsning på dette problem, som hverken er omhandlet i konventionen eller forordningen. Om fuldbyrdelsesstatens registreringer regelmæssigt kan ajourføres, så de matcher den anmodende stats, afhænger af fuldbyrdelsesstatens

[413] I henhold til den nationale lovgivning i [navn på stat] […].
[414] Se note 406 ovenfor og ibid.

lovgivning og praksis. Nogle stater kan ændre deres registreringer administrativt. I andre stater er dette hverken tilladt eller muligt.

819. Det understreges dog, at en omregning af underholdsbidraget til en anden valuta ikke ændrer den bagvedliggende afgørelse. Den bidragspligtige skylder stadig det beløb, der er fastsat i den oprindelige afgørelse om underholdsbidrag. Det skyldige underholdsbidrag er først betalt, når hele det skyldige beløb i den valuta, der er fastsat i afgørelsen om underholdsbidrag, er blevet betalt. Hvis den bidragspligtige vender tilbage til afgørelsesstaten, beregnes det skyldige beløb ved hjælp af valutaen i afgørelsesstaten. Fuldbyrdelsen af afgørelsen i den anden stat kan dog være underlagt kravet om valutaomregning.

820. De udfordringer, der opstår i forbindelse med valutakursudsving, fremhæver behovet for løbende kommunikation mellem den anmodende stat og den anmodede stat. Det er afgørende, at staterne holder hinanden underrettet om, hvordan restancer er blevet beregnet, og eventuelle nationale regler, der gælder for beregningen. Den anmodende stat skal i nogle tilfælde hjælpe den anmodende person med at indhente yderligere dokumenter eller afgørelser, som bekræfter udestående restancer, hvis disse kræves af fuldbyrdelsesstaten som grundlag for inddrivelsen af restancer, der er opstået som følge af valutakursudsving.

821. Se kapitel 3, del II, afsnit X, for oplysninger om grænseoverskridende regulering af underholdsbidrags størrelse på grundlag af købekraftsparitet.

VII. Yderligere materialer

A. Praktisk rådgivning

- I nogle tilfælde kan det hurtigst sikres, at betalinger begynder at blive overført til den bidragsberettigede og børnene, hvis den bidragspligtige kontaktes så tidligt i forløbet som muligt med henblik på at opnå frivillige betalinger. Det understreges dog, at alle foranstaltninger, der iværksættes for at fuldbyrde afgørelsen, uanset om det er gennem frivillig efterlevelse eller fuldbyrdelsesforanstaltninger, skal træffes omgående og med det formål at sikre, at betalinger sker rettidigt og i overensstemmelse med afgørelsen.
- Alle nye oplysninger, som den bidragsberettigede måtte have vedrørende den bidragspligtiges aktiver eller indkomst, skal så hurtigt som muligt meddeles fuldbyrdelsesmyndigheden via centralmyndighederne i de involverede stater. Dette vil hjælpe fuldbyrdelsesmyndigheden med at fuldbyrde afgørelsen.
- Ved brug af konventionens formular til indberetning af status kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten nemt holde den anmodende stat underrettet om sagens forløb. Ud over meddelelse om nye foranstaltninger, der er truffet, kan der vedlægges en liste over betalinger, som fuldbyrdelsesmyndigheden har modtaget. Dette vil hjælpe den anmodende stat med at afstemme dens registreringer og ajourføre eventuelle restanceopgørelser.
- Hvis både den anmodede stats og den anmodende stats fuldbyrdelsesmyndigheder er involveret, vil hyppig kommunikation mellem disse myndigheder øge sandsynligheden for en vellykket fuldbyrdelse af afgørelsen. I nogle tilfælde kan det være fornuftigt at iværksætte fuldbyrdelse i begge stater for at sikre, at der gøres udlæg i alle indtægter og aktiver[415].

B. Relevante artikler

Haagerkonventionen af 2007:

Artikel 6, stk. 2, litra e) og f)
Artikel 12, stk. 9
Artikel 32

[415] I [navn på stat] […].

Artikel 33
Artikel 34
Artikel 35

Forordning (EF) nr. 4/2009:

Artikel 16-43
Artikel 51, stk. 2, litra e) og f)
Artikel 58, stk. 9

C. Relaterede kapitler i håndbogen

Kapitel 3 – Generelle forhold: Haagerkonventionen af 2007 og forordning (EF) nr. 4/2009
Se kapitel 7 – Haagerkonventionen af 2007: Behandling af modtagne anmodninger via centralmyndigheder og direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse
Se kapitel 8 – Forordning (EF) nr. 4/2009: Behandling af modtagne anmodninger via centralmyndigheder og direkte anmodninger om anerkendelse eller anerkendelse og afgørelse om eksigibilitet
Se kapitel 9 – Behandling af modtagne anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet eller anerkendt i den anmodede stat i henhold til Haagerkonventionen af 2007 eller forordning (EF) nr. 4/2009

VIII. Ofte stillede spørgsmål

Hvilke foranstaltninger skal/bør en stat træffe i henhold til konventionen eller forordningen for at fuldbyrde en afgørelse?

822. Dette afhænger af den stat, hvor afgørelsen fuldbyrdes. Konventionen fastsætter en liste over anbefalede foranstaltninger, men ikke alle vil være tilgængelige i alle kontraherende stater, og nogle stater anvender andre foranstaltninger. Forordningen overlader dette spørgsmål til national lovgivning. Fuldbyrdelsesstaten skal som minimum anvende samme foranstaltninger til fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser som til nationale afgørelser. Hvilke foranstaltninger der træffes, afhænger også af, om forsøg på at tilskynde den bidragspligtige til frivilligt at efterleve afgørelsen har været vellykkede.

Hvordan sendes betalingerne til den anmodende person?

823. I de fleste tilfælde sendes betalinger, der er foretaget af den bidragspligtige, til fuldbyrdelsesmyndigheden i fuldbyrdelsesstaten[416]. Denne myndighed sender dem direkte til den bidragsberettigede eller til centralmyndigheden eller fuldbyrdelsesmyndigheden i den stat, hvor den bidragsberettigede har sit opholdssted. Den indledende anmodningsformular (f.eks. anmodningen om anerkendelse eller anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse) indeholder punkter, hvor den bidragsberettigede kan angive, hvor betalingerne skal sendes til.

Hvor lang tid går der, inden den bidragsberettigede begynder at modtage betalinger?

824. Det afhænger af forskellige faktorer. Det afhænger af, om den bidragspligtige frivilligt betaler underholdsbidraget, eller om fuldbyrdelsesforanstaltninger skal iværksættes. Der vil også gå længere tid, hvis søgninger skal foretages for at finde den bidragspligtige eller den bidragspligtiges indkomst eller aktiver.

[416] Se note 404 ovenfor.